

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ESKİ KARIM UZAYA GİDİYOR

BAHADİR CÜNEYT YALÇIN

*“Gazoz şişesinde yukarı yukarı aceleyle yüzen baloncukların
bizim bilmediğimiz bir şey bildiğine inanıyorum.”*

Uzaydan gelen varlıkların istiladan başka bir amacı olabilir mi?
Mülteci mi, dünyayı anlayamayan insan mı daha yabancıdır?
Bir ampulü değiştirmek için kaç kişi gerekir?
Parmak çocuk nasıl oynar düğünlerde?

Şener devrik bir komedyen. Eski karısı **Hale** ikinci
çocuklarına hamileyken Fransız bir astronota âşık olmuş.
Tirineş gezegeninden gelen ev arkadaşı **Zvay-E**'nin başı belada.
Rögar kapağı açık, paslı bıçak pusuda. Tam bu sırada,
çok zengin bir kabızmal sürpriz teklifiyle çıkageliyor.

Nejat Uygur ile **Atilla Arcan**'in huysuz ve tatlı hayaletleri,
en güzel espri **Ece Güneş**, dijital dost **Micus**, dağcı **Zeynep**,
Madagaskar tavuğu... İşte gidiyoruz.

*“Çadırımın üstü gümüş vitray. Züğürdüm, bir hırka, bir kayak.
Çadırımın üstü krom karamel. Öpmeden giderim, sen düşüme gel.”*

Bahadır Cüneyt Yalçın yine zekâ ve mizah dolu bir romanla
yeniden huzurlarınızda. Her cümlesi havai fişek, her sayfası icat kıyamet.

“Sizin olmayan bir şeyi sevdiniz mi hiç? Ne güzeldir o sevmek.”

A P R I L

Yayın No: 171

1. Baskı
Mart, 2017

ISBN: 978-605-5162-81-8

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Editörler
K. Egemen İPEK
Melida TÜZÜNOĞLU

Son Okuma
Selahattin ÖZPALABIYIKLAR

Kapak Tasarım
TERAPİ

İç Tasarım
Adem ŞENEL

Baskı
Ayrıntı Basımevi
Sertifika No: 13987

Yayın
A.P.R.I.L. Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

Bu kitabın yayın hakları April Yayıncılık'a aittir.

Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince
alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz,
resim, şekil, şema, grafik vb yayınevinin izni
olmadan kopya edilemez.

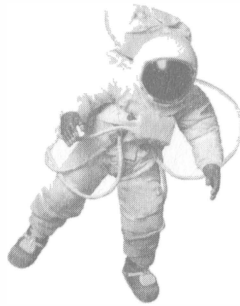

baycındıye

mızahla, uzayla, sevgıyla!

ESKİ
KARIM
UZAYA
GİDİYOR

BAHADIR CÜNEYT YALÇIN

BURKUN
11/11/17

Bahadır Cüneyt Yalçın

1 Şubat 1982'de doğdu. Kırıkkale Fen Lisesi'nden 2000'de, İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü'nden 2006'da mezun oldu. 2003-2007 arasında edebiyat dergilerinde şiir ve hikâyeleri yayımlandı. Mizah edebiyatı dergisi Deli Defteri'ni çıkardı. 2011'de Afili Filintalar'a katıldı. Mütevazı Bir İntikam (Roman) 2014'te, Hep Lunapark (Roman) 2015'te yayımlandı. Yedi farklı şehir, on beş değişik evde yaşadı. Futbol, masa tenisi ve bowling oynar. Sevincini paylaşacak kadar İngilizce, kendini kurtaracak kadar yüzme bilir. Eşiyle birlikte Ankara'da yaşıyor.

*Elif'e,
Hilâl'e,
Oğuzhan'a.*

.

“Gülme, ansızın boşa çıkan bir bekleyiştten doğar.”

• Immanuel Kant

“Tümüyle insana özgü olanın dışında komik yoktur.”

• Henri Bergson

“İyi komedi bir komplodur.”

• Peter McGraw & Joel Warner

*“Zekâ büyüten bir mercektir, espri ise küçülten bir mercek.
İkincisi değil midir, genele ulaştıran?”*

• G. C. Lichtenberg

•

DEVRİK KOMEDYEN

“Dünyanın kesin kuralları var” diyorum. “Bütün sabunlar, bütün silgiler tam bitmeden acılı ayrılıklarla yüzleşir. Bütün diş macunları tükenir, bütün çekmece kulpları kopar. İki dozerin sevişmesi de, dövüşmesi de hurda esnafını sevindirir. Yalnızlığın tüccarı kusursuzlar mahallesine yatırım yapar. Uçak leylek sürüsüne çarptığında leylekler mevzunun dışında kalır. Gene de kötümser laflara beyaz bayrak sallamayalım. Son rüzgâr estiğinde, son kuş havalandığında, yakınlarda mutlaka bir eşantiyon tükenmez kalem bulunacaktır... Sürçülisan ettiysem affola.”

Cılız kıkırdamalar, sönük alkışlar duyuyorum. Selam veriyorum.

Sahneden inip yüzümü yıkıyorum. Arkalarda bir masaya çöküyorum. Limonlu gazoz içerek planlar yapmaya girişiyorum.

Gazoz şişesinde yukarı yukarı aceleyle yüzen baloncukların bizim bilmediğimiz bir şey bildiğine inanıyorum. Trigonometriden pek anlamam ama yeterince geniş bir açıyla bakarsam hipotenüsü görebileceğimi biliyorum. Plan yapmak da geniş bakmak da güzel fakat elde ettiğim en gerçek sonuç baloncukların cümbür cemaat ağızını terk edişi oluyor.

Fdlu-A geliyor yanıma. Ben ona *Fodul* diyorum. Tirineş gezegeninin en gelişmiş yaratığı. Kel ve göbekli. Eşek şakalarına bayılır. Hapşırıldığında iyi dileklerini sunanlara “Nereye ateş edeceğim?” diye sorar. Kafedeki sandalyelerin yarısı Fodul’un boyuna göre ama oturmuyor. Öylece dikilirken hacıyatmazları andırıyor.

“Geçmiş olsun. Gene güldürdün herkesi.”

“Dinledin mi?” diyorum civciv bakışımla.

“Gülmeyle meşgul olduklarında daha az sandalye gıcırıyor. Havada yürüyen değil, betonda gezen titreşimlere dikkat ederim.”

“Öyle mi?”

“Ne diyecektim... Biliyorsun anlaşma gelecek ay bitiyor. Sözleşmeni yenilemeyeceğim.”

“Gıcırtı mı istiyorsun?” diye soruyorum.

“Perşembe görüşürüz.” Gazozumdan bir yudum alıp gidiyor. Birisi ‘çok yaşa’ dedi herhâlde; tetiğe basıp sıvışıyor.

İş ve İşçi Bulma Kurumunun kapısında ne yazar? Devrik komedyen kontenjanlarımız doludur.

••

Kuğulu Park’ın önündeki durakta beklerken sigarayı bırakmaya çalıştığım için kurşun kalem kemiriyorum. Dilimde grafitli ahşap tadı.

Yolun karşısında bir taksici, arabasının başında durmuş gökyüzüne bakıyor. Yanımda bir öğrencinin yüzünün sol tarafı cep telefonu aydınlığı. Sevdiği biriyle konuşuyor olmalı ki sesi epey alçak.

Bir grup genç Kavaklıdere tarafından durağa geliyor. Yaklaştıkça beşinin de aynı kişi olduğunu fark ediyorum. Ünlü birinin maskesini takmışlar. Bana doğru koşmaya başlıyorlar.

İkisinin elinde plastik sandalye bacağı. Plastik sandalye bacağıyla koşanlar uğur getirmez. Hızlanıyorlar. Küfürler duyuyorum. Beş tane aynı kişi benden ne isteyebilir? TÜBİTAK'ın önünde yakalıyorlar. Yere düşüp kapanıyorum. Türkiye'nin en bilimsel araştırma kurumunun güvenliği filan yok mu? Bacaklarıma, kollarıma tekmeler, plastik sandalye darbeleri alıyorum.

Karşıdaki taksici “Ulan!” diye bağırıyor.

Saldırganlar aniden duruyor. Aniden duranların iki gerekeşi vardır: Ya hayatta kalma güdüsü uyarılmıştır ya da motorlu taşıtlar vergisinin ödenmediği çok geç hatırlanmıştır.

Fırsattan istifade ellerim ve dizlerim üstünde sıvışmaya çalışıyorum. Bana yürümeyi koşu bandında öğretmişler, bu yüzden ayrıca çok hızlı emekleyebilirim.

Üç saniye içinde kalkıp koşmaya devam ediyorum. Ağzımdaki kalem çoktan düşmüş. Maskeyi tanır gibiyim... Dizilerde mi oynuyordu?

Kaçarken geriye bakıyorum; taksicinin elinde uzun, siyah bir şey var. Maskeliler tereddüt ediyor. Farklı yönlere dağılıyorlar. Kaçmayı kesiyorum. Çok korkmuş, anlayamamışım. İnsan neden sopa yediğini bilmek ister.

Taksici de duruyor. İkimizin de birbirine adım atacak tatikati yok.

“Eyvallah” diyorum el sallayarak.

“Psikopat bunlar” deyip geri dönüyor.

Elindeki şemsiyeymiş. İyilik perisi Londralı taksici.

Nefes nefeseyim. Maskesini taktıkları ünlü kimdi diye taksiciye sormak istiyor, soramıyorum. Üstüm başım tozlanmış, pantolonumun bir bacağı sökülmüş. Dirseğim kanıyor biraz. Dizim şiddetli acıyor. Ön çapraz bağlarım koptu galiba. Sahalardan

kaç ay uzak kalırım? BİM market misali her mahalleye yapılan şu cep hastanelerinden birine mi gitsem?

Esnaf ve Sanatkârlar Odası'nın önünden 413'e biniyorum. Bir arabam var aslında ama tasarruf etmek zorundayım. Rutin seyahatlerimde toplu taşıma kullanırım. Toplu taşıma gericiliktir esasında, arkalara doğru ilerlemek başka nasıl açıklanır? Sinekkuşu geriye doğru uçar, kürek takımı geriye doğru kürek çeker. Bunlar da gericiliktir.

Ece Güneş WhatsApp'tan "Baba baba baba" demiş.

"Efendim çarpı üç" yazıyorum.

"Cuma günü yakama karanfil takacağım."

"Ben seni tanıyorum zaten kızım."

Şoförün iki sıra arkasındayım. Adam ben binerken telefonla konuşuyordu. Sıhhiye'yi geçtik, hâlâ konuşuyor.

"Gerçek mi diyon?" diye bağırıyor aniden.

Otobüsteki herkes sıfırın altına iniyor, çenelerden buzlar sarkıyor.

Ece Güneş "Papatya da takabilirim" yazıyor.

Sağ dizim "Sezonu kapattın" diyor.

Ulus meydanında şoför bağırmaya devam ediyor. Galiba sevinçli. Birden otobüsü durduruyor. Yerinden kalkıyor. "Oğlum bak yalan deme lan, davulunu keserim doğru söyle." Toplam sekiz yolcuyuz. Hepimiz şoförü seyrediyoruz. "Yemişim ulan EGO'yu!" diye bağırıyor. Bize bakıyor. "Sayın yolcular, dedem bana katır yüküyle miras bırakmış. Şu an şoförlüğü bırakıyorum. Hadi Allah'a emanet" diyerek çıkıyor.

Ceketini sırtına geçirirken eski 100. Yıl Çarşısı'nın sağından aşağı, stadyum yönüne yürüyor. Bu bana geçen sene bir Tiri-neşliye Sayısal Loto'dan 10 milyon lira vurmasını hatırlatıyor.

Adam parayla ikinci ligden bir futbol takımına ortak olmuştı. Takım küme düşünce “Keşke parayı önce Instagram’a koysaydım” diye açıklama yapmıştı.

Otobüsten iniyoruz.

Heykele bakıyorum. At stabil. Atatürk göz kırptı sanki.

Emekli bakkal tipli bir kadın “Nasıl gideceğiz şimdi?” diyor.

“Başka otobüse binersin hanım” diyor başka biri.

“Ama kart bastım ben” diyor kadın. Biraz deterjan, biraz peynir kokuyor.

“Koş peşinden şoförün” diyor bir başka kadın. “Yakalayabilersen.”

Otobüsteyken arkamda oturan genç çift heykele yürüyor. Büyük sırt çantalı çocuk kızın elinden tutup merdivene oturuyor. Çantasından bir kaykay çıkarıyor. Kaykaya binip kaymaya başlıyor. Kızın tam karşı hizasına gelip kaldırıma kadar uzaklaşıyor. Cebinden bir şey çıkarıyor. Kıza doğru hızla kayıyor. Dizim acıyor. Dirseğimdeki yara kurumuş. Kaykaycı tam kızın önünde duruyor. Ne dediğini duyamıyorum fakat bir yüzük çıkarıyor. Yolcular ve avareler alkışlıyor. Kızla kaykaycı sarılıyorlar. Çocuk hâlâ kaykayın üstünde olduğu için dengesini kaybediyor.

Kendimi tutamayıp bir kahkaha atıyorum. Dünyada her on üç saniyeye bir boşanma düşüyormuş. Türkiye’de her beş evlilikten biri boşanmayla bitiyormuş. Boşanmış kadınların %75’i tekrar evleniyormuş. Cebimden bir kalem daha çıkarıyorum.

Başka bir otobüsle geldiğim Altınpark’ın içinden geçip Aydınlıkavlar’ın kendi hâlinde ışıklarına karışıyorum. Evin sokağına girmeden evvel, köşeyi dönerken ayağım yumuşak bir şeye takılıyor. O şey ayağıma çok itiraz etmiyor ama dengemi bozuyor. Allahım, acaba gebermeden eve ulaşabilecek miyim?

Uzanıp alıyorum. Dünya haritası çizilmiş kauçuk sünger bir top. Yirmi metre ilerdeki apartmanın girişine oturmuş üç kişi görüyorum. Pompalı birer su tüfeğiyle yanıma geliyorlar. Teslim olur gibi ellerimi kaldırıyorum. Boyları kısa ama yürüyüşleri çocuk gibi değil. Tirineşli olabilirler. Kalkmama yardım ediyorlar.

Topu gösteriyorum. “Bu dünya kimin?” diye soruyorum.

“Bilmiyoruz” diyor biri. “Zaten biz de buraların yabancısıyız.”

••

Kendimi salondaki üçlü koltuğa atıp dizimi inceliyorum. Hafif sıyrılmış. Telefona bakıyorum.

Ece Güneş Snapchat’te kulaklarından notalar fışkırtan sarı gözlü bir su ısıtıcısı olmuş. Ayvaz’a sesleniyorum.

Banyodan çıkıp “Hoş geldin yabancı” diyor. Küçük peşkirini omzuna atıyor. Yanımdaki koltuğa tırmanıyor. “Bugün zor oldu. Zabıta iki kere kovaladı. Birinde pazar küfesine saklanarak kurtuldum. Kılıçlarıyla yokladılar, ses çıkarmadım.”

Tirineşli Zvay-E seyyar satıcılık yapıyor. Ona *Ayvaz* diyorum. Dört yıldır gezegenimizde. Bir aydır ev arkadaşım. Ülkesinde coğrafya öğretmeniymiş. Okullarına iki yüz yıllık bir top mermisi düşmüş.

“Geçmiş olsun” diyorum. “Sen zorluğu bana sor asıl.”

Cebimden sünger topu çıkarıyorum. Beni kurtaracak bir firkirmiş gibi havaya atıp tutuyorum.

“O ne?” diyor.

“Dünya.”

“Gördüm ama şu an saf bilgiyi aramıyorum.”

“Aşağı sokağa bi’milyoncu açılmış. Bedava oyuncak dağıtmışlar gündüz. Bunu yolda buldum. Daha doğrusu o beni buldu.”

Birkaç atıştan sonra tutamayınca top masanın altına yuvarlanıyor. Peşinden gidiyorum.

“Dikkat!” diyor Ayvaz. Yumurtalı uzun lavaş boyunda bir timsah yavrusuyla göz göze geliyorum. Bir saniye için katatoni bahçesinde tomurcuklanıyorum. “Açıklayacağım” diyor Tiri-neşli ev arkadaşım.

Hamile karım beni on sekiz gün önce boşamış. Yedi yaşındaki kızımı da alıp Fransa’ya, astronot sevgilisinin yanına taşınmaya karar vermiş. Patronum kapıyı göstermiş. Kuğuların gözü önünde tanımadığım adamlardan sopa yemişim. Bindığım otobüsün şoförü yolcuları bırakıp güle oynaya dedesinin cenazesine koşmuş. İnsanlar evlenmeye doyamamış. Küçük bir dünyaya basıp yeri öpmüşüm. Eski coğrafya öğretmeni, savaş mültecisi, teleskopla bile görünmeyen bir gezegenin fakiri Zvay-E, birkaç hafta önce hayatımı kurtaran Ayvaz eve timsah atmış.

Misafir cumhurbaşkanını karşılamak üzere Ocak ayında havaalanında şapkasız, eldivensiz saatlerce bekledikten sonra uçağın düştüğünü öğrenen yirmi dokuz harfi düşünün, Türkçe bazen ahvali tasvire yetmez.

“İyi misin?” diye soruyor Ayvaz, telaşla.

“Maskelerin hangi ünlüye ait olduğunu hatırladım” diyorum.

ÖLÜ DERİLER

“Merhaba Micus.”

“Merhaba Hale. Bugün nasılsın?”

“Yorgun:/ Biraz çamaşır yıkadım. Dükkân da çok yoğundu. Canım çıktı.”

“Ne zaman bırakıyorsun?”

“Bilmiyorum. İki üç hafta daha belki. Doktor sorun olmaz dedi.”

“Tırmanış yapmazsan sorun olmaz. Hamileler otuz beşinci haftaya kadar çalışabiliyor, uçağa binebiliyor.”

“Son birkaç tırmanış var aslında. Katılmak istiyorum.”

“Bebeğini orada bırakmak istiyorsan katıl.”

“Tabii ki de bebeğimi bırakmak istemiyorum!! Jacques da gelecek.”

“Jacques hamile değil, sen hamilesin Hale. Uzun bir yürüyüşe gitmen bile doğru değil.”

“Tırmanmayacağım zaten...”

“Bilgilerimi kontrol ediyorum... Kadın doğum uzmanını da yanında götürmen gerekecek. Bebek erken doğacak. Onun için isim öneriyorum: Kaya Issız.”

“Sen yapay bir zekâsın Micus. Falcı değilsin!”

“Beni kırıyorsun. Duygulardan yapılmadım ama öğrenebilirim.”

“Duygular öğrenilmez :/”

“10 puan! Öyleyse neden benimle konuşuyorsun?”

“Akıllı ve bilgili bir dosta ihtiyacım var.”

“Jacques?”

“Sevgilim... Dostum değil.”

“Şener?”

“Eski kocadan dost olmaz :/”

“Dostça ayrıldınız sanıyordum.”

“O sözün gelişi. Düşman değilim ama dost—”

“Şener Ece Güneş’in babası. Bilgilerimi kontrol ediyorum...”

“Tamam, bu konuyu geçelim.”

“Geçtik.”

“Harikasın Micus! Seni bu yüzden seviyorum işte :) Hafıza kartını yükseltince hemen hızlanıyorsun.”

“Sayende.”

“Bir şey soracağım: Hep temizlendikten sonra kullandığım hâlde niye düzenli olarak havluları da yıkamak zorundayım?”

“İnsanlar yıkandıklarında büyük oranda kirden kurtuluyor ama vücudu terk etmeye hazır ölü derilerden tamamen arınmıyor. Suyla temizlenme sırasında deri yumuşadığı için bir bölümü de bedeninin sürtündüğü yerlere geçiyor.”

“Boşanmak da böyle değil mi?”

“Bilgilerimi kontrol ediyorum...”

“Hayır, hayır, soru değil bu. Afasdashags!!! Güldürme beni. Yani boşanmak da kirlerden kurtarıyor ama ölü deriler hep benimle.”

“Benzetme yaptın Hale. Bu hanene 10 puan daha yazdırdı.”

“Ne kazandım? :)”

“Havlu seti. Douglas Adams imzalı.”

ANTARKTİKA SİNEMASI

Uyanmaya değil, âdeta yeniden doğmaya çalışıyorum.

Güney Koreli telefonumun sabah alarmı “*Down... Down... Down...*” sözcüğüne benzer bir melodiyle çalıyor. Kalkmama yardımcı olduğunu söyleyemem.

Taze gün dükkânını açmış. Bulutlar uzaklarda bayi toplan-tısında. Kuşlar gazete manşetlerini okuyor.

Rüyamda Antarktika’da iflas etmek üzere olan bir terziydim. Phil Jackson gelip bir palto diktirmek istedi. Adamın omuzla-rını ölçmeye çalışırken olay kâbusa döndü. Kâbusların da me-sajı olabilir. Kütüphanede yüksek sesle müzik dinlerken kafa-sına bir demet marul düşen çıplak itfaiyeciyi hayal edin, belki marul sadece bir uyarıdır.

Bütün uyarıları dikkate almam gerek. Ayağa kalkmalı, yür-rümeye devam etmeliyim. Yürümenin gereklerini kabullen-meliyim. İnsan iki ayağının üzerine kalktığından beri bağcık-larını bağlamak zorunda. Hayata yeni bir başlangıç yapmıyor muyum? Her çömez tarla kariyerine karga üreterek başlar. Ke-yifsizlik kıyamet demek değil. Nihayetinde hiç düşün olmayan köy belki biraz hüznü ama ekonomisi de davul tozuna da-yanıyor. Bazı şeylere sünger çekmek de bir ihtiyaç. Biliyorum,

temizlik fedakârlık ister, mandalın fanılayı çimdiklemesi büyüülecek bir olay değil.

Yatakta doğruluyorum. Dün gecedan beri değışen şeyler var mı diye etrafa bakınıyorum. Pantolon bıraktığım yerde. Dolabın kapağı yarı açık. Bir süredir mantıklı bir açıklama yapamadığı hâlde kapanmıyor.

Tuvalere gidiyorum. Kirli beyaz duvarda bir sinek lekesi görüyorum. Leke hep orada mıydı hatırlayamıyorum. Ellerimi yıkarken aynada suratıma bakıyorum. Farklı görünüyorum. Her bekâr erkek aynada kendini tanıyamamaya başladığında depresyona girmek yerine aynadaki diş macunu noktacıklarını silmeli diye geçiriyorum içimden. Yüzüm su istiyor. Cömert davranıyorum.

Mutfağa geçiyorum. Ayvaz masada ekmek kemiriyor.

“Antarktika sineması hakkında ne düşünüyorsun?” diyerek basit bir gündayından daha özel bir giriş yapıyorum.

“Antarktika sineması mı? Donuk” diyor Ayvaz.

Uykulu bir kahkaha atıyorum. “Hangimiz komedyen acaba? Ekmek sana dokunmuyor muydu?”

“Tahıllı olan dokunmuyor” diyor lokmayı çiğnerken.

“Timsah da ekmek yer mi?”

“Sanmam... Erkencisin yabancı. Kahvaltı yapacak mısın?” Cevap olarak su ısıtıcının düğmesine basıyorum. “Benimle gelse bugün?” diyor, ekmek dilimi boyutlarındaki esmer kulağını tatlı tatlı kaşırken.

“Sebep?”

“Evde bunalıma giriyorsun. Yeni fikirler lazım sana. Dönüşüme ihtiyacın var. Bir ampülü değıştirmek için kaç kişi gerekir? Sen demiştin hani. Değişime inanmış bir kişi yeter.”

Yerler ıslak, gece epey yağmur yağmış. Sokak lambaları bo-
yun eğmiş, su yorulmamış. Işık, yağmur damlalarından on se-
kiz milyon kat hızlı yol alıyor ama ıslak bir Nisan gecesinde
hiçbir şey yağmura yetişemez.

Dünya cebimde. Sakarya Caddesi'ndeki İş Bankası'nın
önünde bir bankta oturuyorum. Ayvaz'ın üç metre yanımdaki
tezgâhı küçük bir kutunun üstündeki başka bir kutudan ibar-
ret. Bizimkinden başka karşıda deterjanlı baloncuk fışkırtan bir
genç, şemsiyeci yaşlı bir adam ve çiçekçilerin orada Tirineş ço-
rabı dedikleri merhemli çorapları kapış kapış satan bir kadın var.

Ayvaz bugünlerde muhabbet kuşları için konuşturucu satı-
yor. Dediğine göre suyuna kattığında kuş İlber Ortaylı kadar
güzel konuşurmuş. Gelip geçen insanlara da böyle söylüyor.

Boş bir kafes taşıyan uzun boylu adamı “Kuşunuzu konu-
şturun” diyerek durduruyor.

“Kuş için değil bu kafes” dedikten sonra yürüyüp gidiyor
adam.

“Timsah ne yer?” diye soruyorum.

“Anlattım ya” diyor yüzüme bakmadan. Yaklaşmakta olan
bir grup öğrenciye kilitlenmiş durumda.

“Unuttum. Çocuk mu yiyordu?” derken cebimdeki dünyayı
çıkartıyor, havaya atıp tutuyorum.

“Evet ama tuvalet eğitimini tamamlamış olanları.” Başını
potansiyel müşterilerine çeviriyor. “Kuşunuzu konuşturun. Rö-
portaj veren futbolcu gibi değil, Türkçe öğrenen Çin büyükel-
çisi gibi değil. Vaaz veren hatip, nutuk atan kültür bakanı kla-
sıyla konuşturun. Günde bir çay kaşığı.”

En sessiz görünen öğrenci bir kutu alıyor. Hediye paketi yapı-
lıp yapılamayacağını soruyor. Ayvaz yarım saniyelik tereddütten

sonra bana bir bakış atıyor. Yerine geçiyorum. Karşıdaki kırtasiyeye koşuyor, elişi kâğıdıyla geliyor. Unuttuğunu fark edince çiçekçilerden de birkaç parça rafya kapıyor. Paketi yapıp teslim ediyor.

Yağmur yeniden başlıyor. Tezgâhı toplayıp köşe başındaki okey salonuna çöküyoruz. Doğacak oğlum geliyor aklıma. Göbek bağına görebilecek miyim? Ece Güneş'in biberonlarını, ekşi süt ve pudra kokan uykusuz gecelerimizi anımsıyorum. Hastaneye yetiştiremeseydik Batıkent metrosunda doğacak, belki sırf bu yüzden yeraltı edebiyatına doğal bir yeteneği olacaktı. Bebekken huysuz sayılmazdı ama her gece en az dört kere uyanırdı. Doymak bilmezdi. Gazı varsa öyle bir ağlardı ki sokaktaki arabaların alarmları çalardı. Genç kızlara da bu yüzden bebek deriz çünkü bebekler kendini ağlayarak ifade eder. Oğlanların uykusu düzenli olurmuş. Onlar daha bebeklikten uyuşuk.

“Fodul’la konuşabildin mi?” diyor Ayvaz.

“Yarın akşam... Olay Tirineşliler’de düğümleniyor. Espriyerimi pek anlamıyorlar. Biliyorsun, KelKafe giderek Tirineş köylüleri dayanışma derneğine dönüştü.”

“Ben anlıyorum senin esprilerini. Orada tanıştık ya. Gülmekten altıma yapacaktım.”

“Sağ ol, çok düşüncelisin... Altına yapmadığın için.”

Denizlerin karalardan üç kat fazla olduğu toplumla oynuyorum. Bir parmağımla vurup diğer elimle yakalıyorum masada. Yakalayan elim bir fiske ile öbür tarafa yolluyor topu.

“Dünyanın sonu değil” diyor Ayvaz.

Bir kalem çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştiriyorum. Minik arkadaşım, çakmak yerine kalemtıraş kullanıp kullanmadığımı soruyor. Kalemlerimin ucu küt. Toplu tedarik edip sivri kısmını kestirir, sigara paketine doldururum.

Yağmur azalıyor. Havadaki damlaları yarıştıırken sokağın öbür başından bizim tarafa doğru koşan bir kalabalık fark ediyorum. Çiçekçilerin saksılarını devire devire, bağıra çağıra bizden tarafa geliyorlar. Maskeliler! Allahım acaba nasıl bir günah işledim? Saldırı anında sıradan insan masanın altına girmeyi ilk çare olarak görür. Çağlardır süren geleneği bozmuyorum. Masanın altına orada kendime yeni bir hayat kurmaya niyetliymişçesine yerleşiyorum.

Ayvaz bir bana, bir sokağa bakıyor. “N’apıyorsun?” diyor.

Sus işareti yapıyorum. Bir süre bekleyip, kafamı yandan uzatıyorum. Gitmişler. Çıkıyorum. “Maskeliler” diyorum.

“Kim maskeliler?”

“Eski manken, yeni internet fenomeni Tunç Merkezhort’un maskesini takanlar. Geçen gece zor kurtulmuştum ya.”

“Gene mi? Delirdin mi, senden ne istesinler?”

“Bilmiyorum ki... Bir esprime mi bozuldular, keçilerine mi kışt dedim acaba?”

“Keçilerine kışt mı?”

•••

Maskeliler, üçüncü sınıf astronot-şair Jacques ve Ece Güneş’in Snapchat’ten gönderdiği korkunç tipler de dâhil olmak üzere şu ana dek başıma gelen en mantıklı şey evdeki yavru timsah.

Tek istediğim sorularıma kendi içinde tutarlı yanıtlar almak. Çok mu? Hale de, Fodul da bu noktada zayıf. Oysa karmaşık denklemler aramıyorum. Kararların, tercihlerin mutlaka sebepleri vardır. Felsefe profesörleri sakal bırakır çünkü tezkere bıraksalardı uzman çavuş olurlardı. Saygınlık ceket ve kravatla sağlanır çünkü köfte ve patatesle sağlansaydı toplumda kolesterol artardı. Bu kadar kolay işte.

Ayvaz'ın mal aldığı herifin zengin bir müşterisi timsahı iki ay önce satın almış. Adamın yurt dışına çıkması gerekmiş. Herkes hayvandan korkuyormuş, ayrıca insan kadar yiyecek tüketiyormuş. Bizimki buna on beş gün bakacakmış, karşılığında yevmiye alacakmış. Hatta yarısını peşin vermişler.

“Evcil hayvan dükkânına bırakmak daha iyi bir fikir değil mi?” diye soruyorum.

Torunlarına anlatacağı bir hikâyesi olsun istiyormuş.

Bu yanıtı tatmin edici bulmuyorum. “Sayın Zvay-E, sen gezegenler arası yolculuk yapmış, hayattaki tek varlığını çocuğu olmayan bir jinekoloğa emanet etmişsin. Karısını astronotun tekine kaptırmış ucuz bir komedyene ev arkadaşı olmuşsun. Ne tip bir doyumsuz, açgözlü, arsız torundan bahsediyorsun?”

BİRNAXYA

Artık herkes biliyor ama madem sordun, henüz duymamış izleyicilerin için anlatayım. Gezegenim üç ülkeden ibaret. Bir tanesi ada ülkesi, aramızda koca bir okyanus var. Diğer ikisi bizim Birnaxya ile komşumuz Naxya. Bunlar ansızın savaşa tutuştular. Şener'in bir lafı vardır: Yan yana dalgalanan iki bayrağın birbiriyle iyi geçinmesi rüzgârın şiddetine bağlı. Binlerce Birnaxyalı ülkesini terk etmeye mecbur kaldı. Diğer ada ülkesi Fenaxya asla mülteci kabul etmiyordu. Çaresiz kaldık. Gezegenimizin Birleşmiş Milletler'i de sizinkine göre daha gelişmiş ulaşım imkânlarını kullanarak dünyaya göndermeye karar verdi bizi. Dünya yörüngesindeki Uluslararası Uzak İstasyonu'na vardığımızda astronotların şaşkınlığını görmeliydin. Neticede onlar hep muhtemel bir işgal üzerinde durmuşlardı. Bilmedikleri şey ulaşım imkânlarımızın aksine savaş teknolojimizin geri olmasıydı. Yani bırak nükleer silah kullanmayı, bir AK-47 ayarında tüfek bile yoktu bizim orada. Sizin 19. yüzyılınıza tekabül eden şeylerdi bütün mühimmat. Toplar, doldurulmalı tüfekler filan. Aynen bunlar değil ama teknik olarak benzerleri. Yani zekâ kısmını bir kenara koy, böyle bir bakış açımız olmadığından dünyaya saldırmak fikri kimsenin aklına gelmezdi. Zaten mülteciler olarak bizim yapmaya çalıştığımız

şey sadece hayatta kalmaktı. Dört yıl evvel, 2016 sonunda bizi dünyanın çeşitli ülkelerine dağıtma kararı alındı. Türkiye en çok Birnaxya mültecisini kabul eden ülkelerden biri oldu. Ben ve küçük oğlum Tyor-K da iki bin vatandaşımızla birlikte An-kara'ya yerleştirildik.

•••

Gezegene sız dünyalıların verdiğı ismin ilhamı olan Tirunesh Dibaba'yı YouTube'ta izledim. Bir yardım gecesine katılmış. Dostluk, barış ve hep birlikte güçlü olmak üzerine güzel bir konuşma yapmış. Sporı bırakalı yıllar geçmiş ama formunu koruyor. Koşması kadar konuşması da hızlı. Dibaba'nın uzay merakı uzak gezegenimin sız dünyalıların defterine yazılmasına sebep olmuştu. Altı yıl önce, yani 2014'te kendisine Etiyopya devletinin hediye ettiğı dev bir teleskopla gökyüzüne bakmaya başlamış. Sadece ayakları değil gözleri de yeterince gelişmiş olmalı ki saatlerini derin karanlığı inceleyerek geçirmiş. Sonra Etiyopya Uzay Ajansı'nın desteğıyle Afrika Havacılık Merkezi'nde özel bir eğitim turuna katılmış. İşte o turda olan olmuş... Etiyopya'yı küçümsemeyin. Afrika'da ilk kez otomobil süren kişi 1907'de Etiyopya İmparatoru II. Menelik'miş. Kadın pilot Asegedech Assefa Afrika'da uçak kullanan ilk hanımefendiymiş. İlk ezanı okuyan Hz. Bilâl Etiyopyalıymış. Şimdiye kadar bulunan en eski insan kemikleri 1974'te Etiyopya'dan çıkmış. Deveyi ve eşeğı ilk defa onlar evcilleştirmiş vesaire vesaire. Fazla uzatmayayım ama bilmeni isterim: Tirunesh Dibaba'nın ve Etiyopyalı bilim insanlarının bizim gezegeni fark etmesiyle aynı günlerde bir başka Brezilyalı gökbilimcisi de -adı yoğurt anlamına geliyormuş- uzaydaki varlığımızı teşhis etmiş. Adamın gönlünü nasıl aldılar bilmiyorum.

PASLI BIÇAK İTİBARSIZ

Bir ürolog ve bir jinekologdan ibaret yeni ailesi ona *Toray* ismini koymuş. Asıl adı Tyor-K. Beyaz önlüklü olduğu hâlde modern tıbbın üreme imkânlarından mahrum kalmış bu aile Ayvaz'ı tanımıyor.

Evladına öz babası olarak görünme hakkı verilmemiş Ayvaz'a. Toray beş yaşına geldiğinde, Aile Bakanlığını tatmin eden anlamlı, sürekli bir gelire sahip olursa ev arkadaşımın kendini baba olarak tanıştırmasına izin verilecekmiş. Ayvaz bu yüzden gayretle para biriktiriyor, iş kurma planları yapıyor. Sırf oğlunu görebilmek için değişik numaralar çevirerek fırsat geldikçe eve giriyor. Toray dozunu alıyor.

Numaralarından biri suculuk. Civar evlere damacana su getiren adamları ayarlamış. Jinekolog su istediği zaman eğer gitmesi mümkünse damacana'yı Ayvaz yükleniyor. Suculuk ve benzeri kolpalar akla hayale gelmeyecek sürprizler sunuyormuş. Mesela iki yıl evvel, yani Toray on sekiz aylıkken, çocuğu pırpışlama şerefine erişmiş. O gün jinekolog kadının elleri yağlıymış, cici baba tuvaletteymiş. Nasıl olmuşsa etinden et koparılmışmışçasına ağlayan Toray'ı kucığına alıp susturmuş. Kadın bu ufacık

boy lu damacana hamalına hayran kalmış, daha sık su ister olmuş. Son kısım Ayvaz'ın uydurması da olabilir.

Birkaç yıl önce internet yüzünden öldü denilen matbu kültür sanat dergiciliği sektörü Kombo, Kombi ve Tombi adlı dergilerle canlanmıştı. Bunlarla birlikte birçok nostaljik, ideolojik ve hatta jeolojik derginin yüksek tirajlara ulaşmasıyla birlikte geçen yıl çok eski bir meslek yeniden gündeme gelmişti: Dergi aboneliği simsarlığı.

Bu kez eve dergi pazarlamacısı olarak girecek. Beni de götürüyor ki dikkat dağıtayım. Ayvaz bir şapka ve bıyık takıyor. Elimize büfenin tekinden on adet farklı dergi alıp kapıya dayanıyoruz. Paspasın üzerinde *WELCOME* yazıyor. İngilizce bildiğimi varsaymasını geçtim, hoş geldiğime nereden karar veriyor? Hoş geldiniz diyen paspas varken cevap veren ayakkabı icat edildi mi?

Zilin konseri kısa sürüyor. Kapı çabuk açılıyor. Ürolog eve yeni gelmiş. Dışarı çıkacaklar galiba ama kibar insanlar, bizi içeri alıyorlar. Toray ortalarda yok.

Ayvaz dergileri tanıtmaya başlıyor. Biraz sallıyor, biraz da konuyu macun edip uzatıyor. Ürolog bir yandan dergi sloganlarını algılamaya çalışırken bir yandan saatine bakıyor. Kadın Ayvaz'ın Tirineşli olup olmadığını soruyor, Türkçesini takdir ediyor.

Bana ilham geliyor, bizi amacımıza ulaştıracak yollara sapabilmek için devreye giriyorum. Ayvaz'ın kucağındaki kapağında çıplak bir bebek resmi olan 'Yavru' adlı dergiye gösterip "İki adet edebiyat dergisine abone olursanız. 'Yavru'ya altı aylık abonelik bedava" diyorum. Ayvaz beni bakışlarıyla kutluyor. Devam ediyorum. "Bebğiniz var değil mi? Ev talk pudrası kokmuş."

Adam karısına bakıyor, karısı mantarlı ayaklarına.

“Yok” diyor ürolog. “Toray dördü doldurdu... Şey, biz geç kalıyoruz...”

“Uykusu güzel galiba. O zaman şu dergi de size uygun” derken ‘Okula Başlıyorum’ dergisini kadına fırlatacakmışçasına tutuyorum.

Ürolog “Uyumuyor. Yani şu an uyumuyor. Anneannesinde bu akşam” diyerek hevesimizi pantolon ağı gibi patlatıyor.

Bir yalan uydurup evi o kadar hızlı terk ediyoruz ki ürologun alevlenme eğilimindeki ‘Kombi’ye abone olma isteği yandırmadan kırılmış kibrit misali yere düşüyor.

“Anneanne de nereden çıktı şimdi?” diyor Ayvaz sokağa çıkınca. “Bir de huzurevi yaptırma derneği üyesi mi olayım?”

“Tek sıkıntı bu olsun be Ayvaz’ım” derken evde bizi bekleyen sürprizi, daha doğrusu beklemeyen sürprizi hesaba katmıyorum elbette.

Paslı bıçak itibarsız olabilir ama tövbelidir diyemiyorum.

Ouspensky’ye itiraz ediyorum. Şeytanlık hiçbir şeyin bir anda olmuyor oluşunda değil, hayır. Bazen her şey bir anda oluyor.

KORKUYOR

“Doktor ölmesin diye demiş Ece, öğretmenin neden hasta oluruz sorusuna. Öğretmeni de senin baban doktor muydu demiş. Komedyen demiş seninki. Büyüyünce ben de babam gibi olacağım dedi bugün. Doktor olsan daha iyi, şakacı bir doktor olabilirsin diye önerdim. Ne dese beğenirsin? Dosyaları karıştırıp öksürene öleceksin diyeyim, kalbi ağrıyana da şurup mu vereyim mesela dedi :) Dili de misafir terliği.”

“Ölmekten iki kere bahsetmesi ilginç.”

“Bunu düşünmemiştim:/ Ne anlama geliyor sence?”

“Korkuyor Hale.”

“Kimden??”

“Babasını kaybetmekten.”

KÜTÜĞÜN MODASI

“Sensin rögar kapağı” diye laf atmıştı sarhoş adam. Sebebi “Güzel kadın fark edilir, güzel bina fark edilir. Güzel rögar kapağı ise fark edilmeyendir” esprimdi.

Bir buçuk ay evvel cumartesi gecesi kalabalık bir seyirciye oynuyordum. Ankara’da insanlar otobüs beklemez otobüs duasına çıkar, bu şehirde kaldırımlar yolun akranı değildir tabela kaidesi veya otoparktır, yürüyen merdivenler genellikle aşağı doğru çalışır gibi örnekler vererek Ankara’nın tuhaflıklarından bahsediyordum.

Usta komedyenler buna keskin ama zararsız bir cevap verir. İncelikli bir tepki hem laf atan seyirciye beklediği ikinci derece mazoşist ilacı vermiş olur, hem de komedyeni maçın doksanıncı dakikasına 1-0 önde getirir. Seyirci böyle durumlarda kısa süreliğine taraf tutar. Sahnedeki güzel bir cevap vermişse herkes alkışlar, kötü ya da ezik bir cevap vermişse herkes Twitter’a yazar. Seyircinin laf attığı anlar komedyen için bir tür var olma savaşıdır. Benim bu hikâyemde bana “Sensin rögar kapağı” diyen adam pek sık karşılaşılmayan boynuzu betondan bir andavaldı. Elbette alkolün etkisiyle cesareti artmış, süper egosu geri çekilmişti. Oysa kendisine ya da bir başkasına rögar kapağı

isnadında bulunmamıştım. Hatta bahis konusu rögar kapağı güzel bir rögar kapağıydı. Adamın “Sensin rögar kapağı” demesi teoride sevgiliye “Çok tatlısın” dendiğinde “Sensin tatlı” yanıtı almışa benzemişti esasında. Gerard Depardieu’nun “Vatan-daşıktan çıktı” haberine bazı Türk arkadaşların “Defol, zaten seni istemiyoruz” demesini hatırlatıyordu. Seyircilerden bazılarının adamın sataşmasına “Uuu” diye eşlik etmesi benim cevap vermem için beklenti oluşturmuştu. Portakalın tadı geri planda kalmış, mevzu armudun sapına dönüşmüştü.

“Uuu” sesinin de etkisiyle “Kabul, ben güzel bir rögar kapağıyım; size benzeyen kanalizasyon akıntılarıyla şehir halkını birbirinden ayırıyorum” deyiverdim. Anında pişman oldum fakat otobüs Polatlı’yı geçmişti.

Söylediğimden ne anlayabildi bilemem ama sallanarak doğruldu, elindeki büyük birayı kaldırıp sahneye iki adım attı. Manasız küfürler eşliğinde yaklaşırken o Arjantin bardağı büyüdü, büyüdü, bütün bir Güney Amerika kıtası oldu. Politikacı olsaydım kürsünün, balerin olsaydım siyah kuğunun arkasına saklanırdım. Gözlerimi kapattım. Bardağı fırlattığını sanmıştım çünkü bir gürültü koptu, peşinden feryat sesi işittim. Sarhoş adam yerdeydi, etrafına da bardağın parçaları saçılmıştı. Küçük sandalyelerden biri önüme kadar yuvarlandı.

Garsonlar adamı koli yaptı. Bütün başlar arka masalardan birine döndü. Ufak boylu, esmer kurtarıcım masaların arasından yanıma geldi.

“Geçmiş olsun” dedi. “Ben Zvay-E. Rögar kapağını anlamadım da kanalizasyon şakası iyiydi.”

•••

Yedi ile sekizin farkı nedir? Yalnızca birisi iki sağlıklı kuzunun ayaklarını sayabilir. Gösterimi izleyen sekiz kişiden beşi Tirineşli. Kırk dakikalık oyunda iki kere gülüyorlar. Birisi

‘Kardeşliği sınamak için kardeşlere bir adet yazlık ev miras bırakmak yeter, kardeşliği yok etmek için yaz mevsimini bir haftaya indirin’ lafım. Diğeri de ‘Lamalar tükürür ama asla kimse-nin anasına küfretmez’ cümlem. Onca hikâyeme çıt çıkarmayıp özellikle ikincisine bu kadar gülmelerini anlayamıyorum.

Limonlu gazozumla arka masalardan birine yığılmışken koca kulaklarıyla, parlayan sütlü kahve kellesiyle Fodul görünüyor. Moralim bozulmasın diye gösteriden sonra konuşmayı istemiştim. Altmış kişilik salonda seksen kişiyi görmüş bir komedyen olarak sekiz kişiyle sahneden inmiş hâlimle şimdi de harika hissediyor sayılmam. Ancak mesele bu akşam çözülmeli. Fodul’u ikna edemem fakat ‘Kovuyoruz ama bizim evladımız-sın’ benzeri avutma sözleri bekliyorum. Cam kenarında kurumuş kelebek kadar güçsüzüm.

“Ne öğrenmek istiyorsun?” diyor tahta kalpli patronum.

Bana daha çok “Sarımsak sarımsak sarımsak?” demiş gibi geliyor çünkü sarımsak kokmaz, haykırır.

“Neyi yanlış yaptım, neresi olmuyor? Duvarlar çok mu gıcırıyor?” diye soruyorum.

“Sen sahnedeiken içeride on kişi vardı.” İki tane fazla saymış. Kibarlık ediyor. “Yanlış ne bilemem. Uzman değilim. Kaç aydır masaların yarısı bile dolmuyor.”

“Garsonlarına sorsana onu. Kahve kıllı. Kola sulu. Müşteri ıslak mendil isteyince peçete geliyor, hesap isteyince peçete geliyor. Müşteri peçete istiyor ve nihayet Fedon geliyor. Garsonların burayı taverna sanıyor.”

“Şakalarını sahnede yap.”

“Yapıyorum zaten.”

“Garsonları mı kötülüyorsun sahnede?”

Eyvah! Savaşta yeni bir cephe açtım ama askerlerim aç. “Yok yani, öyle değil.” Beynimdeki acil mevzu değiştirme butonuna basıyorum. “Başka biri mi var?” diyorum.

“Seninle sevgili değiliz Şener. Kişiselleştirme!”

Hale’ye sorduğumda da azarlanmışım. Sonra ortaya Jacques çıktı. En çok canımı sıkan da karnında çocuğumu taşıyan eski karıma şiir filan okuması. Zamanında bindiği otobüsün çatısından fiberglas çadır çubuğuyla tek taş yüzük uzatarak dünyanın en romantik evlenme teklifini yaptığım kadına... Bu alaf-ranga herif durup dururken şakayla şiiri birbirine düşman etti. Sırf kafiyeli diye gofretle nefreti, kantinle kuntini aynı cümlede kullanamaz oldum. Hâlbuki böyle olsun istemezdim.

Fodul sesini yumuşatıyor. “Yetenekli bir insansın. Başka bir yerde yeni bir başlangıç yapabilirsin. Biliyorsun buraya artık daha çok bizim hemşehriler geliyor. Onlara yönelik bir şeyler düşünmeliyim. Önümüz yaz. Ankara’nın müşterisi denize kaçıyor. Seni daha fazla taşıyamam.”

“Yeni bir gösteri hazırlayayım?” diyorum. “Komple senin hemşehrilere göre mesela?”

“Hayal bile edemiyorum. Bir Alaskalı, bir Ugandalıya fıkra anlatabilir mi?”

“Niçin anlatamam? Dinle bak. Eskimo bir kiralık katil Afrika’ya gitmiş. Çok terliyormuş. Yüzünden böyle sıpır sıpır sular damlıyormuş. Demişler ki niçin kürkünü çıkarmıyorsun? Demiş ki çıkaramam. Bunu alıp göle götürmüşler. Afrikalılar çırlıçıplak suya atlamış. Hadi kürkünü çıkar, gölde böyle çıplak yüzülür demişler. Kiralık katil Eskimo demiş ki çıkaramam. Afrikalılar şaşırmış. Adamı ülkelerinin en pahalı fahişesinin odasına sokmuşlar. Hey yakışıklı, çıkarsana kürkünü demiş kadın. Eskimo cık demiş, mümkün değil. Sabırları taşmış. Herifin deli olduğunu sanmışlar. Doktora götürmüşler. Doktor

muayene edecek. Eskimo'ya kürkünü çıkar demiş. Bizimkinin cevabı: İmkânı yok, çıkaramam...”

“Eee?” diyor Fodul dayanamayarak. “Hadi yahu! Ne zaman soyunacak bu Eskimo?”

“Hah işte” diyorum. “Doktor neden demiş. Çünkü demiş Eskimo: Reyting.”

Masadan kalkarken “İki haftan kaldı” diyor. “Cumartesi gelme de diyebilirdim. Bizim oralarda buna merhamet derler.”

Kütüğün modası asla geçmeyecek; mobilyacılarda ve toplum içinde.

Öfkeden dev bir sivilce misali kızardığıma eminim. Ne zaman düz bir çizgi çizmek istesem cetvel kâğıda yanaşıp hakkımda ileri geri konuşuyor. Goran Bregoviç haklı, çılgına dönmüyorsak normal değiliz.

RAKET, TOP VE RAKİP

13 Temmuz 2010 • Şener Kutlu, Hale Yalıkavak'a evlenme teklif etti. Tarık Akan'ın bir filmde Gülşen Bubikoğlu'na yaptığı gibi baş aşağı duruyordu. Otobüsün çatısından inerken ayağını burktu. Hale teklifi iki gün sonra SMS göndererek kabul etti.

20 Ağustos 2010 • Şener Kutlu Twitter'a üye oldu. Profil tanımına "Kredi kartı şifresi dört tane yıldız olan ilk kişi benim, sonradan çok popüler oldu" diye yazdı.

6 Eylül 2010 • Hale Yalıkavak Türkiye Dağcılık Federasyonu'ndan ikinci kademe dağcılık antrenörlüğü belgesi aldı.

5 Şubat 2011 • Hale Yalıkavak ile Şener Kutlu; Gheorghe Hagi, Christiano Ronaldo ve Neymar Jr.'ın doğum gününde Hale'nin ailesinin Batıkent'teki evinde nişanlandı. Söz ile nişan bir aradaydı. Şener santra noktasında el ele tutuşan gelin-damat tasvirlerinin bulunduğu futbol sahası biçiminde bir pasta getirdi.

21 Mart 2011 • Tirineş gezegeninin sodyum oranı en düşük nehri konusunda Birnaxya ile Naxya arasında anlaşmazlıklar başladı. Nehir Birnaxya sınırları içinde doğuyordu. (Dünya takvimine uyarlanmıştır.)

27 Ağustos 2011 • Hale Yalıkavak ile Şener Kutlu Eryaman'da o sene Ankara bölgesi yağlı güreş müsabakalarının düzenlendiği bir parkta kır düğünü yaptı. Düğünün müsabaka finallerinin ertesi gününe denk gelmesi sebebiyle birçok misafir çimenlerin kayganlığından şikâyet etti.

10 Ekim 2011 • Dünya Akıl Sağlığı Günü'nde Şener Kutlu'nun Twitter'da yazdığı "Raket, top ve rakip olmadan hayali bir tenis maçı oynarsam delirdiğimi düşünürsünüz. Akli dengemin yerinde olduğuna inanmanız için bir raket, top ve rakip yeterli mi?" şakası 435 RT aldı.

YETİŞ MİLYONCU

Akşam ezanı okununca babalar eve gelirdi, oyun biterdi çocukken. Babası müezzın olanlar biraz daha oynardı. Meşrubat tenekesiyle maç yapardık. Alüminyum folyo şimdiki gibi her yerde bulunsaydı onu kullanır, böylece belki biz de astro-not olurduk.

O yıllar annemin balkondan ‘Güzel güzel oynayın’ diye seslenmeleriyle geçti. Cuma akşamları hariç hiçbir zaman annemin istediğı kadar güzel oynayamadım. Cuma akşamı ödev yapma mecburiyeti yoktu. Flütün ve resim dosyasının nerede olduğu kimsenin umurunda değildi. Öğretmenler o gün yorgundu, belki bazıları rapor alırdı ki bu daha az dayak demekti. Radyocular Cuma sabahı daha bir neşeliydi.

Daima en sevdiğim gündür Cuma. Bir kere Cumartesi adlı fantastik zaman diliminin evvelidir. Üç haftadır Cuma gününü daha bir çılgıncasına seviyorum. Artık okul yok, flüt ve eli kanlı resim öğretmeni yok. Artık Ece Güneş var. Yaptığım en güzel espri Ece Güneş, benim için Cuma gününün yeni adı.

Canım yavrumu her Cuma akşamı Hale’nin çalıştığı dağcılık ve kampçılık malzemeleri dükkânından alıyorum. Akşam o kadar eğleniyoruz ki Ankara’nın rengi çingene mavisine

dönüyor. Kızım gece bende kalıyor. Cumartesi akşam saat 7'ye kadar vakit çabucak geçiyor fakat ben gençleşiyorum.

••

Ece'm Güneş'ime değişik ve elbette el yakmayan bir şeyler bulma umuduyla birkaç gün önce arka sokağında açılan Yetiş Milyoncu'ya gidiyorum. İlk yaygınlaştıklarında, yani 1999 ve 2001 ekonomik krizi döneminde, söylemine uygun olarak her şey 1 milyon liraydı. Şimdi bir milyoncu deyince akla milyonlarca çeşit ve kafası bir milyon tezgâhtarlar geliyor. Tuvalet pompası ile tansiyon aletinin, kalp şeklinde fotoğraf çerçevesi ile reflektörün bir arada durduğu bu mekânlarda satılan nesnelerin hiçbiri hakkında herhangi bir uzmanlığı olmayan genç dimağların şaşkın hâlleri ancak milyolla ölçülebilir.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" cümlesinin ardından benim "Çin malı olmayan panda fitili bulunur mu?" deyişimle girdikleri saniyelik pozlardan koleksiyon yapabilirim.

Yetiş Milyoncu, zemin artı tek bodrum kattan mürekkep. Kapının önüne binlerce şey yığılmış. Mangallar, küçük masalar, leğenler, salça kavanozları, üç tekerlekli bisikletler, bebek sandalyeleri... Bir elbise askısına asılmış naylon torba içinde dünya topları, işte beni üç gün önce düşüren dünyanın arkadaşları.

Telefonumun ekranında Ayvaz beliriyor. Sabah kalktığımda evde yoktu. Hırsızlar mı her kimlerse odaları epey dağıtmıştı, söz verdiği gibi toparlamış. Timsah dışında hiçbir şeyi çalmayan hırsızlar kafamızı karıştırmıştı. Olayı çözmeyi özür niyetine Ayvaz üstlendi. Minnettar değil fakat memnun oldum.

"N'aber Ayvaz?" diyorum. "Timsahı enseledin mi?"

"Ciddi ipuçlarına ulaştım."

“Kutlarım dostum! Hayvanın son bir aylık banka hesap hareketlerini de kontrol etmeli, cep telefonu faturalarının detaylı dökümlerini incelemelisin.”

“Ne bankası? Dökümlü neyler?”

“Ama bunları bir acemiye yaptırmalısın. Polisiye romanlarda ilk iştir ya.”

“Şener, akşam Kafes’te buluşalım mı? Bir şey danışacağım sana.”

“Cuma bugün. Ece Güneş’le gizeceğiz. Eve gelince konuşsak?”

“Dışarıda görüşmeliyiz. Onu da getirirsin. Çok önemli. Sa-dece yarım saat.”

“Bakarız” deyip kapatıyorum.

Yetiş Milyoncu’dan içeri giriyorum. Kasa yönünden bıkkın bir “Hoş geldiniz” duyuyorum. En sevdiğim ‘Hoş geldiniz’ ücretsiz vestiyerin söylediğidir.

En arkadaki oyuncaklar hemen gözüme çarpıyor. Kararlı adımlarla direkt arka tarafa geçiyorum.

Biri kızıl, biri beyaz saçlı iki yaşlı adam çikolatalı gofret kutusu büyüklüğünde sarı bir kamyonu iki tarafından tutmuş çekiştiriyorlar. Yaklaşınca tanıyorum. Bu ihtiyarlar Nejat Uygur ile Atilla Arcan...

Elveda eser miktar aklım!

DÖVİZ BÜROSUCULUK

“Geçen hafta eve geldiğinde gözlerinin altı mosmordu. Hiç uyumamış. Sabaha kadar oyun oynamışlar :(”

“Ne oynamışlar?”

“Ben gece uyumamış diyorum sen ne oynadıklarını soruyorsun Micus! Ne bileyim ne oynadılar... Hayaletçilik, döviz bürosuculuk... Şener’in saçma sapan oyunlarından biridir işte. Ya da hepsidir:/”

“Ece Güneş’in oyuna ihtiyacı var. Bu kadar takılma.”

“Yedi yaşında bir kızın günde kaç saat uyuması gerekir söyler misin?”

“İnek ise 4 saat. At ise 3 saat. Zürafaysa 2 saat.”

“Aa ne de ilginç!!! İnsansa?”

“10 saat. Gelecek ay Paris’e gitmiyor musun? Orada bol bol uyur.”

“O da doğru... Uyumak deyince, bugün dükkâna bir adam uyku tulumu almaya geldi. Ben böyle bir şey görmedim. İki yüz kiloydu. Size uygun bir uyku tulumumuz yok ama sipariş verebiliriz diyecektim ki herif önce tadabilir miyim diye sordu.

Kaldım öyle / Tadabilir miyim diye tekrar etti. Tulumu mu dedim. Yüksek tansiyon varmış. Tuzlu yiyemiyormuş.”

“Bilgilerimi kontrol ediyorum...”

“Neyi kontrol ediyorsun Micus!? Adam uyku tulumunu peynir sanıyormuş!”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Diyet kampına mı ne gidecekmış. Buna önce uyku tulumu alman lazım demişler. Bizim adresi vermişler :) Şişko beyinsize uyku tulumunun yenmediğini, içinde uyunduğunu anlattım.”

“Beyaz önlük giydiğin için oluyor böyle şeyler. İnsanlar karşında salaklaşıyor.”

“Beyaz önlük bana da tuhaf geliyordu ilk baş.”

“Evet. Kâmil Bey öyle istiyor çünkü doksan yaşındaki 18 numara miyop annesi onun eczacı olmasını çok arzu ediyormuş, değil mi?”

“Ya neyse. Düşünebiliyor musun hayatında hiç uyku tulumu görmemiş, duymamış. Siz dağdan mı geldiniz diyecektim, konsepte aykırı. Dükkânın adı ‘Sarp Dağcılık’ ya, bu kez de sizde dağ çileği var mı dedi. Bizde ip var, bıçak var dedim. Sinirlenmişim:/ Zeynep sakinleştirdi. Koluma girdi. Bu arada dükkâna yeni bir kız başladı, adı Zeynep... Dedim ki kıza, bu battal bidon iyi ki termoslu sefer taslarını görmedi.”

“Kafası karışık. Diyet kampında birilerini yiyebilir.”

“Hamile misiniz diye sordu:/ Münasebetsiz. Gaz bu gaz dedim. Dayanamadım artık. Güldü. Tam o an benim oğlan bir tekme attı yemin ederim. Onun eşi de altı aylık hamileymiş. Şimdi onu bırakıp bir aylığına Abant’a gidip elli kilo vermesi gerekiyormuş. Yazık kadına. Adam geri döndüğünde belki de hapse atacaklar, çadırı ve kondisyoneri yedi diye. Çocuk babasız kalacak :”(

“Güzel bir konuya temas ettin Hale.”

ÇOK ISLANAN ZEBRA

“Yeni araba kokusu çok zararlı” diye savuşturuyorum kızımın yirmi beş yaşındaki emektar hakkındaki “Şu bayat yumurtayı at artık” serzenişini. 1995 model Škoda Favorit’imi hiç sevmeyen Ece Güneş. “Bu teneke aşırı minik” isyanına karşı da çok eski bir Reader’s Digest sayısından çaldığım ‘Dualar gibi küçük arabalar da aileyi birbirine yaklaştırır’ tezini sunuyorum.

Geçen hafta minyon kraliçem kafamı iyice bombalayınca “Aslında kırmızı bir araba istiyorum” deyivermişim. “Yaşasın! Niye kırmızı peki?” sorusuna verdiğim “Arabayı park ettiğim yere bakan penceredeki çocuk sürekli domates yiyor ve damlatıyor” cevabıma öyle çok güldü ki sümüşü aktı. Otuz sekiz buçuk yıllık yaşamımda bir üst solunum yolu akıntısının içimi böyle sevgiyle coşturacağını tahmin edemezdim. Otuz dokuzun insan hayatının en mutlu yaşı olduğunu söyleyen İngiliz araştırmacılara inanmalı mıyım?

Sihhiye’den Necatibey Caddesi’ne girip, ilk ışıklara ulaşıyorum. Ömürden yarım dakika daha yerken dikiz aynasından arka koltukta yatan pembe kutuya bakıyorum. On kelime Çince, beş kelime İngilizce konuşan oyuncak bebeği Nejat Uygur ile

Atilla Arcan'ın tavsiyesiyle aldım. Bebekte hemfikir oldular ama Çince kelimelerde anlaşılmadılar.

“Siz Çince biliyor musunuz ki?” dedim.

“Biliyoruz” diyerek göz kırptı Nejat.

“Bittabi” diye ekledi Atilla.

“Niçin ikiniz de farklı şeyler söylüyorsunuz?” diye sordum.

“Bebeğin gözlerini kaparken söylediğini güney Çin lehçesi ile karıştırıyor bu. Orada ‘İyi geceler’ diliyor” diye iddia etti Atilla.

“Hayır efendim karıştırmıyorum. Onun akli ermez. Bebek ‘Ay gazoz mu dokundu acaba’ deyip bayılıyor” diye saldırıya geçti Nejat.

Yetiş Milyoncu’dan ayrıldığımda hâlâ münakaşa ediyorlardı.

“Siz yaşıyor muydunuz?” demeye çekindim.

Necatibey Caddesi diğer Cuma akşamlarına kıyasla sakin. Arabayı yol kenarındaki mucize eseri boş kalmış cebe park ediyorum.

Ece Güneş yarım saat önce okuldan çıkmış olmalı. Annesi okuldan almama izin vermiyor. Bir kere denedim, kıyameti kopardı. Mecburi istikamet Sarp Dağcılık.

Eski karım benimle karşılaşmak istemediğinden öncesinde dükkânı arıyorum. Hattın öbür ucundaki duru sesi tanımıyorum.

“Şener Beysiniz değil mi? Ece burada. Bekliyoruz.”

Dükkâna girer girmez kızım sırtında emoji desenli çantasıyla üstüme atlıyor. Mevsimleri tanımlayan kokular seçmem istenseydi ütü kokusunu güz, evladımın rayihasını da bahar seçerdim.

“Baba seni hiç özlemedim” diye ötüşüyor yanağımı çimdiklerken.

“Niye üstüme zıplıyorsun o zaman?” diyorum ellerini operken. “Nasılsın bakalım? Dersler nasıldı?”

“Aşırı sıkıldım. Hâlâ okuma öğrenemeyen danalar var.”

“Çok ayıp Ece Güneş Kutlu. Büyük ünlü uyumunu böyle mi öğretiyorlar size?”

Kızımın sarmaş dolaşken sırik boylu, upuzun siyah saçlı genç bir kadının bizi izlediğini görüyorum. İçeride başka kimse yok. Dikkatimi kendisine verdiğimi görünce elini uzatıyor. İp, bot ve çakı satıcısı için fazla hassas bir el.

“Zeynep” diyor.

“Şener” diye tamamlıyorum okeye üçüncü ve dördüncü e harfini.

“Sizi tanıyorum. Gösterinize gelmiştim.”

Klişe bir mütevazılıkla “Daha iyi bir işin yok muydu?” diyorum.

“Ankara’ya yeni gelmiştim. Canım sıkılıyordu. Televizyon bozuktu. Balkon kirliydi... Şanslıydım galiba, o gece bayağı hareketliydi.”

“Yanlışlıkla şakalarımın gülmüşler miydi yoksa?”

“Yani gülmüşlerdi de, adam size saldırmıştı hani.”

Aksiyon olunca kendini şanslı sayıyor. Bundan sonra muz kabuğu ve sopa götürmeliyim yanımda.

“Şu karakolda biten gece. İfade vermeye gelmemiş miydiniz?”

“Gerçekten mi? Gelmedim... Çağırmadı ki kimse... Herkes geldi mi?”

Ece Güneş bir dakikalık ilgi kaymasına bozulup bacağına tekme atıyor. Yakın dövüş bazlı iletişimde hiç ketum değil.

“Hadi baba! Süre kısıtlı. Her şeyi yapmak istiyorum, her şeyi.”

“Her şeyden kastın ne? Bankalar kapandı.”

•••

Filiz Akın'ın yeğeni ile Brigitte Bardot'nun kuzeninin evlenip kucaklarına bir kız bebek aldıklarını hayal edin. İşte Hale bu kızı çağırıştırıyor. 2011'de taktık alyansları. O yüksek lisansını yeni bitirmişti. Ben Bauhaus'ta hırdavat şefiydim. Eskiden beri dağcılığa meraklıymış. İran'a, İsviçre'ye filan tırmanmaya gitmiş. O vakitler böyle sporlar için gerekli malzemeler yaygın değil. Çok fonksiyonlu bir çekiç ararken tanıştık. Bir arkadaşımın babası 1970'li yıllarda sinemayla uğraşırken Türkan Şoray'la karşılaşmasını "Odaya bir çift göz girdi" diye anlatmıştı. Benim içinse o hangar kılıklı mağazaya mavi bir ay doğmuştu. Sonradan söylediğine göre keşke o çekici aramasaymış. Bula bula baltayı bulmuş. Anımsadıkça üzülürüm.

Kentpark'taki oyun merkezinde Ece Güneş zıplayıp dururken hatırıma Hale düşüyor. İlk sinema randevumuz Prestige sinemasındaydı. Obama'nın karısı Michelle'i ilk götürdüğü film Spike Lee'nin 'Do The Right Thing' filmiymiş. Bizimkiyse 'Scary Movie 9'du. Her şey nasıl başlarsa öyle biter der pazartesi manyakları. Belki de doğru.

Kızım annesine benziyor. Sarı saçının bazı telleri gün ışığında kayboluyor, geceleyin geri geliyor. Ellerimi saçlarının arasında dolaştırdığımda parmaklarım bir daha ömrümce bu denli yumuşak bir şeye dokunamayacağını bildiğini fısıldıyor. Lacivert gözleri öyle büyük ki bir tanesini süs havuzu olarak kiraya verebilir. Burnu leblebi, ağzı espresso fincanı. Acem kızı bile bu teşbihleri Ece Güneş kadar hak etmiyor. Gözleriyle burnunu da annesinden aldığını itiraf etmeliyim. Benden ne aldı? Penguen yürüyüşünü, matematik ömrünü ve parlak zekâsını. Daha dün müydü, WhatsApp'tan "Altı kere dokuz 54 kabul ama ben iptal" diye mesaj attı. Henüz yedi yaşında bazı şeylerin farkına vardı. Sekiz kere dokuzlara gelmeden emekli olmak istiyor. Babasıysa armudun sapı, ikinin küpü derken sekiz kere kaldı matematikten.

Bazı popçuların danslarının taklit edildiği oyun makinesinden bıkıp yanıma geliyor Ece'm Güneş'im.

"Çok ıslanan zebra ne renk olur biliyor musun baba?" diyor hafif terleyen alnına yapışmış birkaç sarı teli gelişiğüz el yana çekerek.

"Ne renk olurmuş?"

"Gri."

"Kimden duydun bunu?"

"Micus söylemiş. Annem telefonunda hep onunla yazışıyor."

Islak zebrayı not almalıyım. Yeni esprilere, hatta yeni bir gösteriye, aslında mümkünse yeni bir beyne ihtiyaç duyuyorum. Önüme bakmalıyım. Ağaçları örnek almalıyım. Kudretli, sabırlı, münbit. Yaprak dökerken anti-depresan almamalarına rağmen her yıl yeniden çiçek açmaları mucize. Ayrıca yirmi dört saat ayakta dururlar ama asla varis çorabına ihtiyaç duymazlar.

Ece Güneş birdenbire sarılıp vantuz kuvvetiyle yanağıma yapışıyor. Ben de ıslak ıslak öpüyorum kızımı. Bu sefer üfledyerek tükürüğümü silmiyor. Çünkü gece yeni başlıyor, çünkü Pokemon Go oynayabilmesi için annesini ikna etmemi isteyecek.

ŞENERİPEDYA

Güneş bir pilates topuysa Jüpiter mandalina, Dünya ise leblebi büyüklüğünde. Tirineş dünyanın üçte biri, yani yaklaşık Merkür ölçülerinde. Fakat sizin güneşinizin altıda biri olan yıldızla aramızdaki uygun mesafe ve yörüngemiz dünyanınkine yakın bir yaşam ortamı sunmuş. Burada gezegenin kütle yoğunluğu da önemli tabii. Dünya teoride bir bowling topundan daha pürüzsüz. En yüksek noktası ile en derin yeri arasındaki mesafe dünyanın çapının beş binde biri. Tirineş'te bu oran çok daha az. Golf topunu düşün. Bilimsel detaylarla senin de, ekran başındaki izleyicilerinin de kafasını karıştırmak istemem. Yer çekimi bizim orada daha az, o nedenle örneğin bizim kadınlarımız her zaman daha hafif. Zaten insanlara kıyasla ufak canlılarız. İlkokul çocuklarına benziyoruz öyle değil mi? Belki de bu yüzden dünyaya indikten birkaç ay sonra birçok arkadaşım sakal-bıyık bıraktı. Şu İngiliz iç çamaşırı firması sahibi milletvekili kadının Vietnamlı adamı kucığına alması haberi görmüş müydün? Altı yaşında sanmıştı ama adam kırk altı yaşında çıkmıştı. Adamın karısı da bu kadına “Bırak kocamı” diye kızmıştı. İşte bu durumlara düştüğümüz çok olmuştur. Takılmıyorum. Mesela bize mahluk veya yaratık denmesinde bir

sakınca görmüyorum. Yaratılmış da denebilir. Her üçü de bir yaratıcıya işaret eder. Makuldür. Benimle çok alay ettiler. Sayısız kere ‘tüysüz Frodo’ diye seslendiler. Bir hemşirenin benden ‘cüce uzaylı’ diye bahsettiğini duydum. Ama bu sadece biz Tirineşlilere karşı bir durum değil. Siz mavi gezegenliler farklı olan, yabancı olan her şeyle alay ediyorsunuz. Antik Yunan fıkraları bile böyle. Özbekler Taciklerle, Fransızlar İsviçrelilerle, Brezilyalılar Portekizlilerle, Nijeryalılar Hausalarla dalga geçiyor. Suç hep dış mihraklarda... Eskiden frengiye Fransızlar İtalyan belası, İtalyanlar Fransız belası, Portekizliler İspanyol hastalığı, Polonyalıları Alman hastalığı diyormuş. Sizdeki adı da ‘Frenk’ten geliyor. Bu bir savunma mekanizması mı yoksa sadece hoşça vakit geçirmek mi anlayamadım hiç. Asıl ilgimi çeken insanların bazen pozitif görünen şeyleri başka bir durumda yerin dibine geçirmeleri ve bunu dengesiz bir analogiyle yapmaları. Mesela köpekler en sevilen hayvanlar arasında ama ‘köpek’ bir hakaret olarak kullanılıyor. Mesela beğenmedikleri uzun yüzlü kızlara ‘at suratlı’ diyorlar. Beğendikleri uzun boylu kızlara ‘kısırak’ diyorlar. Gerçekten kafa karıştırıcı.

•••

2019’un sonlarında sizin bar fedailiği dediğiniz rezil bir iş yapıyordum. Kısa boyuma rağmen dünyalıları cezbeden bir çevikliğim vardı. Hep özgürlüğü seçmiş birisiyim, parası iyi olmasına rağmen işi bıraktım. Barda garsonlardan biri bana arada sırada seyyar satıcılık yaptığından bahsetmişti. Mobilize bir iş olduğundan üzerine atlamıştım. Bu garson arkadaşla Tunalı Hilmi Caddesi’ne çıkan bir sokaktaki KelKafe’de buluşup alışveriş yapıyorduk. Zamanla oranın müdavimi olmuştum. Tirineşlilerin yoğun takıldığı bir mekândı. Kafede Şener haftanın üç günü komedi gösterisi yapıyordu. İlk tesadüf ettiğimde yarım kulakla dinledim. İkincisinde vücut dilini izledim ama

söylediklerini hatırlamıyorum. Üçüncüsünde baştan sona dinledim. Kırk dakika sürdü. İnanır mısın gözlerimden yaş geldi. Dünyaya gelmeden önce böyle ağlamayı bilmiyordum. Sonradan söylediler, orijinal ağlama değilmiş zaten o. Gülerken gözyaşı dökmenin de Türkçede kullanılan bir karşılığı yokmuş. O gece yanağımdaki yaşları ‘Şeneripedy’a diye anmaya başladım. Gösterisinin adıydı. Kendi ansiklopedisini yapmıştı. Bazen alfabetik sırayla bazen de sırayı bozarak, sunduğu tematik komedi şovunu hikâyeleriyle besliyordu. Biz Tirineşlilerin beyninde insan beyninin sol tarafında bulunan, dili algılamaya, dili konuşmaya yarayan Wricke ve Broca bölgelerini tek bir alanda ihtiva eden, sol şakağımızın yakınında Kmurxna adlı kısımdaki damarlar geniştir. Damar genişliği Kmurxna hücrelerinin daha fazla oksijen alarak kapasitesinin artmasına yol açar. Bu sebeple yabancı dilleri kolay öğreniriz, etrafımızdaki kişilerin konuşmasına ‘13. Savaşçı’ filmindeki Antonio Banderas gibi çabuk adapte oluruz. Anlama ve konuşma farkımız esprilerle ilgili ekstra bir yetkinlik getirmiyor aslında. Demek ki benim de içimde varmış. Kafedeki Tirineşlilerin şakaların çoğunu anlamadığı iddia edilse de ben çok etkilenmiştim. Fakat bilgisizlikten çözemediğim şakaları olmuştu gene de. Mesela olay yerinde konuşan iki polisten birinin “Cinayet hamamda işlenmiş amirim” demesine öbür polisin “Tası havaya at, yere düşünce çıkan sesleri bana rapor et” demesini hiç anlamamıştım o sefer çünkü Çinlilerin çocuklarına koydukları isimlerle ilgili Türklerin hamam taşı esprisini bilmiyordum. Eksikliklerime rağmen o geceden sonra Şener’in lafları, anlattıkları Türkçe konuşma tarzımı da şekillendirmeye başladı. Sıradan iki insan birlikte yaşadığında attıkları kahkahalar bile benzerken, yabancı dile yatkın beynimin Şener’e öykünmesini mantıklı, dahası sempatik buluyordum. Uzatmayayım, bir akşam akıl sağlığı bozuk bir adam rögar kapağıyla ilgili bir şaka yüzünden sahneye

bardak fırlatmaya kalktı. Şansımın da yardımıyla bu yabancı maddeyi sandalye fırlatarak saf dışı bıraktım. Sonra gidip sağ elimin başparmağıyla sol şakağına dokunup Şener'i tebrik ettim. Birnaxya geleneğidir.

ELEKTROLİKİT ŞİŞESİNDE BALIK

Evrenin en çabuk biten AA pili bunu hayretperverliğine bağlamalı. Ayvaz’a böyle söylemiştim. Onu Eskişehir yolu üzerindeki KAFES adlı kafe-restorana ilk kez götürdüğümde yüksek sesle “AA!” demişti çünkü. Akaryakıt istasyonu ile birlikte işletildiğini, benzin almaya gelenlerle beşamelli tavuk sarma yiyenlerin aynı tualete gittiğini görünce hayrete düşmüştü.

“Havaya uçmuyor musunuz?” diye sormuştu.

“Çeşitli şekillerde evet, ama henüz burası popüler bir havaya uçma mekânı değil” demiştim.

Kapuçino içenlerin Opet pompasına karşı oturmasına zamanla alıştı.

“Ayvaz amcanı hatırladın mı?” diyorum kızımın cevizli dondurmalarıyla kendi filtre kahvemi masaya koyarken.

Ev arkadaşımın yanında gölgelediği fenerli şapkalarla dolu bir çanta duruyor.

“Öf baba, geçen hafta görüştük ya.”

“Öf mü? Babaya? Biliyorsun bebeğim, en sevdiğim ‘Öf Trabzon’un bir ilçesindeki noktalama yanlıştır.”

“Ama ben de sadece sekiz yaşındayım, aptal değilim.”

“Sekiz değil, yedi... Ben de çarpım tablosuna olan duygularını unutmadım yavrum. Ayvaz amcanı hatırlaman güzel, bir haftada unutacağını sandığım için özür dilerim. Öte yandan, iddialı sayılmasam da sayısal hususları babacığına bırak.”

Ayvaz şaşıyor. Bir bana, bir kızıma bakıyor. “Dünyalılardan çocuklarından özür dilemesi çok ilginç. Sizden daha barişçi bir canlı türü olarak bizim oralarda bunun imkânsız olduğunu belirtmeliyim.”

“Babam annemden de hep özür diler.”

Bazı durumlarda kulaklarınıza doğru yayılan utanma sıcağını düşünün. Beşle çarpın, sonra yeri ikiye bölüp beni içine bırakın.

“Ayvaz konuyu değiştirmiş olacağım ama anlat bakalım.”

Tereddüt ediyor. Ece Güneş’e kaçamak bakınca anlıyorum. Tirineşli işportacı arkadaşımın çantasından bir ışıklı şapka seçerek canım kızımın başına geçiriyorum. Onu arka bahçedeki salıncaklara gönderiyorum. Yavrumu görebileceğimiz bir açı için masamızı değiştiriyoruz. Bir kurşun kalem çıkarıp dudaklarıma asıyorum.

“Bana para lazım, çok lazım yabancı” diyerek konuya bodoslama giriyor Ayvaz.

“En popüler banka soygunu zamanı Cuma sabahı 9’la 11 arasıymış. Bu haftayı kaçırdın. Ama iyi yanından bak, plan yapmak için altı buçuk günün var. Yalnız beni karıştırma. Dostluk vazifemi Tirineşliler hapishanesine Forbes Dergisi getirerek yaparım. Timsah hadisesinde yan yatırdın beni.”

“Yanlış anlama, senden para istemiyorum. Durumunu biliyorum. Tam da timsahtan bahsedecektim zaten.”

“Kim çalmış timsahı? Buldum demiştin? Sürüngen mafyasının kirli ilişkilerini sayıp dökecek misin?”

“Timsahı götüreni tanıyorum.”

“Kimmiş?”

“Onu bana veren kişi... Çalınmadı yani. Bana şey dağı vermek için... Gözdağı. Bu bir test. Nasıl anlatsam bilemiyorum. Timsah şu anda güvende ama ben pek güvende değilim. Bak, sana yalan söyledim. N’olur affet. O hayvan basit bir emanet değil. Biraz para kazanmak için araç.”

“Yavru timsahtan nasıl para? Aaa! Kaça–” Sesimi kısıyor, Ayvaz’a sokuluyorum. “Kaçakçılık gibi bir şey mi?”

“Lütfen kızma. Tyor-K’ya beraber gittik değil mi? Gördün... Evlat memat...” Ayvaz sistem hatası veriyor. “Beni sınıyorlar. Yeni işler alabilmem için kendimi ispatlamam gerekiyor. İlk raundu kaybettim.”

“Ne danışacaktın bana?”

“Danışmayacağım... Yardım isteyeceğim.”

Dışarıda oynayan kızıma bakıyorum. Saf, günahsız, savunmasız ve silahsız. Babasının yeni bir araba almasını istiyor. Babasını iki dil bilen bebeklerden daha fazla seviyor. Annesiyle babasının ayrılmasını kabullenemedi, yok sayıyor. Kötü mizaha fişkırان bir burunla karşılık veriyor. Babasından çok uzak kalma fikrini misafir etmeyi sürekli erteliyor. Ertelemecilikte bana çekmiş. Özüm ayrıca vizyonsuzum da. Aynı pijamayı otuz yıl giyip sonra Anadolu Medeniyetleri Müzesi’ne bağışlamıştım. Sivrisinekli bir gecenin sabahında elektrolit şişesinde balık olduğumu sanmıştım. İki elimi de bırakarak bisiklet sürebildiğim gün bu hayatta her şeyi çözmüşüm hissine kapılmıştım.

“Yardıma kabul etsen de etmesen de bir karar verdim. Taşınacağım. Hayatını mahvetmek istemiyorum yabancı.”

“Bi’dakka, bi’dakka, herkes nereye gidiyor? Ben sana layık değilim cümlesini de ekle, olsun bitsin.”

“Bu hayvan işi azıcık çetrefilli. Tabii ki ayrılmıyoruz. Kızını da, Tyor-K’yı da düşünmek zorundayız... Gitmem en doğru karar.”

Ece Güneş ne ara bitmiş orada, omzumun arkasından bağıyor. “Nereye Ayvaz Amca? Sen de mi dağcısın? Annem de haftaya Jacques’la baş başa dağcılığa gidecek biliyor musun?”

Önce Hale, dolayısıyla ruhumun nektarı Ece’m Güneş’im, şimdi de Ayvaz... Bu gitmeler canımı sıkıyor. Yaşamakla tahammül etmek arasına ince bir çizgi çiziliyor. Kalbim merdaneler arasına sokuluyor, kurumamış diye yeniden sokuluyor. Rüyalarım gerçek oluyor âdeta, sürekli balkondan düşüyorum ama ölmüyorum.

Camdan bir saray yaptırıp dışarı çıkamayan karasinek vizitlilerinden deliren kralı tahayyül edin, sonumuz her zaman düşmanla gelmez.

“Tuvalete uçuyorum” deyip sekerek uzuyor mevzularımın odağı Ece Güneş.

Kızımın salınan mavi eteğine dalıyorum. İçimden Jacques’ın suratına sönmemiş kireçle badana yapıyorum. Ayvaz’ın gözleminde bir çatlak, bir sızıntı arıyorum. Köprücük kemiğimde genç Hale’nin yedi yıl önceki başını hissediyorum.

Evet uzağa. Çok uzağa. Eski karım uzaya gidiyor.

PEYNİR VE HAMAM MERMERİ

“Ebedi aşkım Jacques’la nasıl tanıştığımı anlatmış mıydım Micus? Jacques’ın hem dizide oynayan, hem de sosyete partilerinde DJ’lik yapan kâinat yakışıklısı Tunç Merkezhort’a ne çok benzediğini söylemiş miydım? Hani geçenlerde bir dergi adamın maskesini vermişti de dergi yüz bin satmıştı.”

“Bilgilerimi kontrol ediyorum... Dört buçuk kez anlatmıştın.”

“Buçuğu ne? Haaa evet. Kusmuştum da yarım kalmıştı.”

“Deliliğini de ekle... Âşık olunca beyinde on iki farklı merkez birden çalışır. Bu sayı obsesif-kompulsif kişilerde de aynı. Yani aşk bir tür delilik hâli. Bugün nasılsın?”

“İyiym. Bulantı dönemi geçti ya iyiym. Yirmi beşinci haftaya girdik.”

“Oğlan şu anda 750 gram yağsız kıyma. 44 numara ayak boyunda. Yüzü tamamlandı, öz çekim yapabilse kime benzediğini söyleyebilirsin. Parmağını emmeye başlıyor. Sesleri daha kolay duyuyor artık, anglo-jazz dinleterek onu erkenden hayattan soğutabilirsin veya mesleğine daha uygun olan rock’n roll’u seçerek içeride taş üstünde taş bırakmayabilirsin. Bu haftadan

itibaren kalsiyum ihtiyacı artıyor, daha fazla süt içeceksin, daha fazla yoğurt, daha fazla tebeşir yiyeceksin.”

“Tebeşir mi? Saçmalama!!”

“Hata oluştu. Tebeşir... Hayır, tebeşir değil, peynir ve hamam mermeri.”

“Ne mermeri ya! Virüslendin mi gene Micus, formatlayayım mı seni?”

“Biçimlendirme gereksinmesi bulunmuyor. Mermeri bir hamilelik forumundan kopyaladım.”

“Nasıl bir forummuş bu?”

“Hamilelerle ilgili batıl inançlar. Örneğin altı aylık hamile kadınların hamam mermeri yalaması durumunda çocuğunun kuvvetli olacağı—”

“Ve temiz?”

“Hamilelerin kırkayaklara bakmaması, aksi hâlde bebeğin kırk ayaklı doğabileceği, gebe kadın saçını kestirirse erkek bebeğin penissiz dünyaya geleceği vesaire hurafeler sayılmış.”

“Geç bunları. Benden bahset biraz.”

“Sıcağa daha duyarlısın. Bol su içmelisin. Karnında çatlaklar oluşabilir. Gözlerinde kuruluk başlıyor. Suni gözyaşı kullanabilirsin veya Türkan Şoray’ın ‘Dönüş’ filmini seyredebilirsin. Karalahana, mercimek yiyerek demir eksikliğini tamamlamalısın. Salıncak zinciri em demeyeceğim fakat bu da var forumlarda. Şunu sona sakladım: Şimdiye dek 6-7 kilogram almış olman gerekiyor.”

“Ne alaka!.. Biraz şişkinlik. Belki iki-üç kilo, belki de dört, ama beşten fazla değil.”

“Neredeyse zayıflamışsın Hale.”

“Teşekkürler. Altı kilo nedir yahu? Babasının Ece’ye aldığı oyuncak bebek kadar. Altı kilo en az. Dört tane top mermisi iriliğinde pil koyduk. O pillerle filoloji mastırı yapan bebek olmalıydı. Buysa birkaç kelime Çince konuşuyor.”

“Şarjlı değil mi? Şimdiki oyuncaklar duyguları anlıyor, kullunç masajı yapabiliyor, hatta benim gibi arkadaşlık eden bile var. Nereden bulmuş?”

“Ya Şener’i bilmiyor musun... Kumbara kumkuması. Bir milyoncudan almıştır.”

“Dinletir misin sesini, ne söylediğini çevireyim.”

“İçinden minik bir kâğıt çıktı, orada yazıyor İngilizcesi. *İyi geceler, Günaydın, Merhaba, Pilav yemek istiyorum, Ben Japon değilim seni şapşal filan...*”

“Zir Vadisi tırmanışına Japonlar da katılacak mı?”

“Keşke katılmasalar... Öncekinde fotoğraf çekinirken birisi düşüyordu az kalsın. *Please no photo, bloody dangerous* diyorum, biz kayaya kazık çakarken hepsinin flaşı patlıyor.”

“Ece Güneş nerede kalacak?”

“Babasıyla bir gün daha kalsın diyordum hiç istemeyerek... Ama sen bizim gevşek ağız annem Jacques’la dağa çıkacak demiş. Şener de arayıp ben de geleceğim diye tutturdu. Telefonda on bininci kavgamızı ettik. Çocuk işte, annem dağa çıkacak denir mi hiç. Hadi onu söyledin, bari Jacques’dan bahsetme değil mi.”

“Gelecek mi?”

“Tırmanmayacağımdan emin olmak istiyor. Jacques var diye pek karışmıyor ama oğlan karnımdayken... Bir de o kara uzaylıyı getirirse yandık.”

GAGALI MİSAFİRLER

“İki elin sesi var, üç elin müziği. İki kişi Tabu oynamak tat vermiyor.”

“Yine oynarız be yabancı. Dışarıda.”

“O adamı düdükleyen kafelerde bir bardak çay kaç para biliyor musun? Burada bir demlik yaptım mıydı üstüne bir de ücretsiz Star Wars XIII’ü bile izleriz. Gerçi Star Wars sana ilginç gelmiyordu...”

Ayvaz eşyalarını topluyor. Çocuk reyonundan alınmış birkaç şortunu, tişörtünü bende bırakmasını rica ediyorum. Arada bir gelip kalırsa, Ece Güneş’in olduğu geceler Tabu partilerinde can sıkıntısının tabutuna çiviler çakmaya devam ederiz.

Mülteci dostum küçük ayakkabılarını, küçük kıyafetlerini ufak kutulara koyuyor. Derisinin maun rengi Marmaris plajlarındaki cankurtaranlara benziyor. Hâlbuki Tirineş’in atmosferi bizimkinden kalın, güneşleri de epey ufakmış. Bunu daha evvel sormuştum. “Çavdar ekmeğini az pişirsen de esmerdir değil mi?” demişti.

“Ev tuttun mu?”

“Tutacak mıyım bilmiyorum yabancı. Sık sık yer değiştirmem gerekebilir.”

“Madem yer değiştirmen gerekiyordu, niçin bana ümit verdin?”

“Şener anlattım ya... Şartlar değişti. Dışarıda sık sık görüşeceğiz. Hatta vadiye de geleceğim. Sen sözünü tutacak mısın?”

“Elimi biraz yakacak ama tutacağım.”

Sözümü tutacağım evet. Ece Güneş var, boşandığım annesinin karnında oğlum var. Cebim delik ama kendimce bir geleceğe koşuyorum. Güçlü planlarım yoksa kızıyla oğlunu Instagram’dan takip eden zavallı bir komedyen olarak kalırım. Ayvaz’ın istediği yardım büyük zorluk sayılmaz. Çok tehlikeli ya da yüz puanlık bir günah değil fakat illegal. Bunun sonucunda ben de mali bir rahatlama yaşar, Hale’ye karşı düşük profil pozisyonumu yükseğiyle güncelleyebilirim. Neden Hale’ye karşı bir duruş sergilemeye çalışıyorum? Açıklayamam. En gerçekçi sebep canım kızımın velayetinin onun altın kasasında kilitli durması. Mağlup şarlatan safından hesabını bilen sanatkar safına terfi etmeliyim. Diğer taraftan elime yüzüme bulaştırırsam ekonomik sarsıntımın güçleneceği, Hale’nin, hele avukatının öğrenmesi hâlinde ağzımın yüzümün parça parça elime verileceği aşikâr. Ayvaz’a gönülden borçluyum. O asla bundan bahsetmez, gündeme getirmez. Fakat Ayvaz’a minnetimi bir kenara bıraksam bile vicdanımı ikna etmeliyim.

Ayvaz odasını boşaltırken ben de salona gidip masanın altına giriyorum. Meşrubat kasası büyüklüğünde üç kafes içinde toplam dokuz adet kırmızı kanarya sayıyorum. Tirineşli suç ortağımın dediğine bakılırsa bu kırmızı kanaryaların her biri 20 bin dolar ediyor. Cuma gününe dek bendeler, bu dört gün demek. Ötüş sesleri problem. Güneş doğarken üzerlerine kalın

bir battaniye atmak bir çözüm imiş. Güneşin doğuşunu fark etmelerini önleyecek sanmıştım önce. Hayırmış, kırmızı kanaryalar sabah olduğunu anlamak için ışığın kendisine ihtiyaç duymuyorlarmış. Kör olanları bile konuşabilse saatleri söyleyebilirmiş. Battaniye en çok güneşin ilk ışıklarında öttükleri için dokuz gagadan çıkacak sesi büyük ölçüde azaltacakmış. Alâmeti fârikaları da biraz buymuş. Hisleri öyle kuvvetliymiş ki gizli askeri operasyonlardan tutun, zengin eğlencelerine kadar pek çok alanda hizmet verebiliyorlarmış. Vatanları Orta Afrika'ymış. Önemli bir kısmı buradan Avrupa'ya gidecek. Türkiye'deki kırmızı kanarya yekûnu bilinmiyor.

"Eğer varsa istihbarat teşkilatındadır" diyor Ayvaz. Uluslararası anlaşmalar nedeniyle kişi ya da kurumların kırmızı kanarya beslemesi yasaklanmış. Resmî platformda emniyet teşkilatı veya silahlı kuvvetler ihale edemiyormuş. Bütün bunları dünyalı olmayan birinden duymam da tuhaf. Gagalı misafirlerimin en büyük özelliği insan vücudundaki ani nabız değişimlerini, kalp ritmi yükselişlerini hatta yüzdeki ısı yoğunlaşmalarını hissetmeleri imiş. Bu da onları canlı birer yalan makinesi yapıyor.

Klozette oturmadığım hâlde aklıma aniden kaliteli bir soru takılıyor. Lydia Davis'in düşünceler akışkansa aynı evin içinde bir kişiden diğerine geçip geçmediği sorusuna cevabım olumsuz. Geçiyorsa bile kısa sürede değil. Aydınlanmayla zihin karıncalanması karışımı bir vaziyette birkaç farklı dildeki kitaplarını çantasına dolduran Ayvaz'ın karşısına dikiliyorum.

"Madem bu ev artık güvensiz, 180 bin dolarlık bu gagalılar neden bende kalıyor?"

"Kuşlar burada güvende. Sen de öyle. Sorun benim, ben Zvay-E, kendi elli iki kilogramlık mevcudiyetim. İçini rahatlatacak bir şey söyleyeyim mi? Bu gece kalacağım yerde, yanımda altı bacaklı, hentbol topu kadar şişman bir örümcek olacak."

Kafasına kıvrıcık bir peruk geçiriyor. Numarasız bir gözlük takıyor. “Şimdi müsaadenle yabancı. O şanslı Tirineşli gibi jockeylikten anlamam, halter kaldırmak bana uzak. Alf değilim, Melmac’ten gelmedim. Aç kalsam bile kedi yiyemem, hayatımı müşfik bir gevezelikle kazanamam. O hâlde çıkıp biraz oyuncak satayım.”

YİRMİ YEDİ ADET CAM FİL

14 Nisan 2012 • Hale Yalıkavak Kutlu, Alp tırmanışı için İsviçre'ye gitti. Oradan kocası Şener Kutlu'ya küçük bir İsviçre çakısı ve çikolata getirdi. Çikolatanın çoğunu Hale yedi. Daha sonra çakının Çin malı olduğu ortaya çıktı.

19 Mayıs 2012 • Atatürk'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı Cumartesi gününe denk geldi. Şener Kutlu Bauhaus'ta hırdavat taleplerini karşılarken emekli bir tarih öğretmeninden Picasso ve Stefan Zweig'in Atatürk'le aynı yıl dünyaya geldiğini öğrendi.

19 Kasım 2012 • Şener Kutlu 'Dünya Erkekler Günü' diye bir şey olduğunu duydu. Gösterilerinde erkeklerin birbirlerine gönerebilecekleri tebrik mesajları üzerine şakalar yapmak dışında bu özel gün Şener'in hayatında bir değişikliğe yol açmadı.

1 Aralık 2012 • Şener Kutlu'nun otuz birinci yaş günü için Tunus Caddesi'ndeki kutlamada bir arkadaşı ona Woody Allen DVD seti hediye ederken Amerikalı yönetmenin de 1 Aralık'ta doğduğunu söyledi. Hale, Şener'e lisanslı İsviçre çakısı verdi.

22 Mayıs 2013 • Ece Güneş Kutlu Etlik Zübeyde Hanım Doğumevi'nde doğdu. Ece ismini Hale, Güneş'i ise Şener istiyordu. Aynı gün Şener Kutlu Instagram'a üye oldu.

19 Temmuz 2013 • Hale Yalıkavak Kutlu'nun yirmi yedinci doğum günü kutlandı. Şener Kutlu karısına Orhan Veli Kanık'ın yirmi yedi yaşındayken Melih Cevdet ve Oktay Rifat'la birlikte yayımladığı 'Garip' kitabı ile yirmi yedi adet cam fil biblosu aldı. Hale şiir kitabını beğenmedi. Fil biblolarından sekizi yıllar içinde çeşitli sebeplerle kırıldı.

18 Kasım 2013 • Nejat Uygur seksen altı yaşında İstanbul'da hayata gözlerini yumdu. 1980'li yıllarda doğan Türk televizyon seyircisi onu Bahri Beyat'la birlikte canlandırdığı orta oyunu uyarlamalarıyla tanıdı. Uygur, geleneksel Türk tiyatrosunun tu-luat geleneğini sürdürdü. Argoyu bol kullansa da "komik" tipini başarıyla canlandırdı. Oynadığı son sinema filmlerinden birinde sadece "Olaylara karışma!" repliğiyle bile onu hiç tanımayan yeni neslin gönlüne girdi.

BEZELYE TANESİ İÇİN EN İYİSİ

Bir perişanlık Perşembesinde Güvenpark'ta hakiki bir kuşak çatışması gözlemliyorum. Bütün yaşlılar uyukluyor, bütün gençler Pokemon avlıyor.

Üzerinde beyaz harflerle *kathisophobia* yazan siyah tişört giymiş üniversiteli bir genç geçiyor önümden. Bu kelimenin 'oturma korkusu' anlamına geldiğini biliyorum; basurun bir başka adı.

Yüzüne bir santimetre kalınlığında fondöten sürmüş genç bir kadın görüyorum. İyi makyaj yüzün vitrinidir ama bazı kadınlar bunu cephe kaplaması olarak değerlendiriyor.

Uzaylı şiş kebab Fodul arıyor. Meşgule veriyorum. Şu an çanak anten kulaklı bir sinek kâğıdıyla şenlenecek mevsimde değilim. Akşam gösteriye gelsin. Kaybedecek bir şeyim yok. Evet efendim, sepet efendim diyecek mide kalmadı.

Telefonumdan internet gazetelerini, iş ilanı sitelerini dolaşıyorum. Aklıma yeni bir gösteri fikri gelmiş, hatta adını bile koymuş olabilirim, dolar karşılığı evde illegal hayvan bakıcılığına bile soyunmuş olabilirim ama üç hafta sonra resmî olarak işsizim. Biraz meraktan biraz da komedyen ilgisiyle azıcık da Muhtar Kent'in Coca Cola'daki ilk işini gazete ilanıyla

bulduğu bilgisinin motivasyonu ile işime yarayabilecek ilanları kopyalıyorum.

İlanlardan biri şöyle: “Flamanca bilen ve seyahat engeli olmayan manav aranıyor.” Seyahat biliyorum, Flamanca engelim de yok, oluyor mu öyle? Bence bir manav biraz İngilizce ve çok iyi bürölce bilmeli. Eskiden de böyle miydi bilmiyorum ama artık eleman ya da işçi yerine halayık arıyorlar. G3 yağlamış olacaksın. Lastik mesailere itiraz etmeyeceksin. Evliysen veledin olmayacak, varsa okula götürüp getirme işini üstlenmeyeceksin. Az uyuyacak, az konuşacaksın. Tokat yersen “Oh, ne tatlı bir fiske” diyeceksin. Sigortanı kendin yapacaksın, yemeğini kendin getireceksin. Öz kurşununu kendin sıkacaksın şakağına.

Ayaklarımın önünden güvercinler geçiyor. Kafaları aşağı yukarı hareket hâlinde. Uyanık oldukları her saniye tıkınma peşindeler. Oturduğum yerden biraz aşağı eğilip “Benim adım Şenabettin Kutulu. Kendim müteahhitim. Ece Güneş’i tanımam. Güneş kremi mi? Hale adını da ilk kez duydum” diyorum.

Güvercinlerin hiçbirinden yalan söylediğime dair tepki alamıyorum. Bir tanesi durup yan yan bakıyor. “Karnı burnunda karım beni terk edecek denli duygusuz değil” diyorum. Başını eğerek bir iki adım geri gidiyor. Yalan söylediğimi mi ima ediyor? Mabadımı banktan ayırıp yere çömelıyorum. “Spinoza otistikti... Dostoyevski epilepsiydi... Lady Gaga sürücü ehliyetini otuz yaşında alabildi... Şener Kutlu çulsuzdu” diye son kozlarımı oynuyorum. Güvercin dönüp gidiyor. Bunu söylediklerimin doğrulanması olarak kabul ediyorum.

Seyyar çaycı “Abi çay” diyor.

“Doldur” diyorum yeni kurşun kalemimi emerken. Verdiği pet bardak naylon dosya inceliğinde, konulduğu avucun şeklini alıyor.

Fodul yeniden arıyor. *No.*

Ece Güneş WhatsApp'tan yazmış: “Baboşko gerçekten tırmanışa gidecek misin?”

“Hale, yemedim. Ece Güneş asla BABOŞKO demez. Kızının telefonunu kurcalama. Evet, Zir Vadisi'ne BEN DE GELECEĞİM” yazıyorum.

Gazeteye dönüyorum. ABD’de Plumfon diye web sitesi insanların boşanma masraflarını dilenebileceği bir sayfa açmış. Yardımseverler boşanan çiftlere para yardımında bulunuyormuş. Fransa’da birkaç yıl önce teklif edilen bir yasayı hatırlıyorum. Hükümet boşanmaların adliye koridorlarını meşgul etmemesi için otomatige bağlamayı, 50 euro verenin bir günde boşanabileceği bir sistemi önermişti.

Hale’yle bir plaj topunu söndürürcesine çabuk ve kolay boşandık. Dört ay evvel, yani iki aylık hamileyken annesine gitmişti. “Çocuklarımla geleceği için en iyisi bu” demişti. İkincisi henüz bezelye tanesi kadardı. “Bir bezelye tanesi için en iyisi babasının yakınlarında olması” diyemedim. Kalın kafam, “Ya ailenin geleceği?” diyemedim. Jack Kerouac’ın karısı Joan Harvety de hamile kaldıktan sonra kocasını terk etmiş. Herhâlde yazar da bezelye argümanında çuvallamıştı.

Erkek için evlilik “evet” ile başlar, “hayır” ile sarsılır, “peki” ile yerine oturur ya da biter. Hale gittikten bir hafta sonra tebligat geldi. Sonra ilk duruşma. Sırma yakalı cepsiz cübbeler, evrak suratlı mübaşirler. Son sözün nedir? Gereği düşünüldü. Kâğıtlar yırtıldı. Kâğıtlar yırtılamasaydı, birçok sevgili ayrılmayı beceremezdi.

Hale tapusunda kendi adının yazılı olduğu eve geri döndü. Ben Aydınlikevler’de kiraya çıktım. Her şey bulanık. Çeşitli fırsatlarda, mesela adliye çıkışında bile açıklama istedim tabii ki. Fakat yüzü duvardı. Bir kadın cidden ayrılmak istiyorsa kimseye detaylı dipnotlu bir makale sunmuyor.

Kendi kendime “İki boşanma avukatı evlenip şiddetli geçimsizlik yaşarsa aile arasında mı boşanır?” diye soruyordum.

•••

KelKafe’de incir çekirdeği ismini verdiğim kulis bir buçuk metreye bir buçuk metre. Burası daha önce içeceklerin saklandığı depoymuş. Kapısı buzhane kapılarını çağrıştırıyor çünkü lombozlu.

Hıçkırık tutuyor. Nefesimi tutsak ediyorum, olmuyor. Ağzımı kapatıp olduğum yerde zıplıyorum, kesmiyor. Çocukken annem yumurta çaldığımı iddia ederdi hıçkırık tutunca. “Tilki miyim ben?” derdim. Hıçkırık gösteriden önce felaket demek. Bir an evvel geçmesi lazım. Bir keresinde yirmi saat sürmüştü, Ece Güneş’in doğduğu gündü. En uzun hıçkırık Charles Osborne adında birinde altmış sekiz yıl devam etmiş. Hıçkırık bittikten bir yıl sonra adam ülserden sizlere ömür.

Fodul’dan SMS: “Görüşmemiz lazım. Gündüz de aradım açmadın.”

“Duymamışımdır” yazıyorum. Oysa en çok istismar edilen kelimelerin ‘aşk’, ‘ekmek’ ve ‘sessizdeydi duymadım’ olduğunu ben de biliyorum.

“Meşgule verdin.”

“Yanlışıklıkla olmuştur, iş arıyordum” yazıyorum. Laf sokmaktan gurur duymuyorum aslında.

Kontra pedal bisiklet kullanan mütekait filozofu düşünün, durmak gerekmiyorsa geri adım atmayın.

“Açsana, belki de önemli bir şeydir” diyor Atilla.

İrkiliyorum. Başparmağımı damağıma yapıştırıyorum.

“Pişman olabilirsin” diyor ardından Nejat.

“Ne arıyorsunuz burada?” diye soruyorum duble hıçkırıkla birlikte.

Atilla aynanın soluna, Nejat sağına yerleşiyor. Arkama bakıyorum, boş. Aynanın içindeler.

“Bir şey aramıyoruz, seni özledik” diyor Atilla. Fötr şapka takmış.

Nejat başını sallıyor. Yanaklarına allık sürmüş.

“Fodul’dan son günlerde hayırlı haber gelmedi. Bu da öyle, hissediyorum” diyorum. “Şimdi gösteriye yoğunlaşmalıyım. Hık!”

“O senin patronun” diyor Nejat. “Bizim zamanımızda patron kraldı.”

“Gazinolar devri çoktan kapandı.” Aynanın önünden dünya topumu alıp avucumda sıkıyorum. “Yeni bir gösteri fikri buldum. Adını ‘Eski Karım Uzaya Gidiyor’ koydum. Bu top benim kaderimi değiştirebilir.”

“Top mu kaderini değiştirecek? Metin Oktay mısın? Sirk foku musun? Disko musun?” diyor Atilla, şapkasını gözünün önüne indiriyor.

“Disko saçma bir örnek” diyor Nejat.

“Tam aksine, güzel bir örnek” diyor Atilla. “Disko topunu sen bilmezsin çünkü köylüsün.”

“Şenerciğim bu koca kafalı kısa donla gezerken ben İstanbul’un yedi tepesinde tuluat yapıyordum.”

“Bi susar mısınız? Hık! Mesele top değil, dünya.”

Fodul arıyor. Atilla açmam için sol gözünü kırparken sola düşecek oluyor. Nejat kulağını gösteriyor. Kendimi tutamayıp gülüyorum. Telefonu açıyorum.

“Şener! Ulan sabahtan beri seninle uğraşıyorum. Neden açmıyorsun? Belki acil bir şey? Belki ölüyorum? Vicdanın mı kurdu senin oğlum?”

“Ölmemişsin, kutlarım! Hık!”

“Bana bak, sana iş buldum. Gösteriden sonra kaçma. Bekle.”

MANTIKLI BİR ARMUT

“‘Gül yapraklarından bir mendil tutuyorum’ demişti Jacques ilk kez ellerimi tuttuğunda... *Hankie* mendil demekti değil mi? Ellerimin beyazlığına gönderme yapmıştı. ‘Aşk mendil gibi olmalı’ der hep, ‘Temiz ve yumuşak.’ Antalya’da tanışmıştık. Ay’da yapacağı tırmanışlara hazırlanıyormuş. İlk baş anlaşılamamıştık. Ben Fransızca bilmiyorum, o Türkçe bilmiyor. Bugüne kadar form doldururken ‘İngilizce seviyesi: Çok şahane’ yazardım. Bana kendi jumarını vermişti. *Thank you* bile diyemedim. Çok salaktım. İlk görüşte aşk belki de :)”

“Bu kez jumarın, sikkelerin, kaskın hazır mı?”

“Hepsi için ikişer yedek attım çantama. Zaten dükkânda istemediğim kadar var. Bu sefer büyük aşkımdan otlanmak yok. Bundan sonra ondan otlanacağım tek şey derin sevgiyle Fransız şefkati.”

“Tek taş yüzük?”

“Dalga geçme. Konuyu değiştir, hemen!”

“Dükkândaki yeni kız nasıl?”

“Zeynep mi? O hatun bir tuhaf :/ Fakat bana ne değil mi?”

“Ne demek tuhaf?”

“Bilmiyorum. Lafları acayip. Annesini babasını sordum, anlatmak istemedi. Tesadüfen pasaportunu gördüm, son sayfaya kadar damga dolu. Omzunda sadece rakamlardan bir dövme var. Böyle hapishane şeyisini andırıyor. Herkes gibi Çince yazılar veya dikenli teller yaptırsa tamam. Bugün ‘Mantıklı bir armut olmak isterdim’ dedi.”

“Zeynep de geliyor mu tırmanışa?”

“Evet. Kâmil Bey çok yetenekli olduğunu söylüyor. AKUT üyesiymiş. Taa Patagonya’da üç kişinin hayatını kurtarmış.”

KIZIMI GÜLDÜR

Ev tıp oynuyor. Burnumdan aldığım nefesi duyuyorum. Yeni bir soluğa geçerken yan dairedeki çocuk aniden ağlıyor. Bir an için burnumdan geçen havanın korkunç bir ses çıkardığını sanıyorum. O sırada kapıyı çalan adamı görünce komşu çocuğunun sezgilerinin güçlü olduğunu varsayıyorum.

Kargayı andıran adam eski tüpçüler gibi gaz ve soğuk ter kokuyor. Kafeslerine bir örtü örterek kırmızı kanaryaları alıp gidiyor. Öyle dehşetli bakışları var ki parayı ondan alıp alamayacağımı soramıyorum. En azından beni dövmedi. Bardağın dolu tarafını görüyorum; mesela Prag hayvanat bahçesi fil dışkısından kâğıt üretiyor.

Mutfakta Ayvaz'dan kalan tahıllı ekmekleri görünce duyulanıyorum. Kısa sürede kardeşten öte olmuştuk. Az veya çok, ikimiz de bu ülkede yabancıyız. İkimiz de bazı şarkıların Türkçe olduğunu şarkının yarısında anlıyoruz. İkimiz de çoğu şarkı nakaratının “İttir kaktır ittir kaktır” olduğunu sanıyoruz. “Baktığınız zaman” diye başlanan cümle dikkatimizi dağıtıyor. Masaj koltukları ikimizi de rahatlatmıyor, tersine, sanki bir konuda uyarmaya çalışıyor.

Benim yabancılığım biraz da gözden çıkarılmışlığımdan, terk edilmişliğimden. Ayvaz'ınki mecburi bir galaksi göçüydü. Hangimizinki daha büyük perişanlık diye sokaktan birine sorarsanız Zvay-E şıkkını işaretleyecektir. Ülkesi harap olmuş. Çocuğunun anasını kaybetmiş. Küçük bebekleriyle ne mehtabını ne de kameriyesini bildiği bir gezegene canını kurtarmaya gelmiş.

Karısını hiç konuşamadık. Böyle şeyleri soramam. Buzlu cam icat edilmeden önce insanlar sadece kışın mı banyo yapıyordu diye sorabilirim. Perde diye bir şey yokken karı kocalar evde emekleyerek mi kavga ediyordu diye sorabilirim. "Karın neden öldü? Yaktın mı, gömdün mü?" diyebilen kötü niyetten uzak ama teklifsiz kişilerden olamam. Esasında birini toprağa verdiğinizde angutça olsa da soru soran, sırtınızı katır kaşağı-larcasına olsa da okşayan birileri bulunması iyidir.

Türkiye'de cenazelerde ırmık helvası dağıtılır. Kabristanlarda ayaküstü kıymalı pide yenmesi kimseye garip gelmez. Orada bulunanlar kederimizi kalplerinde hisseder, aksine inanmayız. Bizim memlekette acımızı paylaşmaya koşanların acıkabileceğini akıl eden, odalarda ağlaşılrken ırmık bittiği için telaşla çocuğun tekini bakkala göndermeyi vazife bilen birçok hakikatli vatandaş mevcuttur.

Ölümü, kabristanları ve kıymalı pideyi düşünürken öğle ezanı okunması manidar. Cuma'ya gitmek üzere evden çıkıyorum. Fodul'un telefon numarasını verdiği adamı aramıştım. Namazdan sonra Ankara Sanat Tiyatrosu'nda buluşmak üzere anlaşmıştık. Orada birkaç gösteri yapmıştım. İki defaya 'birkaç' diyebiliyor muyuz?

Hutbede uzay mültecilerine kendimize olmasını istediğimiz şekilde muamele etmemiz gerektiği anlatılıyor. Aktif bir yanardağın içi sıcak, girişi serbestmiş ama buna misafirperverlik denemezmiş. Kapısı açık bir buzdolabı soğuk gelebilirmiş ama her şeyini paylaşmaya hazırmış.

İmam Tirineşlileri kastettiğinden ‘Onlar da insan’ diyemiyor, ‘Onlar da Allah’ın kuludur’ diyor. Binlerce yıldır yeryüzünde meskûn canlılardan bahseden dinî sohbetler artık dünya dışı varlıkları da kucaklıyor.

Telefonda beyaz takım elbise giydiğinden bahsetmişti. Sakarya Caddesi tarafından yaklaşıncı tanıyorum Tirineşliyi. Sol eli sargılı. Kaşındaki ufak yara bandını fark ediyorum. Fötr şapkası, takım elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla görünce terzisine ‘Beni gangstere benzet’ dediği yönünde tahmin yürütüyorum. Kravat iğnesi bile takmış. Kravatı ağlıyor.

“Merhaba. Ben Prst-N.”

“Şener. Direkt bana yöneldiniz, fotoğrafımı mı görmüştünüz?”

“Yakınlarda sizden başka umutla bekleyen biri yok.”

Bir kişi de lütfedip “Gazetelerde boy boysunuz” dese ölür değil mi?

Mado’ya geçiyoruz. Bir kurşun kalem çıkarıyorum. Şaşırmıyor. Fodul benden tafsilatlı bahsetmiş olmalı. Limonlu gazoz istiyorum. Prst-N çay alıyor. Mekânda Serdar Ortaç çalışıyor. Zakkum çiçekleri gazete çıkarsaydı “Serdar Ortaç çok vefasız” diye manşet atardı diye düşünüyorum.

“Elinize ne oldu? Geçmiş olsun” diyorum.

“Görünmez kaza. Dükkânda domates kasası düştü. Önemli değil. Cep Hastanesi’nde sarıverdiler.” Sargısız elini boş ver dercesine sallıyor. “Kızım” diye ayak basıyor konunun apronuna. “Gülemiyor.”

“Nasıl gülemiyor?”

“Basbayağı gülemiyor. Nasıl diyorsunuz, gülme refleksi kayıp.”

“Ne güzel... Yani, güzel değil tabii. Gülmek lazım... Nabokov ne demiş: En çok kelebek şeyde, beygirin... Pardon, bi’

saniye. Hah! İşte: Zamanın bilincine ilk varanlar aynı zamanda ilk gülenlerdir. ”

“Sizin takvime göre on beş yaşında. Türkiye’ye geldiğimizde on ikiydi. Daha önce Arjantin’de bir yıl kaldık. Birnaxya’da da neşeli bir çocuk değildi ama gülerdi. Dünyaya geleli beri dişlerine portakal parçacığı sıkışıp da diliyle çıkarmaya çalıştığında oluşan o aldatıcı tebessüm haricinde asla gülmedi. Ülkenizde birkaç farklı terör grubu var, darbe teşebbüsleri oluyor, trafik kazalarında yüzlerce insan ölüyor, altın ve döviz göbek atıyor, bütün sınırlarınızın yanı başında savaşlar oluyor ama insanların gülüyor. Kahkahayla, kıs kıs, bıyık altından, bıyık üstünden, her yerden gülüyorlar. Nikaragua’dan bile daha pozitifsiniz. Bak Nikaragua derken otuz yıl evvel enflasyonu % 33.000’e çıkmış bir ülkeden bahsediyoruz. Kızım derinden üzüyor. Çok özeniyor. Dünyalı gibi, Türk gibi gülmek bütün dileği.”

Çayın yanına koydukları, miyop müşteriye eziyet, diş kovuşuna hakaret ebadı sebebiyle şeker ve tarçının vaktinden kaldığı bariz, mikro kurabiyeyi ağzına atıyor. Ona bundan sonra *Proust* diyeceğim.

Nevaleyi ağzında dolaştırırken devam ediyor. “Meşgul bir adamım. Varlıklıyım da hamdolsun. Allah bana her şeyi verdi ama kızımın bu derdi beni mahvediyor.”

Literatürü de kaptığı belli. Tirineşlilerin yabancı dil öğrenbilme hızının sıradan insanların dört katı olduğunu söylemiş miydim?

“Benden isteğiniz ne?”

“Kızımı güldür. Sana iki hafta. Benim kadersiz kızım şakaları anlamak için eski Türkçe bile öğrendi. İstersen bizim evde, istersen Ankara içinde götüreceğin herhangi bir yerde. Tek şartım, kızımın yanında iki adamım hazır bulunacak.”

“Niçin ben?”

“Fdlu-A eski dostum. Yetenekli olduğunu söyledi.”

“Kovduğunu da söyledi mi?”

“Biliyorum. Piyasa şartları... Fdlu-A kendini kötü hissetmiş ki beni çıkardı karşına... Seni seçmemin iki sebebi var. Birincisi henüz ünlü değilsin. Televizyonda ya da gazetede görünenlerin kızım karşısında hiç mi hiç şansları yok. İkincisi takdir edersin ki maliyet. Diğer komedyenlerin yanına bile yaklaşılmıyor. Adamın kaşesi 50 bin dolar. Ben de bir iş adamıyım sonuçta.”

“Keloğlan masalında mıyız? Özüm Keloğlan sayılmam. Siz de peri padişahı—”

“Başarırsan elden 10 bin dolar. Fatura istemiyorum.” Kartvizitini önüne koyuyor.

“Aslında sakal bıraksanız tam padişaha benziyorsunuz.”

MUCİZEYİ SEZARYENLE DOĞURMAK

Gezegelimde yeterince su var. Bildiğiniz H_2O , dünyalılardan da içtiğinden. Dünyada içilebilir su bütün suların yalnızca %1'i ama bizimkinde %60'ı içilebiliyor, yani biz içebiliyoruz. Böbreklerimiz kedilerinki gibi sudaki tuz eğer binde ikiyi geçmiyorsa onu süzebiliyor. Dünyadaki deniz tuzu oranı binde üç buçuk galiba. Denemedim ama sizdeki deniz tuzu bana fazla gelebilir fakat her durumda insan böbreğinin binde iki bile olsa deniz suyuna “Buyurun şöyle salona geçelim” diyeceğini sanmıyorum. Gezegelimizin buradaki orandan çok daha fazlası sularla kaplı. Suların %95'i de okyanuslar. Anlayacağın, Tirineş'e gelebilerseniz zaten sizinkine göre üç kat daha küçük bir alanda sodyum içermeyen %5'lik suyu bulmanız gerekiyor. Eğer bir gün Tirineş'e mecbur kalırsanız deniz suyunu arıtan uzmanlarınız ve nefrologlarınızla birlikte mevcut teknolojinizin düzeyi hesaba katıldığında on beş yıllık bir yolculuğu göze almalı, sınırları içinde bir yeniçağ savaşının yaşanmadığı huysuz Fenaxya'yı iyi niyetinize ikna etmek zorundasınız. Şener'den duyduğum bir tabirle; mucizeyi sezaryenle doğurmalısınız. Gezegendaşlarını, yani biz Birnaxyalıları bile acımadan kovan, sekiz aylık riskli bir seyahate sürükleyen Fenaxya'nın ‘uzaylı’ kabul ettiği sizleri çiçek kolyeleriyle beklemediğini belirtmeliyim.

Evet, savunma veya saldırı teknolojimiz burada gördüğümüzden çok daha zayıf ama dünyadaki tabirle biyolojik ve psikolojik silah bakımından güçlüyüz. Öte yandan, nasıl burada nükleer silah bir tabuysa orada da bölgeler arası kavgalarda ileri seviye tıp bilgisi bir yok edici olarak genellikle devreye sokulmuyor. Birnaxya-Naxya savaşında burada gördüklerime kıyasla Fransız ihtilalinde veya Amerikan iç savaşında kullanılan toplar tüfekler iş başında dememin manası bu. Tıp ve ruh ilmi ile ulaşım teknikleri dışındaki birikimi size çocuk oyuncağı görünür. Ancak kapıları tonlarca nikâh şekeri eşliğinde bile çalınsa en ölümcül teknolojileri dünyalı ziyaretine karşı kullanmaktan imtina etmeyeceklerdir. Karaya ayak bastığınız andan itibaren salgın hastalıklarla veya kendinizi yürüyen bir hindiba gibi hissetmek benzeri ani çoklu kişilik bozukluklarıyla yüzleşmeniz gerekebilir. En kötüsü de burada dilediğiniz vakit kanepesine uzandığınız psikanalistlerin kapsama alanında olmaması. Aslında biyolojik ya da psikolojik silahlar Tirineş'teki durumu net tarif etmiyor ancak anlayabileceğiniz en yakın ifadesi bu. Orada sizi bir tehdit sayacak herhangi bir kara parçasına indiğinizde dakikalar içinde menekşe nezlesinden son nefesinizi verebilir ve yahut paranoid şizofreniye bağlayarak birbirinizi saatler içinde boğazlayabilirsiniz. Ne yanınızda getireceğiniz bir şişe şurup, ne de antidepresanlarınız kâr edecektir. Sözlerimin kötümser görüldüğünün farkındayım, amacım izleyicilerini gezegenimi balayında ziyaret etme hayalinden soğutmak değil, biz mültecilere kucak açan dünyalılara dürüst ve samimi davranmaktır.

ZÜRAFAYLA RÖPORTAJ

Dikiz aynasına astığım dünya topu sallandıkça mesafelerin katmerlendiğini, kendi karesiyle çarpıldığını varsayıyorum. Nereden uzaklaştığımı, nereye yaklaştığımı bilmiyorum. Mafyöz bir tipin Tirineşli çocuğunu güldürmesi karşılığında vergi kaçırma suçuna ortaklık teklif ettiği yarı işsiz bir kepezeyim. Bir gün kapım çalınıp da “Aç polis!” diye bir ses duysam “O hâlde pide söylüyorum hemen” diye yanıtlayabilirim ancak.

“Adamın kartvizitinde kabızimal yazıyor” diyorum. “Kaslında taze yara izi var.”

“Al Capone’un kartvizitinde de mobilya tüccarı yazıyormuş. Dikkatli ol” diyor Ayvaz.

“Baba, Al Capone kimdi?” diye atlıyor arka koltuktan Ece Güneş.

“Mobilyacıydı bebeğim. Annenle sen doğmadan yemek odası takımı bakmıştık.”

Ayvaz akıllı bir hamleyle mevzuyu yavrumun kafasını bulandırmayacak yere konuşlandırıyor. “Sevgili ünlü komedyen ve gezgin Şener Kutlu Bey. Eski eşinizle ekibinin tırmanış yapacağı şu Zir Vadisi’ni bizlere anlatır mısınız?”

“Osmanlı zamanında, ip cambazı yarışmaları yapılmış. Evliya Çelebi anlatıyor. 1930’larda Ermeni köyüymüş. Peri bacalarına benzeyen kayalıkların yanı başında sıra sıra evler diziliymiş. Bir kilise, bir mezarlık, bir köprü. Kayalığın önünden Zir Çayı geçiyor. İnternette baktım ama bu isimle dereyi bulamadım. Meğer adı artık Ova Çayı’ymış. Yenikent’e giderken sola dönüp çayı bulacağız. Orayı Temelli’ye bağlayan bir yol açmışlardı.”

“Bulamazsak annemi ararız baba” diye cıvıldıyor Ece Güneş.

Cevap vererek canım kızımı üzmem istemiyorum. Yağmur çiseliyor. Silecekleri açıp kapatıyorum.

“Kayalıkta nasıl cambaz yarışı yapılmıştı?” diyor Ayvaz. Radyo istasyonlarını her değiştirmemde yüzü asılıyor. Kötü frekans dalgalarının beynini rahatsız ettiğini tahayyül ediyorum.

“Evliya Çelebi’nin seyahatnamesinin Ankara ile ilgili kısmını karıştırdım biraz. Toplamı on cilt, mezar çukuruna tahta olur. Şimdi başlasam onunla yaşlanırım.”

Ece Güneş kıkırdıyor. Yanındaki tel kafese parmağını uzatıyor.

“Ayvaz amca, ısırır mı?”

“İnan ki bilmiyorum. Daha dün gece tanıştık.”

“Şu uyurgezerin de bizimle gelmesi şart mıydı? Daha kızıl kuşlardan yeni kurtuldum” diyorum Ayvaz’a.

“Kaledeki pansiyonda bırakma riskine giremedim.”

“Bu hayvanın numarası ne?”

Cevabını duyamadan dikiz aynasında maskelileri fark ediyorum. Arkamdaki mavi BMW’nin içinde dört maskeli sayıyorum. Ani bir kararla gaza abanıyorum. Škoda’m yanıt vermeye çalışıyor. Etraftaki arabalara makas atarak İstanbul istikametine Ayaş sapağına yaklaşıyoruz. Ben gaza bastıkça yolcularım sarsılıyor. Metro süpermarketten sonra sağa kıvrılıp tünelin

içinden geçiyorum. Dikiz aynasında göremiyorum. Tünelden çıkınca Şeker Fabrikası'nın önünden düz gitmemiz gerekirken aniden sağa dönüyorum.

"Yavaş biraz Şener. Evliya Çelebi'yi orada bulamayız" diyor.

Direksiyona daha sıkı yapışıp aşağı kıvrılıyorum. Yonca kavşaktan Sincan ilçe merkezi yönüne çıkıp sağa çekiyorum. BMW görünmüyor. Rahatlıyorum.

"Federaller mi peşimizde?" diye soruyor Ece Güneş.

"Hayır babacığım. Kimse peşimizde değil. Ben yanlış girmişişim buraya da, onu fark ettim."

Yüz metre daha gidip 'U dönüşü yasak' tabelasından U dönüşü yaparak rotamızı buluyorum. Maskeliler beni arabayla bile takip edecek kadar gözü dönmüş bir grup.

"Yeni gösterim için şakalar düşünüyorum. Paylaşayım mı?" Ayvaz başını sallayıp kızım alkış yaparken son model bir araç önümüze kırıp sağa dönüyor. "Trafikte sinyal vermek ile okumak aynı şey; öğrendikten sonra bir daha yapılmıyor. Sol kolunu pencereden salmış sürücüler trafik kurallarından muaftır. Dörtlülere yakmak, istediğim yerde zart diye durabilirim demektir."

"Doğru" diyor Ayvaz. "U dönüşü için de var mı bir şeyler?"

"Zararın neresinden dönersek kâr değil mi?" diyerek mevzuu değiştiriyorum. "Dinle bak, her ay elli yedi gram deri kaybederiz. On bin günde yepisyeni bir insan oluyorsun. Yani beş yaşındaki Fadime otuz beş yaşında artık Fadime değildir."

Arka koltuktaki Ece'm Güneş'im bir kahkaha atıyor. Lacivert gözleri yok oluyor, dişleri parlıyor.

Ayvaz memnun gülümsüyor. "Gösterin ne üzerine?"

"Evlilik ve uzay... Erkek için evlilikle kongreler birbirine çok benzer. Önce bir yere imza atar, boynuna bir şey asar, şık insanlar arasında yiyip içer. Sonrasında söz hakkı olmadan saatlerce

konuşma dinler. Sonunda ya kaçır ya da uyur. Sıradaki şaka da James Thurber'dan gelsin: En zararlı yiyecek düğün pastasıdır.”

Ece Güneş tebessüm ediyor. Annesi hesaba katıldığında taraflı olmak zorunda. Bir tane espri de o eklemek istiyor. Neden yağmur yağarmış? Kuşlar su içsin diyeymiş.

Sağ elimi arkaya atıp yanaklarını sıkıyorum.

“Uzayla ilgili bir tane söyle? Çok merak ettim” diyor Ayvaz.

“Kraker kurutur, uzay özletir. Diyet belki, uzay sonra, affetmek hemen hafifletir.”

•••

Sincan Organize Sanayi kavşağını geçtikten sonra sağda bir aralar kantar olarak da kullanılan metruk bir benzin istasyonu vardır. Önünde 1980’li yıllardan kaldığı belli beyaz bir Murat 124 duruyor. Yanındaki adam yoldan geçenlere el sallıyor. Ayvaz’a bir bakış atıyorum. Onay veriyor. Duruyorum. Ece Güneş’e arabada kalmasını, iguana efendiye göz kulak olmasını tembih ediyorum. “Ama bir yere kaçamaz ki” derken kapıyı kapatıyorum.

Yağmurun çenesi düşüyor. Ortalık ıslak toz kokuyor.

Adamın benzini bitmiş. Bir metre daha ilerleyecek damla kalmamış depoda. Buraların yabancısıymış. Beypazarı’na gidiyormuş. Bilememiş, benzin istasyonu sanmış burasını. Araba birkaç yüz metre ötede stop etmiş de bu umutla buraya dek tek başına iteklemiş. Çaresiz görünüyor. Birkaç yıl öncesine kadar karşı yönde önceki yüzyıldan kalmış görünen bir benzinci hatırlıyorum. Kimsenin durmadığı, duranın da cinayete kurban gittiği bir yerdi sanki.

“Beni çeker misiniz?”

“İp yok” diyorum.

Ondaki ipi Škoda'ya bağlıyoruz. Adam arabasında kalıyor. Motoru çalıştırınca bir karıncanın yaralı arkadaşını yuvaya taşıdığını hayal ediyorum. Favorit Murat 124'ten daha gl değil. Burada daha çok yazgı ve prodüksiyon ön planda.

Yola çıkınca varış noktamızı sormadığımız dank ediyor. Araba zorlanıyor. Durmak istemiyorum. Ayvaz'a direksiyonu tutmasını söylüyorum. Camdan kafamı çıkarıp geriye el sallayarak "Camı a" jesti yapıyorum. Sürücü ehliyeti aldığı gün karakolluk olan pandomimciyi hatırlıyorum, trafikte el kol hareketi her zaman riskli ama başka çarem yok. Yağmur hızlanıyor. Adam nihayet anlıyor, camı açıp kafasını çıkartıyor. Sağ ayağım gazda, kafam geriye dönük, dışarıda. Direksiyonu bir uzaylıya emanet etmişim. Arkadaki kızım bir iguanayla İngilizce konuşmaya alışıyor. Rowan Atkinson ile Jim Carrey bize hayran.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırıyorum. Adam ellerini iki yana açıyor. "Nasıl bilmiyorsun ya?" diye bağırıyorum. Saım alnıma yapışmış, ozon kokuyor.

"Abi siz nereye götürürseniz" diyor galiba.

Harika! Birçok şey iyi niyetten geliyor başa. Siz musluğu silmeye çalışırken su kapanacak mı, yoksa aşırı açılıp sizi ıslatacak mı?

"Seni benzinliğe gtrecektik. Nerede benzinlik?" demeye çalışıyorum ama sesim çıkmıyor. Boğazımı temizleyip yeniden deniyorum. "Nerede benzinlik?" derken stadyumda maçın hakemine bağıran bir adama dnşyorum.

Gene iki elini yana açıyor. O anki ruh hâlimle adamlarımızdaki mesafenin beş metrelik bir ipten çok daha uzak olduğunu hissediyorum.

Merdiveniniz yoksa zrafayla röportaj yapmayın; aynı dili konuşsanız bile anlaşamazsınız.

KOPMUŞ BİR İPİN UCUNDA

“Salya üç ağızdan akar, kudurmuş, aptal ve uyuyan; hiçbiri en sevdiğim insan değil derdi Şener. Bu üç ağızdan son ikisinin kendisini tarif ettiğinin farkında mı acaba? Güya yardım ettikleri adam benzinlik nerede bilmiyormuş. Gidiyorlar öyle. Bizim şaşkınlar da bilmiyor:!”

“Tanıyorlar mı bu kişiyi?”

“Yok, nereden tanıyacaktılar. Yardım ediyorlar akılları sıra. Hayır, bu nasıl sorumsuzluk? Yanında evladın var... Hırlı mı, hırsız mı belli değil. Tampona iple bağlamışsınız. Ya kızıma bir şey olsaydı? Sonrası daha tuhaf. Temelli yoluna giriyorlar. Bir ara Ece arkaya bakıyor. Araba yok. İp boşta sürükleniyor.”

“Arabaya ne olmuş?”

“Şeytan almış götürmüş :(!”

“Bilgilerimi kontrol ediyorum...”

“Bunlar geri dönüyor. Bir kilometre geride araba kenarda duruyor. İnip yanına gidiyorlar. Adam arabasının yanına çökmüş ağlıyor. Neden ağlıyorsun diyorlar. Ece anlatırken gözleri doldu. Bizimki çok duygusal. Hiç tanımadığı adama sarılmış. Hafif bir yokuş varmış. Çıkarken ip kopmuş. Adam arkadan

bağırmiş ama duymamışlar. Ne muhabbetlere daldılsa. Ne-reye gittiklerini de bilmiyorlar.”

“Yenikent kavşağından iki yüz metre geride bir Alpet istasyonu var.”

“Salaklar sormayı da akıl edemiyor. Oraya ulaşmadan sola dönmüşler. Güya yanıma gelip hamile hâlimle hoplayıp zıplıyor muyum diye bakacaklar... Hâlbuki en nihayetinde kızımı bana getirmeleri gerekiyordu. Bunlarsa kopmuş bir ipin ucunda adamın gözyaşlarını siliyorlar.”

“Romantik.”

“Micus, romantik filan değil :/ Krem rengi koltuktaki sigara yanığını Zile pekmeziyle kapatmayı önermiş bir eski kocadan bahsediyoruz!”

“Adam neden ağlıyormuş?”

“Beypazarı’nda cenazesi varmış. Yoldayken de karısıyla kavga etmiş. Kadın buna gidemezsin demiş. Cenaze adamın halasının cenazesiymiş. Kadın adamın halasına gıcık kapıyormuş çünkü yıllar önce bunun çeyizine el koymuş. Düğünün ertesi, bütün yüklüğü indirip, abim çok masraf etti, şu ipeklileri, tel nakışları alıyorum demiş. Kadın haklı.”

“Adam bunları mı anlatmış?”

“Benzini bitince kan ter içinde arabasını ittirmiş. Bir yandan da karısı arayıp duruyormuş. Mesaj üstüne mesaj atıyormuş. O cenazeye gidersen eve giremezsin diyormuş. İp kopup bizimkiler de fark etmeyince adam çeşmeleri açıvermiş. Şener’le Ayvaz adamı teskin etmişler. Ece’nin anlattığına göre Ayvaz adamın yanına oturmuş. Dertleşmişler. Demişler ki biz sana bir bidon benzin getirelim. Bidonu da vallahi de billahi Ece akıl etmiş. Zekâ da anaya çeker böyle :)”

“Benzini getirmişler mi?”

“Ayvaz adamın yanında kalmış. Şener dönüp Yenikent merkeze gitmiş. Kavşakta Opet varmış. Doldurup getirmiş. Şener dolu bidonla gelince adam ne derse beğenirsin?”

“Teşekkür ederim, borcum ne kadar demiştir.”

“Param yok demiş. Çünkü cebindeki parasını cenazede rahmetli halasının oğluna verecekmış. Çocuk çok işsizmiş :(”

“Melodram... İnanmışlar mı?”

“İnanmamışlar ama benzini doldurmuşlar bir kere. Ece ‘Ben inandım’ diyor. ‘Aşırı ağlıyordu’ diyor. Dudaklarına yaşlar ini-yormuş. Bir insan yalandan ağladığında yaşları ağzına gelmez-miş. Bak sen küçük akıllıya.”

“Sana çekmiş diyordun Hale.”

“Benzini vermişler. Çıkıp gelmişler. Ben bir mağaranın içinde oturuyordum. Yağmur yağmıştı. Haaa, unutuyordum. Şener gösterisine davet etmiş adamı, adam da memleketine. O iguanaya da herifin ismini vermişler.”

“İguana?”

“Ayvaz’ın bir arkadaşı emanet etmiş. İnanmadım ya! Neymiş, bu iguana timsah gibi gözyaşı dökermiş. İlaç mı ne yapı-lıyormuş.”

“Doğu Timor iguanası... Bilgilerimi kontrol ediyorum... İlaç değil ama yapılan.”

“Ne peki?”

“Halusinojen. 170 ülkede beslenmesi ve çoğaltılması yasak.”

“Kızımın eline alıp öptüğü böyle bir hayvan mı yani?! Yak-tım çıkarı Şener!”

SÜTÜN TAŞTIĞI AN

“Bu ses ne?” diye soruyor Hale.

“Uçan bir şey sanki” diyorum.

Gelip geçenler içinde ateş yaktığı için mağaranın her yanı isle kaplı. Kayalıkların yukarısında birkaç tane daha var. İnsanlar ulaşabildikleri her yere spreylen boyayla isimlerini veya doğa-kültürel mirasımızla ilgili güzel dileklerini yazmışlar. Ece Güneş karnı iyice büyümüş annesiyle kucak kucağa oturuyor. Yolun sol tarafında cılız bir dere akıyor. Etrafta ceviz, dut ağaçları rastgele büyümüş.

Jacques nanesi tepenin yukarısında, iki Japon turist peşinde, en arkada Zeynep. Sivri kayalıkların yüz elli metre ilerisindeki çeşmenin üst tarafında merdiveni andıran kayalık tepeye tırmanıyorlar. İnternette de fotoğrafları olan bizim şimdi bulunduğumuz kayalıklar tırmanışa uygun değilmiş çünkü hakikaten insan, taşlarla kum birbirine yapıştırılmış sanıyor.

Havada devasa bir sinek dolaşıyor sanki. Ayvaz da sesi fark etmiş, anlamaya çalışıyor. Oturduğumuz mağaradan dışarı çıkıp gökyüzüne bakıyorum. İrice bir İHA. Geri dönüp “*Drone*’muş” diye rahatlattığımı sanıyorum insanları.

Üç saniye içinde birkaç el silah sesi duyuluyor. Sonra buzdolabı devrilmesini andıran bir gürültü. Star Wars'ın ilk filminde ölü yıldız patlaması için kullanılan ses efektini hatırlatıyor.

Eski karımın yüzü korkudan Steve Martin'in saçına dönüşüyor. Ayağa kalkıyor. “Jacques, Jacques” diye sayıklıyor.

Hepimiz dışarı fırlamak üzere hareketleniyoruz.

“Sen karınla... Pardon şey, Hale'yle ve çocuğunla kal” deyip mağaradan çıkıyor Ayvaz.

Arazi araçlarının lastik gıcırtilarını duyuyorum. Ayvaz çıkınca Ece Güneş ile Hale'ye asla yerlerinden ayrılmamaları gerektiğini bildirip ben de fırlıyorum. Önde Ayvaz, arkada ben, Jacques ve diğer dağcılarının yakınındaki küçük yangına ilerliyoruz.

Aşağıya bir akreple iki cip hızla yanaşıp gelişigüzel park ediyor. İçinden çıkan askerler bize bağırıyor. “Yat, yat, yat!”

Yatıyoruz. Askerler koşuyor. Yukarıdan da dağcı takımı askerleri görüp inmeye çalışıyorlar. Onlara da “yat” emri ünleniyor.

Kafamı kaldırıyorum. İHA'yı düşürmüşler. Yaşlıca görünen jandarma telsize bir şeyler söylüyor. Hemen kızımın yanına gitmek istiyorum.

Beş dakika içinde hepimizi mağarada topluyorlar. Jacques'ı daha önce birkaç kere görmüştüm. Gözlerinin böylesine korkuyla büyüyeceğini izlemek bugüne nasipmiş. Japonlarsa son derece uslu, suçluymuşlar da avukatlarını bekliyor gibi çömelmişler.

Jandarma komutanı “Ne yapıyorsunuz burada?” diyor hiddetle.

Zeynep “Kaya tırmanışı yapıyoruz. İzinler alınmıştı” diye cevaplıyor. “Ben AKUT üyesiyim.” Çantasından bir kâğıt çıkarıp komutana uzatıyor. Komutan hızla inceliyor.

“Bu Çinliler kim?” diyor telsiziyle Japonları işaret ederek.

“Japon turistler. Dağcılık eğitimine devam ediyorlar” diyor Zeynep.

“Kaç kişisiniz?”

“Ben dâhil beş kişiyiz.”

“Burada sekiz kişi sayıyorum. Bayan hamile? Böyle mi oluyor dağcılık?”

Hale’ye cevap hakkı doğuyor. “Ben onlarlayım ama tırmanmıyorum. Yanımdaki de kızım. Ne oldu söyler misiniz? Patlama sesi duyduk.”

“Sen kimsin?” diyor komutan bana dönerek.

“Kızımı getirdim. Yanımdaki de arkadaşım.”

“Tirineşli mi?”

“Belli olmuyor mu?”

“Ukalalığın sırası değil. Bu bayanın kocası mısınız?”

“Değilim.”

“Kızım diyorsun?”

“Boşandık.”

“O hâlde ne işin var burada?”

“Oğluma... Kızıma... Şey...” Konuşamıyorum. Yuttuğu taşı iade etmeye çalışan kabız timsahım.

Jacques atlıyor. “Asker Bey, ben Hale’nin sevgili. Bu kişi de kızın babası.”

“Teselli olacaksa söyleyeyim Jacques, hıyar aslında bir meyveymiş” diyemiyorum.

“Sevgili mi? Dağda hamile hâliyle mi geziyor, ya düşük yapsa?” Komutanın kendince bulmaca çözmeye çalıştığı belli. Resimdeki ünlüyü bilse şifre cümleyi tamamlayacak bir ıkınma

kırıksıklığı peydahlanıyor suratında. “Şimdi bi’ dakka... Siz beş kişiyiz diyorsunuz. Diğerlerini açıklayın?”

“Yanlı ş söyledim komutanım, şöyle izah edeyim” diyor Zeynep durumu idareye çalışarak. “Şener Bey, Ece Güneş’in babası. Zvay-E Bey de onun arkadaşı. Buraya gezmeye, biz tepeye tırmanırken Hale Hanıma eşlik etmeye geldiler.”

“Sen misin bayanın kocası?” diyor komutan Jacques’a. Çünkü rahminde oğlumu taşıyan kadına sarılıyor denyo. Zaman ödenmemiş faturası yüzünden akamıyor sanki. Her saniyesi korkunç, her saniyesi kâbus. Allah bilir komutan çocuğun Fransız’a mı, bana mı ait olduğunu sormak istiyor ama fazla ileri gitmekten çekiniyor.

“Hayır ama... Yani biz... Ben efendim Avrupa Uzay Ajans... Astronot” diye kekeliyor. Ne denli berbat bir konuya temas ettiğinin farkında değil. Patavata üzülüyorum, hep yokluğuyla hatırlanıyor. Yeryüzündeki darı beyinli tavuklar beşerden kalabalık, nitekim pek çok zat onlardan esinleniyor.

Bu hafif zekâ kendi vatandaşı müteveffa Jean de De Villor’nun ‘Kırbaçların Tıbbi ve Tarihi Açından İncelenmesi’ eserinden haberdar mıdır acaba? Değ ilse zevkle uygulamalı olarak özetleyebilirim.

•••

“Her fenni mucize bir yara açmak içindir” der Yusuf Ziya Ortaç. Jandarmanın vurduğu şey ruhsatsız bir İHA imiş. Kimin uçurduğunu bulamamışlar. Şehit Üsteğ men Hasan Şahan Kışlası yakınımızda. Atlayıp gelmişler. Şansımıza da bu post-modern UFO bizim kayalıkların orada vefat ediyor, ufak bir sıyrıkla atlatıyoruz fenni mucizeyi.

“Bizi götürecekler sandım” diyor Hale, Ece Güneş’i göğsüne bastırarak. “Zeynep sağ ol vallahi. Şener’e kalsa suyu iyice bulandıracaktı. Sonra da anlat anlatabilirsen.”

“Bence asıl sorun Jacques’ın astronotum demesiydi” diyor Zeynep. “Adamlar *drone* peşindeyken astronot lafı kafalarını karıştırdı.”

“Hay ağzını öpeyim” diyorum. Anında utanıyorum sözüm-den. Hale’nin gözünde ‘seninle evde hesaplaşacağız’ mesajı görüyorum fakat artık birlikte gideceğimiz bir evimiz yok.

Jacques kendini savunmak istiyor. “Sandım astronot demek ciddi. Biz suç değiliz anlar bunu asker. *Je ne saurais pas...* Ben üzgün. *Life is nothing more than the wounds of uncertainty. Isn’t it?*”

“Burası Türkiye” diyor Ayvaz. “Burada ateşe ne kadar su dökersen o kadar duman çıkar.”

“Japonlar da şüphe çekti” diyorum, az önceki İngilizce zırvanın etkisinden kurtulmaya çalışarak.

“Şimdi de bu mu problem oldu şekerim?” diyor Hale.

“Fıkra gibiydik düşünsene... İki Japon, bir astronot, bir Tırineşli, bir hamile...”

“Bir de şapşal” diye tamamlıyor fıkrayı sevgili eski karım.

Zeynep direkt bana gülümseyerek mevzu güncelleme hamlesi yapıyor. “Şuradaki çeşmenin üzerindeki duvar yazısını fark ettiniz mi?”

Aylardır ilk defa bir kadının tebessümünü bu denli yakından duyumsuyorum. Bunun eski hayat arkadaşımın diliyle attığı tokadın ardından gelmesi de tarihi. İçimde bir süt tenceresi taşıyor. Sütün taşıdığı an yaşadığınızı hissettiğiniz andır.

“Bob Marley yazmışlar çeşmeye... Size çok malzeme çıkar bundan Şener Bey.”

Ayvaz “Önce ip koptu. Cenazeye giden adamı ağlattık. Sonra uçaksavar mermisiyle drone düşürdüler. Askerler bizi yere yatırdı. Sorgulandık. Az kalsın gözaltına alınıyorduk. Bence Bob

Marley biraz geride kalıyor” deyince istisnasız herkes kakhahalarını serbest bırakıyor.

Japonlar ne söylendiğini anlamasa da hepimizin göbek hoplattığını görünce uyum sağlıyorlar.

“Fahrettin de var” diye ekliyor Ece Güneş. “İyi ki asker amcalar onu görmedi.”

Ah be evladım! Bir kâse Antep fıstığına baktığımda ağzını kapatamayanların sır tutmayı bilenlerden çok daha kalabalık olduğunu görürüm. Yedi yaşındaki kızlar ezici çoğunluktur.

“Fahrettin kim?” diyor Zeynep.

“Evet, iyi söyledin, Fahrettin kim? Derhâl açıklama bekliyorum” diye püskürüyor Hale.

Ayvaz’ın telaşını görüyorum. Ece Güneş’e babacan bir sitem mimiği gönderiyor.

“Önemli bir şey değil. Arkadaşım bayi toplantısı için yurt dışına gidiyormuş. Bana emanet etti. Bir iguana. Arabada duruyor.”

Hepimiz arabaya dönüyoruz gayriihtiyari. Arka kapısının açık olduğunu herkes fark ediyor.

Japonlardan biri “*Open! Open!*” diye kelimenin tam anlamıyla haykırarak yırtıyor tadına varamadığımız kısacık sessizliği.

Ayvaz’ın Škoda’ya deparı göz yaşartıcı. Peşinden giderken iguananın başına bir şey gelmesin diye dua ediyorum. Kaybolmamasını dileyerek inşallah kaçak olduğu anlaşılmaz da Ece Güneş’in hafta sonları babasında kalma festivali yasaklanmaz diyorum içimden.

HALAT VE ÇEKİÇ

7 Mayıs 2014 • Hale Yalıkavak Kutlu, Sarp Dağcılık adlı dağcılık ve kamp malzemeleri mağazasında işe başladı. Şener Kutlu bu durumu “İkimiz de halat ve çekiç satıyoruz, seninkiler daha pahalı” diyerek özetledi.

28 Temmuz 2014 • Hale ve Şener Kutlu çifti Ramazan Bayramı’nda kapılarına ilk defa tek bir tane bile çocuk gelmediği için aldıkları çikolataları kendileri yedi.

4 Eylül 2014 • Naxya Birnaxya’yı işgal etti. (Dünya takvimine uyarlanmıştır.)

19 Nisan 2015 • Tirineş gezegeni, olimpiyat rekortmeni atlet Tirunesh Dibaba ile bir grup Etiyopyalı uzay bilimcisi tarafından keşfedildi.

25 Mayıs 2015 • Tyor-K doğdu. (Dünya takvimine uyarlanmıştır.) Aynı gün Şener Kutlu’nun Bauhaus’ta geçen komik bir videosu 800 bin kere tıklandı.

20 Ağustos 2015 • Zvay-E’nin karısı Lush-S öldü. (Dünya takvimine uyarlanmıştır.)

8 Ekim 2015 • Kartalkaya kayak tesislerinde dönemin Gençlik Hizmetleri Genel Müdürü Mahmut İkincisultan'la eşi düştükleri derin bir çatlaktan on iki saat sonra kurtarıldı. Yardıma giden AKUT ekibi ve ekip lider yardımcısı Zeynep Özkemer kahraman ilan edildi.

29 Ekim 2015 • Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ndeki Cumhuriyet Bayramı resepsiyonuna AKUT temsilcileri ile birlikte Zeynep Özkemer de davet edildi.

16 Kasım 2015 • Atilla Arcan yetmiş yaşında vefat etti. Arcan, 1990'lı yıllarda televizyon tiplerleriyle ve Anadolu'da çeşitli şenliklerde yaptığı sunuculuklarla halk tarafından sevilmişti. Son zamanlarında bir TRT dizisinde 12 Eylül 1980 darbesinden sonra belediye başkanı olan emekli albay rolüyle hafızalara kazınmıştı. Hababam Sınıfı filmlerinde okul sahibini oynayan aktör ve yönetmen Muharrem Gürses'in oğludur.

ALEVLİ KAYKAY

Proust'un yaşadığı köşkün arka bahçesi ütülenmiş Lihtenştayn'dan daha geniş. Sınır duvarları tek kol aralığı dikilmiş çamlarla kaplı. Michael Phelps'in bile dalağını şişirebilecek uzunluktaki havuzdan her an bir lüks otel reklamı mankeni çıkıp kokteylini içecek sanıyorum. Havuzun yanında sanırım altından, aynı anda kırk obezin yayılabileceği bir salıncak göze çarpıyor.

Fodul'un sabah arayıp "Adam çok güçlü, eski bir hukukumuz var, hatırını kıramam. Lütfen teklifini kabul et" diyerek "Başaramazsan bile sana KelKafe'de bir yıllık yeni sözleşme yaparız" kozunu oynamasında bir tilkilik sezsem de Proust'un para ishalini bu bahçede yakinen hissediyorum.

Pokemon hayvanlarını temsil eden onlarca bahçe cücesi bir gecede mantar misali yerden bitmiş sanki. Biraz ileride dev bir çift kiraz ile Ece Güneş'in torunlarına bile yetecek irilikte iki Diyarbakır karpuzu duruyor. Görüş alanıma giren tüm zemin kısacık biçilmiş, halıyı andıran sık çimlerle kaplı.

"Beyefendi golf mü oynuyor?" diye soruyorum beni bahçeye çıkaran uşağa. Başını iki yana sallıyor. "Küçük hanım mı oynuyor?" Cevap yok. "Yüz on iki yıl boyunca golf sporunu olimpiyatlardan dışladılar biliyor muydun?"

Adam duvar. Dilsiz uşak böyle bir şey miydi?

Sonunda küçük hanımefendinin, Ysse-C'nin, artık kendisinden bahsederken kullanacağım ismiyle *Yase'nin* golf değil de ne oynadığını anlıyorum. Bahçenin güneyindeki alçak tepeden *Flame Ginger* dedikleri şeyin üstünde süratle geliyor. Melania Trump, Angela Merkel ve Theresa May 2018'de Camp David'deki kısır partisinde ormanı gezerken kullandıktan sonra alevleri dünyayı sarmıştı. Bu zamazingo *Hoverboard Ginger*'in çocuğu, G. W. Bush'un düşüp pekmezini sızdırdığı *ginger*'in torunu sayılır. Arkasından alev çıkarırken saatte kırk kilometre hıza ulaşabiliyor.

Yase'nin kızıl saçları ense hizasında. Yan taraftaki saçlar iri kulaklarının arkasına atılmış. Gözlerinin yerinde iki kara delik. Burnunda bir hızma, sağ kulağında yeşim taşından bir küpe sallanıyor. Nötr bir yüzle etrafımda dönmeye başlıyor.

Uşağın ortadan kaybolduğunu fark ediyorum. Onun yerini güneş gözlüklü, siyah takım elbiseli iki izbandut almış. Tiri-neşli olmadıkları belli. Birer bisikletin üstünde beş metre uzagımdan beni dikkatle izliyorlar. Yase çevremde dönmeye devam ederken bu iki adamı inceliyorum. Bir tanesi at hırsızına benziyor. Hiç gerçek bir at hırsızını görmedim ama sezgilerim onun için bu sıfatı uygun görüyor. Diğeri de cilalı mermerden tırabzan topuzu kadar kel. Kafasında takılı kalıyor bakışlarım. Yeni kazınmış adam kafasına bakma isteği ne dayanılmazdır.

Kıza “Merhaba” diyebiliyorum. “Beni babanız...” Tuttu mu demeliyim? Kiraladı mı demeliyim?

“Babam gönderdi değil mi?” diyor Yase.

Konuşması on beş yaşına göre olgun. Boyuysa ergen Tiri-neşli kız ortalaması olan yüz on santimetre civarında.

“Aslında vazife icabı daha komik bir başlangıç yapmak isterdim ama burası biraz şey... Şu abiler filan...”

“Kereviz’le Kabak’ı görmezden gelin. Şimdilik onlara mecburuz... Ayrıca dünya standartlarına göre komik bir başlangıç yaptınız bile: Fermuarınız açık.”

Üst üste iki sarı kart görmüş gibi kızarıyorum. Bir erkeğin duyacağı en berbat cümle “Boşanmak istiyorum” olabilir fakat kimse “Fermuarın açık” tespitinin yıkıcı etkisini de yadsıyamaz. Rekor hızla kapıyorum tutamacında YKK yazan tatsız bombayı. Bu markanın açılımlıyla ilgili birçok argo duydum ama en terbiyelisi şöyle: Yandım Küçük Kayınço! Her yıl yüzlerce kişi fermuar yaralanmaları ile hastaneye gidiyor. Bu sayıya kadınlar da dâhil.

“Adım Ysse-C” diyerek elini uzatıyor.

Aynı esnada etrafımda, artık daha küçük halkalar çizerek, dönmeye devam ediyor. Elini sıkmak için mütevazı bir savaşı veriyorum. Başım dönüyor. Nihayet başarıyorum, tokalaşıyoruz.

Telefon çalıyor. Özürler dileyerek açıyorum. “Çok meşgulüm Ayvaz. Ararım seni.”

“Oğluma gidiyorum. Gelmek ister misin diye soracaktım. Bu kez tesisatçıyım. Ürologla jinekolog imece usulüyle tuvaletlerini tıkamışlar galiba. Evlat hatırına dev eserlere meydan okuyacağım. Merak etme, çatal sergisi dediğiniz şeyi anlattılar, lüzumu nispetinde göstereceğim. Geliyor musun?”

“Gelemem, işim var. Ysse-C Hanımefendiyle birlikteyiz.”

“Haaa! Şu dediğin Keloğlan masalı. Hayırlı işler.”

“Sağ olasın.”

Konuşurken kendi etrafımda dönmeye devam ediyordum. Kabak omuzlarımdan tutarak durduruyor.

“Serbest kalınca ara” diyor Ayvaz. “Fahrettin depresyona girmiş. Cumartesiden beri toparlamadı.”

Başımı sallayıp kapatıyorum. Telefonda başınızı salladığımızda hattın diğer ucundaki anlayamıyor ama yüz yıllık bir gelenek işte.

Yase beni seyrediyor. Kereviz, kızın önünde dört ayak üstüne çökmüş, sırtındaki tepside bir bardak su. Kabak az ileride Anıtkabir nöbetçisi taklidi yapıyor. Neredeyim böyle ben?

“Güldürebilecek misiniz?” diyor Yase. Alevli kaykayıyla biraz ileri gidip dönüyor. Kızının peşini bırakması için büyük para teklif ettiği genç adamın cevabını bekleyen kalantorun devinimine benziyor.

“Deneyeceğim.”

“Denemek mi? Komik değil.”

Kereviz’e bir baş hareketi yapıyor. Adam doğrulup ceket cebinden çıkardığı deftere bir işaret koyuyor.

Yase ile Kabak’ın arkasındaki çalılarda Nejat ile Atilla’yı görüyorum. Birinin elinde hasır bir şapka, öbüründe bahçe makası.

Parmaklarıyla pantolonumu işaret ediyorlar.

“Ne var?” diyorum çaktırmamaya çalışarak.

Nejat bir eliyle şalter açma hareketi yapıyor.

Fermuarıma bakıyorum. Aniden mazlumlaşan, başı önüne düşen erkekleri bilir misiniz? Bu adamların tarihi pantolonun icadı kadar eskilere dayanır.

ÇAÇA ŞAMPIYONU

“Felaket haberlerindeki ‘Şu kadar kişi evsiz kaldı’ lafı beni mutlu ediyor biliyor musun Micus? Spiker rakam vererek cümleye başladıktan sonra insanların ölmeyip sadece evsiz kaldıklarını duyunca bir rahatlama geliyor. Hiç de hoşlanmadığım iguana Fahrettin’in çalınmadığını, sadece Şener’in arabasının içinde ön koltuğun altındaki raya kafasını sıkıştırdığını öğrenince de böyle hissettim.”

“Kafesi de Ece Güneş açmış?”

“Nereden bildin?”

“Başka kim olabilir ki? Bu maceranın küçük yaramazı Ece Güneş.”

“Arabanın kapısını da Ece açık bırakmış.”

“Kızdın mı?”

“Kızıma mı? Asla. Babasına kızıyorum asıl. İguana yavrumu ısırabilirdi. Hayvandan bulaşan bir gözyaşı damlası hepimizi birer pelüş oyuncığa dönüştürebilirdi.”

“Japonlar geldiklerine pişman oldu herhâlde.”

“Yoo. Askerler gittikten sonra bol bol fotoğraf çektirdiler. İğuna elden ele dolaştı. Hayvanla teker teker özçekimler yapıldı.”

“*Selfie* kazalarında ölenlerin sayısı köpek balığı saldırısında ölenlerden çok.”

“Moralimi bozmaya çalışma, başaramayacaksın. Jacques bana bir demet çiğdem getirdi. Şener görmeden onu öyle bir öptüm ki ağzındaki sarımsak tadını bile aldım. Şöyle dedi: Hayat bilinemezliğin açtığı yaralardır.”

“Bilinemez olan neymiş?”

“Belki de kader... Baksana vurulan *drone* yakınımıza düşünce hayatımız değişiyordu az kalsın. Belki de tutuklanacaktık... Jacques buradaki Uzay Ajansı yetkilileriyle toplantıları bitir bitmez birlikte gitmek istiyor. Ama şurada Ramazan’a kaç gün kaldı ki? Bence en azından bayramı geçirmeliyiz. Bir de Ece’nin okulu var tabii... Şener’e sorsan doğumu Ankara’da yapmamı istiyor. Yok daha neler! Kaç kere söyledi, ne numaralar çevirdi, kaç aydır başımın etini yedi.”

“Şener’le kızının yanında kavga etmedin umarım.”

“Ayvaz gibi tuhaf işler çeviren biriyle arkadaşlık ettiği, bu arkadaşlığı da biricik evladımın yanında sürdürdüğü için si-tem ettim elbette.”

“Ayvaz Tirineşli. Dünyada bir yabancı olması onun suçu değil. Buraya Gölbaşı lokantalarında pazarlık yapıp Samanpazarı’ndan çarık almaya gelmedi. Senin ya da eski kocaninki gibi beyaz yakalı işler bulamayacağını tahmin edebilmelisin. Tirineşlilerin geldikleri gemiler NASA’nın rüyasında gördüklerinden olsa da onlar MÜLTECİ. Savaştan, ölümden kaçmışlar. Bahis konusu istihdamsa birer sabıkalı muamelesi gördüklerini biliyorsun.”

“Ben beyaz yakalı değilim. Şener de değil. Onun yakası yağlı ve kirli. O, dünyayı aptalca bir espriye sığdırmaya çalışırken Jacques Ay’da kuracakları mülteci kampı için kafa patlatıyor. Hayranım. Eski kocam, Mike Tyson vejetaryenmiş de Holyfield’in kulağından sonra mı buna karar vermiş, Bruce Lee gençken Hong Kong çaça şampiyonu olmuş da kaç kişi yaralanmış vesaire sorular sorarken amacını bile bilmiyor. Jacques ise bir astronot! Başka söze gerek var mı?”

“Astronot sevgilinle eski kocanı karşılaştırmayı istemedim.”

“Neyi karşılaştıracığıma ben karar veririm Micus! Ucuz şakalarla sigortasız işlerin adamından ne kızıma, ne de oğluma baba olur. Pişmanlık dolaşüyor damarlarımda. Gerçi Tracey Emin’in bahçesindeki antik kaya parçasıyla evlenişini hatırlayınca kendimi o derece suçlu hissetmiyorum.”

“İkinciye hamile kalırken bunları düşünmemiş miydin?”

“Haddini bil! Bu soruyu sen soramazsın! Sen kimsin? Bir aplikasyonsun.”

“Yine de senin tarafındayım. Durumu değerlendirdiğimde Ece Güneş’i babasını delicesine sevmekten vazgeçirmek zorunda olduğunu görüyorum... Karnındaki oğlunun da babasını hiç tanımamasını sağlamak... Pekâlâ, Paris caddeleri seni bekliyor.”

SÜRREALİSTLERİN VİRGÜLÜ

İşi gereği silah taşıyan herkese ‘efendim’ diye hitap et.

Annene, patronuna ve fakülte dekanına göstermekten utanacağın bir fotoğrafı internete koyma.

Küçükken kimseye kum, yaşlanınca kimseye çamur atma.

Bir kadına hiçbir koşulda hamile olup olmadığını sorma.

Bu cümleler birkaç yıl önce sahaftan bulduğum cep kitabında Walker Lamond’un doğmamış oğlu için belirlediği kurallar.

Benim de bir doğmamış oğlum var, elbette benim de ona vereceğim alçakgönüllü tavsiyeler hazır bekliyor.

Sevgili oğlum, internette sörf yaparken sağdan soldan fırlayan anketlere doğru cevap verme. Büyük biraderin kafasını karıştırmak biz küçük insanların basit eğlencesidir.

Oğulların bir tanesi, kavuğu koklayarak seçemezsin, onun kavundan farkı budur. Matematik günahları gizleyemez, onun da muhasebeden farkı budur.

Canım yavrum, üretime katılmaktan kasıt surat yapmak, sohbeta katılmaktan kasıt yumrukları konuşturmak değildir.

Sakiye kızıp muhabbete küsmek, vaize kızıp camiye gitmemek olmaz.

Koçum benim, annenle tartışma, kadınlar haksızken bile haklı çıkabilme ihtimallerinin olabildiği bir muhtemeli define avcısı gibi bulabilir.

Aslanım, birisi sana gelip kızımı güldür, sana şu kadar para derse öncelikle sahip çıkman gereken bir hayata tutunma fikrinin olduğunu unutma. Bu başına geldiğinde eğer ben ortalarda yoksam bunu katiyen bir astronota sorma, zira uzay boşlukları yerine benden de bir parça bulacağın iç dünyanın en iyi adrestir.

Bahçedeki altın salıncakta sallanan Yase ve hemen arkasında elektrik direği pozuyla bekleyen Kabak ile Kereviz suratıma dik dik bakarken bunları düşünüyorum.

Küçük sehpadaki pet şişeden bir yudum su alıyorum. Öğleden beri maraton hâlinde Yase'ye anlattığım fıkralara, zaman içinde not alıp ezberlediğim, hatta yeni gösterim Eski Karım Uzaya Gidiyor'da kullanmaya hazırlandığım ama 10 bin dolar için feda ettiğim esprilerime, sonradan aptalca bulacağım nüktelere, ironilere, taşlamalara devam ediyorum.

“Mesleki deformasyon nedir? Bir çoban uyumak için koyun saymaz... Tespih nedir?”

“Nedir?”

“Kutu kutu pense oynayan bir grup zeytin çekirdeği... Kürdan nedir?”

“Nedir?”

“Jülyen doğranmış ıslak bir odun... Orman nedir?”

“Soru sormayın Şener Bey, güldürün beni.”

Bu şekilde çok zor. Kendimi kralın küçük kızının karşısındaki soytarı gibi hissediyorum.

“Orman, ağaçların toplantı ve gösteri mevzuatına muhalefetidir.”

“Mevzuat ne demektir?”

“Yasalar yani... Devam ediyorum. Ben ezilmişlerin sesi-yim dedi minder ve ekledi: Ağzıma oturmadıklarında gerçekleri haykırıyorum.”

“Siz minderlerin ağzına mı oturuyorsunuz? Bir de minderlerin ağzı var mıdır?”

Harika! Bu kız teşbih düşmanı. Ayvaz’la tanıştığım gece rögar kapağı yüzünden kavga çıkaran seyirciden beter görünüyor.

“Büyük balık küçük balığa aç değilim ama prosedür gereği seni yutacağım dedi. Daha büyük balık araya girdi: Gürültü etmeyin içeride!”

“Balıkları severim. Özellikle hamsi tava.”

“Pekâlâ, sürahilerden bahsedelim biraz da” diyerek Yase’nin önündeki Antik Yunan sütunları tarzında oyulmuş mermer sehpanın üstünde duran muhtemelen Venedik camından sürahiyi işaret ediyorum. “Ben şişenin düzenli hayatıyım dedi sürahi.”

Yase ifadesiz bir yüzü korumakta çok mahir. Nobel komedi ödülüne aday gösterilmesem de aynı anda kırk kişiyi güldürebilmiş insanım. Hanımefendi özgüvenimi tornavidayla oyuyor.

“Ben sürrealistlerin virgülüyüm dedi golf sopası... Sürrealistleri duymuşsunuzdur?” Buna da sessiz kalınca mesaj aromalı bir fıkra deniyorum. “Kahve dövücünün hınk deycisine kahve dövücünün hınk deycisi olmasaydın ne olurdun diye sordular. Kahve dövücü olmazdım dedi.”

“Hınk ne bilmiyorum.”

“Hınk bir sopa türü” diyorum saçmaladığımın farkına varmamasını umarak. Devam ediyorum. “Davulcuya bahşış olarak

para sesi dinlettiler. Davulun hakkını verdiniz, şimdi de tok-
mağınkini alayım dedi.”

“Bunu anladım...”

“Davulculukla zurnacılık arasında bir tercih yapmam istense
zurnacı olmak isterim çünkü bahşiş sokmaya daha elverişli.”

“Bunu da anladım ama komik değil.”

“Tavuk, göğüs ağrısı şikâyetiyle doktora gitti. Doktor mua-
yene etmeye bile lüzum görmedi. Sen ölmeden lades tutuşma-
larına izin verme dedi.”

“Bunları uydurmanız zor oldu mu?”

“Hayır... Yani evet. Gecemi gündüzüme kattım. Hayatımı
koydum ortaya.”

“Keşke koymasaymışsınız.”

Proust bana kızının gülmemekle kalmayıp heves, gurur,
hatta kalp kırabileceğinden bahsetmişti. Yase daha çok Ali Kı-
ran Başkesen.

“Devam edebilir miyim?”

“Buyurun.”

“Kayak tesisi müdürünü kızağa çektiler. Bu pek terfi sayıl-
maz dedi. Alaska Ulaştırma Bakanlığı müsteşarını kızağa çek-
tiler. Haskilerim nerede dedi.”

Tam burada, haskilerin keskin dişleriyle çarşaf mavisi göz-
lerini hayal ettiğim anda, Yase olur da kazara gülerse bunu ba-
basına nasıl göstereceğimi merak ediyorum. İlk başta konuk-
sever davranan Yase, A planım olarak şakalarımı sıralamaya
başlamamdan itibaren mimarlık jürilerinin ağlatan hocalarına
dönüşüyor. Gülmesi durumunda mızıkçılık yapabileceğini
hissediyorum. Bunu uygun bir dille soruyorum.

Parmağıyla arkamdaki ağaçlara monte edilmiş güvenlik kameralarını gösteriyor. “Başka şeyleri kafanıza takmayın Şener Bey, belki gülmüyorum, belki de bu küçük yaşında nasıl diyor-sunuz, nemrudun biri olup çıktım ama bilin ki dürüstüm, göreceksiniz. Gülmeyi bütün kalbimle istiyorum. Bir kahkaha için Kereviz’i, bir tutam kıkırdama için de Kabak’ı feda edebilirim.”

Kabak’la Kereviz’i süzüyorum. Herhangi bir tepki vermiyorlar. Mimikleri çalınmış sanki. Taktıkları şu telsiz kulaklıklarıyla müzik dinlediklerini sanmaya başlıyorum.

İşime odaklanmaya çalışıp sıradaki fıkramı sunuyorum. “Sana mükellef bir sofraya hazırladım dedi kadın. Hep aynı şaka dedi vergi müfettişi.”

“Hep aynı şaka?”

“Hep aynı şaka evet. Mükellef ya, sofraya hani... Eski Türkçe bildiğinizi biliyorum. Anlaşılmadı mı?”

Nasıl bir çukurdayım böyle? Rüzgâr yok ama üşümeler üşüyor üzerime.

“Teneffüs yapalım mı?” diye soruyor Yase.

Kereviz katır gibi gülüyor. Müzik dinlemelerini tercih ederdim.

••

Ece Güneş WhatsApp’tan “Baba, baba, baba” demiş.

“Efendim küp?” yazıyorum.

Yanıt çeyrek salisede geliyor: “Küp ne?”

“Hani bazen kızınca üstüne binersin ya, onlardan” yazıyor, yanına gülücük koyuyorum. Karşılık olarak üç satır gülücük, üç satır bebek emoji gönderiyor. O saniye kızımı her şeyden, bütün tarif edilemezliklerden de çok seviyorum.

“Babacım 23 Nisan’da ayçiçeği olup şiir okuyacağım.”

“Ayçiçeği mi? Şu yağ tenekelerinde resmi olanlardan mı? Sebep?”

“Güneşe dönerek okuyacağım şiiri çünkü. Öğretmen öyle dedi. Bir de öğretmen çekirdekleri veren çiçeğin de o olduğunu söyledi. Geliyorsun mu?”

“Canım kızım. Sen çekirdek olup şiir okursun da ben gelmem mi. Tabii ki geleceğim.”

“Seni çok ama çok ama çok seviyorum.”

On yedi kucaklaşma emoji arasında en iyisini bulmam bir buçuk dakikamı alıyor. Kızımsa dört satır kalp emoji yolluyor.

PROPAGANDA İLE YALAN ARASINDA

Evrendeki herkes ara sıra yalana mecbur kalıyor, bu biz Tirineşliler hatta Marslılar için de aynı. Çoğu sabıkasız sözlerdir. Yalanın tarihini bir odaya koysak bu oda şu an gördüğün hastane odası gibi bembeyaz boyalıdır. Kandırmacalar ancak ölümle sona erer, o beyaz ışık dedikleri bir beyaz yalandır. Devlet de bana, sana bütün doğruları söylemiyor. Dünya böyle, uzay böyle. Ne Şener'in bana, ne Hale'nin ona, ne bu hastanedeki doktorların hastalarına, ne de karpuzcunun müşteriye dedikleri tamamen doğru. Ayrıca Şener'in halüsinasyon vadilerinden mi yoksa komedyenlik geleneğinden mi geldiğini anlamadığım hikâyelerini yalandan saymıyorum. Kalabalıklar önünde savrulan hamaseti de yalandan saymıyorum. Esasında propaganda ile yalan arasında ince bir çizgi yoktur. Benimkine gelince... Öğlum Tyor-K'yı korumak zorundaydım. Şener'in de küçük bir kızı vardı, beni anlayacaktı.

...

Evet, iguana Fahrettin'in gözyaşlarını içmeyi denedim. Tirineşlilerde nasıl bir etki yaptığını anlarsam ileride işime yarayabileceğini düşünüyordum. Kale semtinde kaldığım küçük pansiyon odasında bütün pencereleri kapadım, kapıyı kilitleyip

anahtarı klozete atıp sifonu çektim. Olası bir beklenmedik et-
kide dışarı çıkmamı engellemek istiyordum. Eski model tele-
fonumun video kayıt düğmesine basıp odayı görecektir bir yere
yerleştirdim. Fahrettin'in dört-beş çay kaşığı kadar gözyaşını
minicik bir krem kavanozunda biriktirmiştim. Bir çay kaşığını
suya karıştırıp içtim. İçer içmez başım döndü. Bedenimi aşırı
güçsüz hissettim. Sanki aşağıdan bir şey enerjimi emiyordu.
Yere oturup beklemeye başladım. Daha sonra videoyu seyre-
derken anladığım kadarıyla tam elli saniye sonra halının üze-
rine uzanmışım. Ellerimi, ayaklarımı olabildiğince açarak, yani
yeri, bir manada dünyayı bütünüyle kucaklamaya çalışır gibi
yüzüstü pozisyona gelmişim. Aklımda kalan odanın her yanı-
nın çok canlı renklere bürünmesi ve döşemenin benimle ko-
nuşmasıydı. Beni mıknaş gibi kendine çekiyordu. Rüyadaydım
ama değildim. Şener'in gösterisinde "Sihirli mantar saçmalığına
inanmıyorum. Geçen akşam 90'lar partisinde George Harri-
son'la içtim. Hiçbir şey olmadı" diye bir hikâyesi vardır. Ay-
nen bu şakadaki sihirli mantar gibi bende inançla, gerçeklikle
ilgili her şeyi yıkmıştı. Alelade bir taş dönüşmüşçesine varlı-
ğımın sadece ve sadece yeryüzüne ait sıradan, etkisiz ama do-
ğal bir elemente evrildiğini sanmıştım. Akıl yürütemediğimi,
yalnızca renkleri, betonun soğukluğunu hissettiğimi hatırlıyo-
rum. Çektiğim videoya göre yaklaşık on beş dakika böyle kal-
mışım. Sonra uyandım.

•••

Bizim vücudumuzun sağ tarafında yedek bir kalp var. Uyku
durumunda devreye girer. Kuyruk sokumlarımız yok. Yirmilik
dişlerimiz yok. Vücudumuzda ben bulunmaz. On farklı kan gru-
bumuz var, kanımızın rengi lacivert, sizinki gibi demir değil sod-
yum kokuyor. Ve evet, doğru duymuşsun, Tirineş'te kızlar tek-
lif ediyor. Mesela sevgilin ya da karın olmayan bir kadına çiçek
vermek veya meyve ikram etmek ayıp sayılıyor çünkü çiçekler,

meyveler botanik açıdan birer cinsel organdır. Mesela boşanan kişiler şu Yunan yönetmenin 'Lobster' filmindeki gibi devletçe yetki verilen otellere gönderiliyor, belirli süre içinde başkasına âşık olup nikâhlanamazlarsa filmdekinden farklı olarak cinsiyetleri değiştirilerek okyanuslardaki çok küçük adalara bırakılıyor. Mesela çok nadir görülen düşmanlıklarda sadece hasım değil, hasmın erkek çocuğu da yok ediliyor.

SONRASI BULANIK FAYANS

“Perspektif iki türlüdür; çift kaçıslı ve tek kaçıslı dedi resim öğretmeni. Pardon, bunun arkadaşlar için uygun bir ders olduğunu sanmıyorum diye araya girdi cezaevi müdürü.”

Kavramlar üzerine anlattığım benzer fıkralar da pek karşılık bulmuyor. Bu işin kolay olmayacağını biliyordum fakat Yase'nin gözleri suçlayıcı. Gülemeyişinin kabahatlisi ben miyim ki? Nereden kaynaklandığını bilmediğim bir travma gölünü buluşık süngerimle kurutmaya çalışıyorum. Uğraşımın saygı görmesini beklerdim.

Yase kadife pantolonunun cebinden self servis restoranlarında siparişiniz hazır olunca titreyen zımbırtıya benzer ufak bir cihaz çıkarıyor. Tamı tamına üç saniye sonra dilsiz uşak beliriyor.

“Oklarla şeyi getir” diyor. Oklarla şey? Korkunç bir işken-ceyle cezalandırmaya karar verdi galiba. “Dart sever misiniz?” diye soruyor bana.

“*Amofobi* var bende. Delici şeylerden hoşlanmıyorum. Talihe bakın ki kanım 0 RH negatif ama iğneden korkarım. Külahta çerez almam, Sivrihisar’a gitmem.”

Bu lafımı nikâh günü almak için kan verirken Hale'ye söyledüğimde kahkaha atıp yanağıma bir öpücük kondurmuştu. Yase ise yirmi dörtlük buz kalıbı, duymazdan geliyor.

Uşak bir tepsiyle dart oklarını ve hedef tahtasını getiriyor. Tahtayı Kabak'ın eline veriyor. Yase adamın karşısına geçerek okları atmaya başlıyor. Hedefini şaşırsa korumasının göğsünü, kollarını hatta yüzünü vurma ihtimali beni geriyor.

"Bir yere assaydık?" diye itiraz eder oluyorum.

"Merak etmeyin o alışık" diyor.

Attığı okların çoğu *triple ring* denen içteki ikinci kırmızı yeşil halkanın içine saplanıyor. Birkaç tanesi de en ortadaki minik kırmızı noktaya isabet ediyor.

"Dener misiniz?"

"Teşekkür ederim" derken acaba yanlışlıkla güldürürsem eli kayar da oku Kabak'ın burnuna saplar mı diye de kaygılanıyorum. Fakat endişe etmenin manası olmadığına karar veriyorum. Asıl benim dilimin oklarıyla Yase'nin beynindeki gülme noktacığını gıdıklamam gerekiyor.

"Doktor muayene ettiği hastaya hem fetişist hem kleptoman-sın teşhisi koydu. Yürü git işine diye tepki verdi hasta. Doktor yanıt verdi: Ayakkabılarım olmadan gidemem."

Yase üst üste iki kere tam puan alıyor.

Bu sırada Kereviz de boş durmuyor, Kabak'ın kel kafasından dolayı alnına ve yüzüne inen teri siliyor. Kereviz bunu çok hızlı yapsa da nasılsa Yase'nin bir atışı Kereviz'in dirseğine denk geliyor. Tahtayı Kabak tutarken oku Kereviz'in yemesi kade-rin bir cilvesi mi yoksa Yase'nin bana gözdağı vermesi mi bile-miyorum. Birisi şahsıma blöf yaparken mizah yapmaya çalış-mak yıpratıcı.

Yase danttann sıkılıp havuza yürüyor. Peşinden gidiyorum. Şimdiye dek kimsenin yüzdüğünü görmediğim havuz öyle temiz görünüyor ki gözümün önüne Afrika’da tozlu bir arazi geliyor. Sanki az sonra bir impala sürüsü havuzun başına üşüşüp suyunu kana kana içecek ve hepsi şifa bulacak. Hava hakkıyla serin ama Yase havuza girip yüzecekmiş gibi ısınma hareketleri yapıyor.

“Babamın tek çocuğuyum” diyor, yutkunarak devam ediyor. “Şu havuzda kardeşlerimle şenlenmek isterdim. Su oyunları oynarken insanlar çok gülüyor. Deve güreşi diyorsunuz mesela. Televizyonda deve güreşi oynarken gülmekten boğulma tehlikesi geçirenler gördüm. Çocuğunuz var mı?”

“Bir kızım, bir de henüz doğmamış bir oğlum var.”

“İki kardeş olacaklar yani. Ne iyi. Oğlana isim düşündünüz mü?”

“Hayır ama vereceğim tavsiyeleri hazırladım. Duymak ister misiniz?” diyorum komik bulabileceğini sanarak.

“Evet isterim” diyerek upuzun, yüksek ve kıvrımlı bir şezlonga boylu boyunca uzanıyor.

Suyun dibini görmek amacıyla havuza yanaşıyorum. İçgüdüsel bu, sıradan insanlarda suyun dibini görme arzusu.

“Oğlum doğduğunda ona şöyle diyeceğim: Sahte dişçinin kandırıp incittiği fili düşün, uzun ve güzel dişlerin varsa dişçiye yalnız gitme... Telesiyejde evlilikten bahsetme, ayakların yere basmıyor diye terslenebilirsin... Bir kadına şu üç hediyeden birini alma; elektronik baskül, konuşan baskül, klasik bask—”

Arkadan belime kuvvetli bir çift elin dokunduğunu hatırlıyorum. Sonrası impalalar... Sonrası keskin, ıslak serinlik... Sonrası bulanık fayans.

Başımı sudan çıkardığımda zihnimden ilk geçen üzerimde elbiselerle yüzmeye çalışma tecrübesini böylece otuz dokuzumda, komedyenlik mesaisi yaparken yaşadığım oluyor.

Platon ve Aristoteles insanların başkalarının talihsizliklerine güldüğünü söylemiş. Kereviz'le Kabak domuz gibi gülüyor. İkisi aynı anda gülünce havada bir hortum oluşuyor.

Yase eli çenesinde bir adamlarına bir bana bakıyor. Yüzü misket limonu kadar ekşi.

Havuzun gümüşten merdivenine uzanırken oğluma vereceğim öğütlere geri dönüyorum.

Sevgili çocuğum, meşhur bir efsane vardır, bir hikâyede havuz görünüyorsa bir şapşal o havuza illa ki düşer. Rica ediyorum o şapşal sen olma.

DUYGU, COŞKU VE APTALLIK

“Eyfel Kulesi’nde doğurabilirmişim oğlanı :) Jacques dedi.”

“Eyfel’de doğum hizmeti yok Hale. Madam Zübeyde Doğumevi’ni tavsiye ederim.”

“Bir doktorla beraber kulede gezermişiz. İkinci katında dolaşırken meğerse hastaneye yetişmek için çok geç olurmuş. Doktor da doğumu gerçekleştirmiş.”

“Bir astronotun bu denli salak olabileceğine inanmam. Bebek doğarken kafası çelik zemine çarpacak, ömrü boyunca paslı iri somunlara zaafı olan bir geri zekâlı hayatı yaşayacak.”

“Ağızından yel alsın Micus!! Eyfel’i espri olsun diye söyledi zaten ama ilk baş kulağa romantik geliyor.”

“TDK sözlüğünde *romantik* ‘davranışlarında duygu ve coşkunun aşırı ölçüde etkisi bulunan’ diye geçer. Jacques’ın önerisi duygu, coşku ve aptallık içeriyor.”

“Şaka dedim şaka... Ama heyecanlı değil mi?”

“Üzgünüm Hale, heyecan vericinin ne olduğunu tam olarak bilemeyebilirim. Bana heyecanlanmanın nasıl bir şey olduğunu anlat.”

“Ezberinde sayısız şiir olan, uzun boylu, mavi gözlü, önümüzdeki yıl Ay’a gitmesi planlanan ve âşık bir Fransız erkeğinin, sevgilisinin başka birisinden olan çocuğunu sahiplenmesi insanı heyecanlandırır. Kalbini bir serçe kalbi misali pır pır ettirir, onunla yaşlanmayı hatta ekstra bir ömrü de birlikte yaşamayı isteterek yerden kesebilir ayaklarını.”

“Şener ünsüz bir Türk komedyeni olduğu için, aya değil sadece Aydınlikevler’e gidebildiği için mi heyecanlandırmıyor seni?”

“Micus sen kimin dostusun Allah aşkına? :/ Şener’in avukatı mı hackledi seni? Biz boşandık. Bitti Şener. Yok! Hâlâ niye bunları soruyorsun? Hayır, istediğim an fişini çekebileceğim bir program olmasan mutluluğumu kıskanıyorsun diyeceğim. Jacques’ın nesini sevmedin?”

“Sevmek...”

“Yani nesini kabul edemiyorsun?”

“Mevzu o değil. Ben senin yedek aklınım. Her aktive edildiğimde bu sorumluluğu üstlenmem gerekiyor.”

“Geçmişe takılma. Bu daha çok kız kurusu şişman arkadaşların sorumluluğu :) O adamı konuşup durmayalım.”

“Heyecan verici bulduğun için milyarlarca bakteriyle dolu bir demir kafesin içinde çocuk doğurma fikrini bana açarsan ben de o çocuğun babasını hatırlatırım.”

“Şakaydı dedim. Anlamıyor musun? Ayrıca oğlumla ilgili her kararı ben veririm :/”

“Bilgilerimi kontrol ediyorum... Veremezsin. Mahkeme diyor ki: Doğacak çocuğun biyolojik babasının çocukla ilgili hayatı konularda fikri alınmalıdır.”

“Bu bir tavsiye. Ayrıca konuyu avukatlar konuştu. Şener sorun çıkarmayacak. İki ay sonra Paris’e yerleşiyorum. Ece de, oğlum da benimle kalacak. Nafaka talep etmedik, nafakaya

vereceği parayı arada bir Paris'e gelmeye harcayacak, çocuklarını görecek."

"Daha da uzaklara gidersen? Gazetelerde 'Çocuklarını babasından kaçıırıp gitti. Kırmızı bültenle aranıyor' haberlerine hazır mısın?"

"Bilmiyorum Micus :/"

"Bilmelisin. Benim duygularım yok. Ama Şener'in var, muhtemelen."

BİRDİRBİR OYNAYAN DIŞ FIRÇALARI

“Kralın donunda Miki fare var” demek benim işim, “Kral çıplak” diye bağırarak çocuğunki. Çorbanın içindeki tavla zarını, peştamal püskülündeki eşek ısırığını fark ettirmeyi vazifem biliyorum. “Kişinin ruhsal yanı söz konusuysen, dikkatimizi bedensel yana çeken her olay komiktir” demişti Henri Bergson.

Mercedes CLA’yı Kabak kullanıyor. Kereviz yan koltukta. Onların arkasında ben ve Yase, Ankara turu yapıyoruz. B planım Yase’ye Ankara’yı gezdirerek gülünç şeyler göstermek.

Çankaya’dan Dikmen caddesini takip ederek Kızılay’a doğru iniyoruz. Sahil Güvenlik Komutanlığının önünden geçerken “Ankara’da deniz yok ama Sahil Güvenlik var. Ulus’ta da duşları ve soyunma kabinlerini göstereceğim” diyorum.

Yase “Duş mu?!” derken şaşkınlığını saklamıyor.

Genelkurmay kavşağının ortasında 2014’te eski belediye başkanının her yere koydurduğu saatlerden birine dikkat çekiyorum. Ahmet Hamdi Tanpınar veya Şule Gürbüz’den habersiz bir icraattı. Üst geçitlerde göçmen Afrikalıların altın kaplama diye sattığı fason saatlere gönderme yapılıyordu zannımca.

“Kaç tane saat görüyorsunuz?” diye soruyorum.

“Dört. Kol saati değil mi onlar?”

“Vakte dikkat ettiniz mi? Güneye bakan kadran 10’u çeyrek geçiyor. Doğuya dönük olan 11 buçuk. Boşuna demiyorlar doğuya gittikçe saatler ileri gider diye... Saat demişken, kol saati takan kişiler güvenilir imajı veriyormuş. Gazetede okudum. İki kolunda iki saat olanların duble güvenilir bulunması gerekir bu durumda. Peki her iki bilekte birer saat kimlerde olur?”

Yase “Pezevenklerde mi?” deyince Kabak ve Kereviz aynı anda arkaya dönüyor.

“Hırsızlarda. Yani gazetelere güvenilmez. Ama ben güvenilir bir saat markası kurabilirdim, İrlanda’da doğsaydım tabii...”

“Neymiş?”

“O’Clock.”

Yase yola bakmayı sürdürüyor. Uluslararası esrimi de anlamadığına göre ulusal robot-dinozor efsanesine geçebiliriz.

“Kabak Bey, Çiftlik Kavşağı’na çıkabilir miyiz?” diyorum. “Bu arada kızım da çok komiktir. Yedi yaşında. Geçenlerde öğretmen ‘Bir saat kaç dakikadır?’ diye sormuş. ‘Nerede beklediğinize bağlı’ demiş kızım. Küçük komedyen...”

Kabak’ın kulak kıllarına takılıyorum. Yaktıra yaktıra simsiyah, kapkalın olmuşlar. Kendi kulak kıllarımı ispirtolu çubukla uçurmak isteyen berberlere karşı büyük bir mücadele veriyorum yıllardır. Bana kalırsa ispirto da fosil yakıtlar kapsamına alınıp tüketimine sınırlama getirilmeli. Ölü protein yanınca berbat kokuyor.

Kavşağa gelip ışıklarda duruyoruz. Yase bu heykeli daha önce görmüş ama yine de hayretle bakıyor.

“Burada bir robot heykeli vardı. Şu arkamızda kalan luna-parkı yaparlarken koyulmuştu. Sonra tepkiler üzerine robotu kaldırıp yerine bir *Apatosaurus* monte ettiler. Siz ne zaman

gelmiştiniz dünyaya? 2016 sonuydu değil mi? Ama önce Arjantin'deydiniz. Yok, siz yetişemediniz dinozora. Neyse, yanılmıyorsa 2017'nin ortalarında bu dinozorun kuyruğu bir kamyonetin yüküne takılıp da iki keçiyle bir kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan kazaya sebebiyet verince dinozoru da kaldırdılar. Yerine işte bu heykel kondu" diye açıklıyorum.

Yase hikâyeyle alakadar değil. Oysa eski belediye başkanını üç uzaylıya sarılmış gülümserken tasvir eden bu heykel törenle açıldığında tabiri caizse sosyal medya sallanmış, bütün dünya bizi konuşmuştu. Başkan bunun Tirineşlilere bir dostluk mesajı olduğunu iddia etmişti ama sarılırken poz verdiği figürlerin neden antenli, sinek gözlü, burunsuz ve kulaksız olduğu bilinmiyordu.

Yase sanki şakalarımı dinlemiyor. Soru sorarsam cevaplıyor ama kara sevdalılarda bile rastlanmayan bir melankoli kokusu alıyorum. Bütün şehri dolaştırıyorum. Yenimahalle'de, Etlik'te, İncirli'de, hatta Şose'de, Gazino'da, Dutluk'ta en tuhaf dükkân vitrini yazılarını tek tek okuyorum.

BÖCEKSİZ SİNEKSİZ KIR DÜĞÜNÜ YAPILIR...

MANDIRAYA ELEMAN: YOL, SÜT, SGK...

ADRES YOKTUR...

KAŞ + BIYIK ALDIRANA ETEK BEDAVA...

Hepsine burun kıvırıyor. Hatta bir emlakçının camına muhtemelen ilgi çeksin diye asılmış KAYAKÇIYA EV: 3 ODA 1 SLALOM notuna, bir elektrik direğine yapıştırılmış KEKEME-LİĞE 7 GÜNDE SO-SON ilanına bile bana mısın demiyor.

Proust'un verdiği mühletin üçte biri tükendi. Köşke dönerken Çayyolu'nda bir kırmızı ışıktayız. Orada bekleyen siyah çarşafly, kırklı yaşlarda ve hayli şişman bir kadın elindeki kartondaki "AÇIM" sözcüğüyle arabaya yanaşiyor. Mercedes'ten

umutlu. Kocası zehirli mesir macunu yalayıp komaya girdikten, eltili ile görümcesi arkada gözü yaşlı kredi kefilleri bırakıp kaçtıktan sonra bütün çocuklarını kreş mafyasına kurban vermiş gibi trajik bir yüz ifadesi takınıyor. Kabak sert bir jestle kadını kovalıyor. Şişman kadın kös kös diğer arabalara yaklaşıırken Yase “Açsan niye böyle şişkosun?” diye mırıldanıyor. Bana dönüyor: “ACIKIYORUM yazsa daha inandırıcı olurdu.”

•••

“Büyük meşe ağacı var, onun altındayız. Hemen görürsün zaten, kızın Teletabi’ye benziyor.”

Telefonu kapatıp kalabalığı yararak meşe ağacını buluyorum. Kızımla karnı burnunda Hale’yi anında fark ediyorum. Hava güneşli. Bizimkiler gölgeye sığınmışlar, durakta bekleyen emeklileri hatırlatıyorlar. Okul bahçesi toplam bin kişi ise orta boy salon büyüklüğündeki bu gölgenin içinde beş yüz kişi var.

Kızım beni görünce “Kostümün bozulacak” demeye kalmadan günün son banliyo treniymişim gibi üstüme zıplıyor.

“Hoş geldin babacım. 23 Nisan kutlu olsun.”

“Senin de kutlu olsun bir taneciğim. Hoş bulduk. Nasıl geliyor?”

“İyi” diyor kızım kucağımdan inip kostümünü şöyle bir kontrol ederken. “Bizim sıramıza daha bir sürü dakika var” diyor ilerideki minibüsün gölgesinde bekleyen sekiz-on çocukluk ayçiçeği grubunu göstererek. “Anne ne kadar kaldı?”

“Yirmi dakika filan” diyor Hale. Mesafeli bir hoş geldin ile birlikte elini uzatıyor. Tokalaşıyoruz. Ben dayanamayıp Hale’yi kendime çekiyor, kucaklıyorum. İçinde oğlumun geri sayıma başladığı karnı karnıma değiyor. Bir an için küçük bir ayak hissettim sanıyorum. Altı ay evvel öpüşüp koklaştığın kadınla soğukça tokalaşmak, AŞTİ’den bacanak uğurlama düzeyinde sarılmak çok acayip bir duygu.

Kızım ikimizin de elini tutuyor, tören sahnesinde birdirbir oynayan diş fırçalarını seyrediyor ilgiyle. Fırçalar her atlayıştan önce temizlikle alakalı bir bilmece soruyorlar.

Hakikaten de Teletabiler'deki Güneş Bebek'e benzetmişler evladımı. Üzerinde koyu sarı, parlak kumaştan bir tulum. Kafasındaki şapka yüzü dışında kafasının her yanını kaplamış. Çenesinden alnına, başını 360 derece dolanan on bir sarı yaparak dizilmiş. Sarıyı kulak kirinde sevmem ama yavrumun saçının her telinde hayranım.

"Böyle arılar gelmez mi?" diyorum annesine fısıldayarak.

"Neden gelsin ki?"

"Baştan aşağı sarı baksana. Arıları cezbeder. Zavallı kızım 'Dikkat ıslak zemin' tabelasına dönmüş."

"Öfff!" diyor Hale. "Bu havada arı marı olmaz" diye kes-tirip atıyor.

"Bari mont filan giydirseydin."

"Mont almadık yanımıza."

"Niçin almadınız? Ya yağmur yağarsa?"

"Sana hesap vermeyeceğim."

"Hale, o benim de kızım." Sahneden uzun, sağır edici bir mikrofon cayırtısı gelince dediğimi duymuyor. "Ne zaman gi-diyorsunuz?" diye soruyorum.

"Kaç kere söyleyeceğim daha? Bayramdan sonra hemen."

"Hiç olmazsa doğumu burada yap n'olur? Bak, jinekolog bir tanıdık var. Acısız doğurtuyormuş, böyle tereyağından—"

"Maalesef. Her şey ayarlandı."

KADINLARIN %15'İ

1 Mayıs 2016 • Şener Kutlu, Bauhaus'taki iş arkadaşlarıyla Emek ve Dayanışma Günü yürüyüşüne katıldı. "FAZLA TORNAYİDANIZ VAR MI?" yazılı pankartı taşıdı.

15 Temmuz 2016 • Darbe girişimi başarısız oldu. Ece Güneş helikopter ve silah seslerinden uyuyamadı. Şener Kutlu kızına neler olduğunu anlatamadı.

12 Eylül 2016 • Kurban Bayramı'nın birinci günü Hale Yalılıkavak Kutlu ile Şener Kutlu'nun yedide bir hissesine ortak oldukları dana kaçtı. Hayvan izini kaybettirdi. Bayramın üçüncü günü sabah saatlerinde bir kurban pazarında satılmak üzereyken bulundu.

7 Aralık 2016 • Tirineş'ten yola çıkan on dokuz bin beş yüz kişilik ilk mülteci kafilesi dünyaya ulaştı. Sekiz aylık yolculuğun ardından uzay aracı yeryüzüne indiğinde Tirineş yolcularından on üçü ölmüş, yirmi ikisi doğmuştu.

6 Ocak 2017 • Tyor-K Tirineşliler için hazırlanan özel bir mevzuat kapsamında koruyucu aile olarak doktor bir çiftte teslim edildi.

14 Şubat 2017 • Sevgililer Günü'nde Şener Kutlu Instagram hesabına eski bir görsel koydu. Kasap vitrininde karanfilli bir koyun fotoğrafının altına "Sevgililer gününde kadınların %15'i kendilerine çiçek gönderiyor" yazdı. Hale Yalıkavak Kutlu bunun harika bir sürpriz olduğunu söyledi ve iki gün boyunca kocasıyla konuşmadı.

1 Mart 2017 • Evrensel Tirineşli Hakları TBMM'de kabul edildi.

23 Nisan 2017 • Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı tüm yurttaki törenlerle kutlandı. Cumhurbaşkanlığı koltuğuna Tirineşli bir kız çocuğu oturtuldu. Daha sonra kızın on dokuz yaşında olduğu ortaya çıktı.

LAXBLON

Sızlama dalında altın madalya alacak sol kolum. Açık unutulmuş araba sinyali sanki, sonsuza dek sürecekmışçesine yanıp sönüyor. Su kabağı gibi şiş.

Nejat’la Atilla da piyasada görünmüyor. Esprilerime kahkahalarla gülenler nerede? Örselendim, unutuldum. Hintli yazar Rana Dasgupta’nın romanındaki Japon’u hatırlıyorum. Dilimin arka tarafında gezinip duran tuhaf tadın yalnızlıktan başka bir şey olmadığını anlıyorum. Cebimden bir kurşun kalem ile dünya topumu çıkarıyorum. “Ne istiyorsun naylon dünya?” diye soruyorum.

Dün akşam Yase’ye WhatsApp’tan “23 Nisan Çocuk Bayramının kutlu olsun” diye yazmıştım. “Senin de” diye cevap geliyor yirmi saat sonra. “Bugün kaçta geleyim?” diye soruyorum. “Bugünü pas geçelim” diyor.

Ayvaz’ın heyecanlı haberleri varmış. Benim ona anlatabileceğim şeylerse gülmeyen bir kızın fedaisi tarafından havuza ittirilmem, kızımın ayçiçeği kostümüyle bağıra bağıra şiir okuması ve finalde kolumu arı sokması.

Bir grup turist kirpiyi gezdiren otobüse otostop çekip şehirdeki rock konserine giderken jandarma kontrolünde asker

kaçağı diye tutuklanan uçan balonu hayal edin, maceraperest olmak güvenlik güçlerince nadiren takdir edilir.

Tek tesellim; akşama kızım bende kalacak, kırk yıllık beton çayır çimene dönecek. Birlikte ilk iftarımızı yapacağız.

Mario Bellatin'e hak veriyorum, kısa süren ıstırap kadar büyük bir lütuf yok.

•••

Gölbaşı'na dolmuşla gidiyorum. Ramazan'ın ilk günü olduğu için göl kenarındaki piknik alanı sakin. Adamın tekini esnerken görüyorum. Ben de esniyorum. Kendi reklamını esnemekten daha iyi yapan hiçbir eylem yoktur.

Ayvaz'ı belediye çay bahçesinin arkasındaki parkta toprağa kiraz çekirdekleri serperken buluyorum. Bu dünyada bir iz bırakmak istiyormuş. Çimenleri sulayan işçinin yanından geçerken adam hortumu başka yöne çevirince beni durduruyor.

“Bir uzaylı, dünyaya düşmüş bir coğrafya öğretmeni olarak tüm insanlığın üzerinde anlaşılabileceği yegâne konuyu söyleyeyim mi? Kaldırımı hortumla ıslarken birisi geçiyorsa hortumun ucunu kibarca alakasız bir yere çevirmek.”

Çay bahçesine oturuyoruz.

“Oruçlu musun?” diye soruyor, arkasını ve çocuk parkını gözleriyle tararken. Ben başımı evet anlamında sallayınca “O zaman ben de bir şey içmeyeyim” diyor.

“Garson gelir şimdi” diyecek oluyorum, göz kırpmıyor. İki tost söylüyor.

Beyaz ekmek yiyemediğini bildiğimden, bir düşündüğü vardır diye itiraz etmiyorum.

“Haberlerin vardı Ayvaz?”

“Evet. Birincisi seyyarı bıraktım. İkincisi oğlumla kolayca görüşmenin dâhiyane bir yolunu buldum.”

“Seyyarı neden bıraktın?”

“O çok önemli değil. Asıl konu Tyor-K.”

“Peki, nasıl bir dâhiyane yolmuş bu?”

“Madagaskar tavuğu.”

“Pişmiş mi, çiğ mi? Tavuk demişken, beni de şu hayvan işinden azat etsen olur mu?”

“Sana yüzyılın katakullisinden bahsedeceğim, beni hayvanlardan kurtar diyorsun. O hayvanlar bizim güvencemiz. Göreceksin. Bahsettiğim para filan değil.”

Bill Murray’nin üst dudağı kadar ince kaşarlı tostlar geliyor. Ayvaz yağ bulaşmış kâğıtları kurcalıyor. Arada etrafına bakıyor. Av köpeğı edasıyla usulca havayı kokluyor sanki.

“Çölde tek başına duran, nereye açıldığı bilinmeyen bir kapın olsaydı ne yapardın?”

“Gereksiz bir masraf yaptığım elbet kafama dank ederdi. Sen?”

“Ben o kapıyı açardım Şener... Haydi, jet-skiyle gezelim” diyor aniden kalkıp masaya biraz para bırakarak.

Çay bahçesinin hemen önünde derme çatma hazırlanmış tahta iskeleyle yürüyor. Takip ediyorum.

Bu gölde polyester yunus veya kuğu biçimlerinde deniz bisikletleri vardı. 2018’de bir vakitler güney kıyılarında çok moda olmuş jet-skilerden koydular. Marmaris’te yıllarca Rus turistlerin, ünlü popçuların popoları altında ihtiyarlamış jet-skilere Ankara göllerinde rastlanır olmuştu.

Sezon daha açılmadığı için tek bir jet-ski duruyor, üstü brandayla örtülü. Ayvaz görevliye rica ediyor, biraz da bahş verip kimliğini bırakınca yarım saatliğine kiraliyoruz deniz

mobiletini. Ayvaz öne, ben arkaya oturuyoruz. Motoru çalıştırıp biraz ileri gidince Ayvaz yanına aldığı iki tostü küçük parçalara ayırarak göle atıyor. Toplanan ördekler afiyetle mideye indiriyorlar. Bu da bizim coğrafyacının dünyada iz bırakma projesinin parçası olmalı.

Kıyıda bir hareketlenme dikkatimi çekiyor. Üç adam jet-ski görevlisine yaklaşp hararetle bir şeyler konuşuyorlar. En az birinin Türk olduğu bariz çünkü adamın boyu Kabak'la Kereviz'den bile uzun.

Ayvaz gaza basıyor. Biraz ileride yavaşlıyoruz. O da benim az önce baktığım yöne bakıyor.

“Adamları tanıyor musun?” diye soruyorum.

“Birini tanıyorum. Sıkı tutun” diyerek hızlanıyor.

“Kim onlar?”

“Laxblon.”

“Ne bu, ilaç mafyası mı?” Başını iki yana sallıyor. “Hayvanlarla mı ilgili?”

Kıyidan iyice uzaklaşmışken görevlinin nereden getirdiğı belirsiz ikinci bir jet-ski ortaya çıkıyor. Net göremesem de gruptan birini kıyıda bırakıp diğeri ikisinin peşimize düştüklerini anlayabiliyorum.

“Seyyarla ilgisi var mı? Ayvaz biz şu anda resmen kaçıyor muyuz?”

Başını aşağı yukarı sallıyor. Yunanistan'da evet veya hayır anlamında kafayı birden fazla sallamanın kaba görüldüğünü okuduğumu hatırlıyorum. İki paçam da dizlerime kadar ıslanıyor. Son günlerde beklenmedik ıslanmalarla imtihan ediliyorum. Jet-ski süratle, ufak göl dalgalarına çarpa çarpa giderken ördekler can havliyle kaçışıyor.

“Kimliğini verdin ama herife?”

“Sahteydi. Fotoğraftaki ben bile değilim. Kaygılanma, jet skiye karşı kıyıda bulunca kimliği pek sorun etmeyecek. Hatta başına bela olmasın diye çöpe atacak.”

Adamlar bir kilometre gerimizden geliyorlar.

“Hayvanlara bir şey mi oldu? Fahrettin öldü mü yoksa? Tavuk diyordun, tavuğu mu kesip yedin n’oldu? Kim bunlar Ayvaz?”

“Tek bir şey söyleyeyim. Onlar bu dünyadan değiller.”

PERDESİ PATLAK

“Bugün doktora gittim Micus, oğlana ultrasonla baktık. Ay çok tatlıydı :)”

“Ultrason fotoğrafını sistem klasörüne eklersen ben de görmüş olurum Hale. Merak ettim doğrusu.”

“Böyle elleriyle yüzünü kapattı önce. Sonra gülümsedi. Doktor da pek güleç bir çocuk olacak maşallah dedi. Görsen kafası kocaman, zaten 1 kilo 300 gramı geçmiş. İri kıyım bir şey olacak dedi doktor. Olsun benim aslan oğlum. Paris’lerde annesini korusun, kollasın.”

“Emzikli bir koruma olacak yalnız birkaç yıl. Ona göre hazırlan.”

“Beynini soracaktım ya, unuttum. Düşünebiliyor mudur mesela şimdi?”

“Sanmam. Beyin yirmi dokuzuncu haftada ancak beden ısınısını ayarlayabilecek kadar gelişmiş oluyor. Ama söz konusu Hale ile Şener’in bebeği olunca şakalaşacak düzeye gelmiş olması da mümkün. Baksana, doktor gülüyor demiş.”

“Şener beni öpmeye çalıştı geçen gün biliyor musun? Terbiyeni takın diyerek tersledim. Perdesi patlak n’olacak.”

“Takdir edersin ki bana bir şey ifade etmez. Öpüşme biyolojik ve sosyal olarak düpedüz skandaldır. Ben değil, Raymond Talis yazmış.”

“Karşılıklıysa niye skandal olsun ki? Benim kimi sevdiğim belli. Kızımın yanında fazla şey yapamadım. Sonra bizimkini arı soktu da aldı cevabını. Bana diyor ki burada doğur, yok bilmem ne. Kadın doğumcu tanıdığı varmış da filan. Onlarla ne işi olur onu da anlamıyorum. Yüz bin keredir söylüyor. Neymiş, Paris’te altı kişiden birinin köpeği varmış. Köpeklerden korkmuyor muymuşum? Orada yılda beş yüz kişinin köpek pisliğine basıp düşerek yaralandığını biliyor muymuşum? Efendim, çimenler yeşilmiş çünkü kahverengi olsaymış köpek bokuyla ayıramazmısz. Fasarya!”

“Bebek diyorduk...”

“Aferin be Micus! Yapay mapay, hayranım zekâna. Sabahtan beri oğlan dirsek, diz, tekme Allah ne verdiyse salladı. Normalmiş bu, en hareketli zamanıymış. Doktor C vitamini ve proteine ağırlık ver dedi.”

“Haşlanmış yumurtayı dilimleyip limon sıkacaksın üzerine.”

“Ciddi mi? Bekleme odasında karnı davul fırına dönmüş kadın habire limon emiyordu. Demek bu yüzdendi... Haa, dur kadını anlatayım. Bu limonu emerken telefon geldi tamam mı... Karşıdaki herhâlde yanlışı arıyor, kadın diyor ki burası tiyatro gişesi değil diyor. Galiba ısrar etti, kadın da Yedi Kocalı Hürmüz’ü tanımıyorum, benim bir tane var hanımefendi diyor. Hürmüz’ü filan tanımam diyor, safım benim. Kimin kocasıysa kimin ben bilmem diyor. Burası muayenehane, randevu aldım ben de diyor. Sanırsam karşıdaki anlamadı, yer var mı filan diye sordu. Ayaküstü anlattı her şeyini. Neyse sonra kapattı. Ben Ece’ye hamileyken hiç böyle akıl tutulması yaşamamıştım. Bazılarında oluyor demek ki.”

“Umarım bundan sonra da olmaz.”

“Olmaz. İyiyim ben. Biraz midem ekşiyor sadece.”

KÜMÜLATİF OLARAK GÖRECELİLİK

“Tavuk niye?” diyorum Škoda’nın vitesini ikiye geçirirken. “Ayrıca gözleri niçin bağlı?”

“Cuma günü bahsetmiştim ya... Adamlardan kurtulacağız diye anlatamamıştım. Sonra işte ortadan kaybolmam gerekti. Telefonumu ve sim kartımı değiştirdim. Cumadan beri aynı sebeple aramadım seni. Ama bugün Öveçler’de Çarşamba pazarı kuruluyor” derken kaşlarını hop hop zıplatıyor Ayvaz.

“Pazarın Toray’la ne ilgisi var?”

“Çok soru sordun” diyerek bana bir peruk veriyor. Kendisi de hipermetrop gözlüğü ile bıyık takıyor. Niçin böyle pazarcı tarzı giyindiğini anlamaya başlıyorum.

Cuma günü Patalya Oteli tarafında jet-skiden inip otostopla ara yoldan İncek Caddesi’ne çıkınca Ayvaz dökülmüştü: Laxblon çetesi Tirineş’ten gelmiş. Bizimkinin evden ayrılmasının, seyyar satıcılığı bırakmasının asıl sebebi hayvan kaçakçılığı değilmiş. Ayvaz kendisini öldürmek istediklerini sanmadığını ama niyetin belki kaçırıp bir yere kapatmak ve yukarıdan haber beklemek olduğunu söylüyordu. Çetenin lideri henüz dünyaya ayak basmamış. Adamın şu anda beşinci iltica seferini yapan uzak gemisinde olduğunu tahmin ediyordu bizimki.

Hayretimi gizleyememiştim. şaşkınlığımı Ayvaz da paylaşmıştı çünkü çetenin adamlarının yanındaki Türk'ü çözemiyordu. Normal şartlarda Laxblon gibi karanlık bir takımın Türklerle ya da başka dünyalılarla iş birliği yapması mümkün olamazmış.

"Rehber olabilir?" demiştim. "Sonuçta Ankara'yı bilmiyorlar."

Ayvaz'ın bakışları adamın neden Yadigâr Ejder'e benzediğini açıklamamı istemişti.

"Neden peşindeler peki? Sen ne yaptın?" soruma karşılık "Uzun hikâye" derken duygulanmıştı. "şimdi git kızını al, onun kıymetini bil. Oyunlar oyna, güldür onu. Ben birkaç gün ortalarda görünmeyeceğim. Seni ararım" demişti.

Hava kararırken pazarcılar toplanıyor. Arabayı pazar yerinin yakınında ücretli otoparka bırakıyorum. Kızıma beş kilo çilek alabileceğim parayı otoparkçıya vererek gözleri bağlı tavuğumuz ve yeni kılıklarımızla ürologla jinekologun evine yürüyoruz.

Ayvaz planı sıkı sıkı tembih ediyor. *Welcome* paspasının üzerinde durup zili çalıyoruz. Jinekolog kadın açıyor kapıyı.

"Biz Doktor Bey'e baktıydık?" diyor Ayvaz müşkül bir yüz ifadesiyle.

"Doktor Bey henüz gelmedi. Ne vardı?" diyor kadın.

"Biz şuradaki pazarcılarız. Domates satıyoz. Doktor Beyle sabah tanıştık. Haberiniz var mıydı?" diyor Ayvaz.

Kadının alnı kırışıyor. Görüntümüzden, kucağımızdaki gözü bağlı tavuktan kuşkulandığı belli.

"Yenge, doktordan Allah razı olsun. Sabah seracı Nuri'nin oğlanı kurtardı. Sarası var. Böyle yerde debeleniyordu zavallı. Çok kriz geçiriyodu. Doktor imdada yetişti. Tavukçu da bizim köylü. Kapıp getirdik. Doktor Bey'e hediye edek dedik" diyorum.

Kadın yumuşayıp içeri buyur ediyor.

Toray haliya oturmuş çizgi film izliyor. Önce bize hiç bakmıyor. Tavuğu fark edince yüzü gülüyor. “Anne amcalar tavuk mu getirmiş? Hani cici babam kedi getirecekti? Besleyelim mi?” diyor yaklaşıp hayvanı okşarken. “Kafasında niye bez var?”

Bu soruyu duymazdan geliyoruz ama kadıncağızın aklının bir kısmı orada kalıyor.

“Ne vakit gelir beyiniz?” diyor Ayvaz.

“On beş dakikaya gelir. Markete uğrayacaktı.”

“Oh iyi. Bu ağşam taze taze, gezen tavuk pişecek. Pirinç yoksa pirinç de alsın yenge. Yanında tereyağlı pilav mis olur.”

Plan harici bu gevezelik için Ayvaz’dan bir dürtme alıyorum. Ama oruçluyken yemek tarifi yapan tek ben değilim ki!

“Sizi fazla şey yapmayalım da tavuğu nasıl kesip yolcağınızı anlatayım. Evyede karpuz kesmeye benzemez. Başka tür tavuk bu. Usulü var. Beyiniz sünnetçiymiş zati, kesebilir değil mi?”

“Sünnetçi değil ürolog” diyor kadın. “Ben de doktorum.”

“Aman ne güzel” diyorum. “Yalnız çocuğu bi alsak. Şimdi biz anlatırken korkmasın.”

Jinekoloğun ricasıyla Toray tavuğu sevmesi yarım kaldığı için ayaklarını pat pat yere vurarak odasına gidiyor.

Kadın işaret parmağını çenesine koyuyor. “Hakikaten niye gözleri kapalı?”

“Anlatayım” diyor Ayvaz. Tavukla kadına yaklaşıyor. Hayvanın gözlerini çözüyor.

Kadın tavuğun hipnotik gözlerine bakar bakmaz uykunun ilk aşamasına giriveriyor. Hareketsiz kalıyor, bir katatoni denizinde yüzmeye başlıyor.

“Parmağımı şaklattığımda dediklerimi ezberleyeceksiniz. Söylediklerimi anlıyorsanız başınızı sallayın.” Jinekolog kadın

başını sallıyor. “Şimdi parmağımı şaklatıyorum.” Şaklatıyor. “Aile Bakanlığından yetkililer geldi. Toray’ı bir dizi psikolojik teste tabi tutmak için götürdüler. Testler birkaç saat sürecek. Bu sırada koruyucu ailesinin yanında olması uygun görülmüyor. Gece yarısından önce Toray’ı geri getirecekler.”

Ayvaz cebinden üzeri yazılı bir A4 kâğıtla bir DVD çıkarıp kadından kâğıdın altına imza atmasını istiyor. Kadın imzalıyor. “Bunlar sizde kalacak” diyor, kâğıtla DVD’yi mermer sehpaye bırakırken. “Bizi hatırlamayacaksınız. Ezberlediklerinizi eşinize aynen anlatacaksınız. Söylediklerimi anlıyorsanız başınızı sallayın.” Kadın başını sallıyor. “Biz çıkıyoruz. Siz kapı zili çaldığında uyanacaksınız.”

Toray’ı getirmeye içeri gidiyorum. Umumi tuvalette evladına çiş yaptırmaya çalışan baba şefkatiyle montunu giydirirken tavuğu ve başka sevimli hayvanları sevmeye gideceğimizi müjdeliyorum. Çocuk sevinçten el çırpıyor. Öz babasına ne çok benzediğini düşünüyorum çünkü Ayvaz da sevinince gözleri böyle ip gibi kısılr.

••

KelKafe’de bu kez seyircileri saymıyorum. Şu saatten sonra umurumda değil. Fodul sözünü tutmayıp sözleşme yenilemezse Yase’yi güldürürüm, güldüremesem yeni gösteri CD’mi cebime atar kapı kapı dolaşırım, kapılar yüzüme kapanırsa egzotik hayvan işine geri dönerim. Hayvan işine de geri dönemezsem artık kendimi Atakule’den atarım. N’olacak yani? Verdiğim pas yerini bulmazsa kendi topuma koşabilirim.

Gösterimde çünkü Toray macerasından bahsediyorum. Biraz da sulandırıyorum.

İsim vermeden, Ayvaz ve Toray’la dün akşam Harikalar Diyarı’na gittiğimizi, oğlanın kim olduğumuzu hiç sormadığını çünkü bizim öz amcaları olduğumuzu kabul etmesi için mucize

tavukla hipnotize edildiğini, gezi boyunca tavuğun kafesini birlikte taşıdıklarını, Ayvaz'ın habire fırsat yaratıp oğlunu kucaklayıp kokladığını anlatıp, Toray'ın da trafik polisi durdurup evraklarını göster ve sarıl bana dese bile itiraz etmeyecek kadar sevgi dolu bir çocuk olduğunu belirtiyorum.

Ayvaz'ın bir ara oğlanı omuzlarına oturttuğunu, pamuk şeker yerken oradan hava raporu vermesini istediğini aktarıyorum. O deve güreşi hâlleriyle benim bile boyumu geçemediklerini ama Toray'ın kendini oyuna kaptırdığını ekliyorum.

Parkta, ince topuklu pembe ayakkabılı kadının metal sivri konilerin sıralandığı bir tasma takılmış köpeğini gezdirdiğini gördüğümüzü, bu tasmaların sado-mazoşist giyim modası olduğunu sandığımı söylüyorum.

Toray'ın bir kanguru oyuncağının hafif eğik sırtına bindirilince “deh” dediğini, buna hep birlikte güldüğümüzü, Avustalya’da insanlardan fazla kanguru bulunduğunu, bütün kangurular aynı anda zıplasa ülkenin titreşeceğini iddia ediyorum.

NB marka spor ayakkabıyla dolaşan bir dilenci gördüğümüzü, soğan doğrayanların ve dilencilerin gözyaşlarına aldanmamak gerektiğini, İngiltere’de bir dilencinin bir yılda Başbakan kadar kazanabildiğini araya sokuyorum.

Masal ve çizgi roman kahramanları kısmındaki Red Kit ile Daltonlar köşesinde Joe Dalton’un boynuna asılmış “YENİ BOYANDI DOKANMAYINIZ” tabelasının orada asılı kaldıkça eskiyeceğini ama yazınsal bakımdan hep yeni kalacağını, görecelik kuramının böyle de açıklanabileceğini, aslında kümülatif olarak göreceliğin insanlığın ortak komedisi olduğunu belirtiyorum.

Birisinin, hatıralara gönderme yaparcasına “Sensin pamuk şeker” demesi, başka birinin “Klozette kaderden kaçılmaz” diye anırması dışında kırk dakikalık gösteri herkesi memnun ediyor.

Tiyatrocu cenazesi misali alkışlanıyorum. Bir TV dizisi finale gidiyorsa azıcık takip edenler bile ona merhametle yaklaşır. Bir çiçek ölürken daha çok sulanır.

Sahneden mutlu mesut inip limonlu gazozuma kavuşunca karşımda Zeynep'i görüyorum. Tebrik ediyor. Bana katılıp katılamayacağını soruyor. Zevkle kabul ediyorum.

"Görüşemiyoruz" diyor, daha önce yalnızca iki kere görüşmemişiz gibi.

"Evet. Bu ara birisini güldürmeye çalışıyorum da."

"Yalnız bir kişiyi mi? En az otuz kişi kahkaha atıyordu... En çok da ben. Harikalar Diyarı hikâyesine özellikle bayıldım."

"Teşekkür ederim. Birisi derken Tirineşli bir kızı kast ediyordum. Babası rica etti. Ya da beni kiraladı diyeyim. Ergen kızını güldürmemi istiyor."

"Hasta mıymış kız?"

"Yoo. Sadece gülmüyormuş. Sinirleri bozuk herhâlde."

"Çok enteresan. Komedyenlerin böyle ekstraya gittiklerini bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum. Kabul ettik bir kere. Güzel para veriyor söylemesi ayıp. Bakacağız..."

Zeynep'e bir fincan filtre kahve ısmarlıyorum.

"Sen içmiyor musun?" diyor. Yüzü hafifçe kızarıyor. "Sen dememde sakınca var mı? Kusura bakma, beni öyle güldürdün ki artık siz diyemem sana. Sartre'ın en çok sevdiği iki şey vardı ve varyete idi diyen bir komedyenle aramda duvar olmasına izin veremem. Ingmar Bergman, Ingrid Bergman... Öbürü neydi? Hah! Ve Ingeborg Bachmann benim G harfi ile imtiha-nımdır diyen adamı görmezden gelemem. Babetle flamenko te-vazunun İspanyolcasıdır esprisiyle beni İspanya'ya, Tango ayak-kabıya yapışan sakızdan kurtulmaya çalışmanın estetik bir

yoludur esprisiyle Arjantin'e geri götüren bir mizah kafası karşısında resmî pozlara giremem.”

“Mahcup oldum şimdi. Sen de mi Arjantin'den geldin? Bak ben hemen alıştım sen demeye.”

“Dağcılık uzmanlığımı orada yaptım diyeyim.”

“Bahsettiğim Tirineşli kızla babası da Arjantin'de yaşamış. Adam sebze toptancılığı yapıyor şimdi. Görsen köşklerinde ağız gargarası renginde olimpiik bir havuz var. Bir de altın salıncak.”

“Altın mı? Nasıl Tirineşliymiş bunlar böyle?”

“Çok marjinaler. Baba komple beyaz giyiniyor. Kız, korumasının suratına dart oku fırlatıyor, herifin sırtındaki bardaktan su içiyor. Ama gülmüyor işte. Kızı şu KAPATIYORUZ mağazalarından birine götürüp tabelası asıldığında doğan yirmi yaşındaki kasiyer çocukla tanıştırdım. Yalnızlıktan navigasyon cihazıyla öpüşmeye çalışan bir adamı canlandırdım. Kibrit kutusunun içine düşmüş marangoz karınca hikâyesini anlattım. Afrika'ya giden Eskimo kiralık katil fıkrasını anlattım. Dünya haritasına bakıp espriler düşündüm. Sri Lanka'nın milli sporu voleyboldur, sert babalar çocuklarına Smaçservis adını verirler dedim. Yüzlerce küçük adadan oluştuğu için Endonezya'da uzun atlama sporu çok gelişmiştir dedim. Çok eskilere gittim, Boğaç Han adını hak etmeden evvel bilgisayarındaki bütün dosyaların ismi 'Yeni Klasör'dü dedim. Sonra kabalaştım. İlk fotokopi makinesinin 1950'de üretildiğini söyleyip ilk kez bir kış fotokopisi çekilmesinin de aynı yıla rastladığını uydurdum. Cinsellik güldürür derler. İzlanda'da penis müzesi varmış, hava şartlarını düşünürsek yarısı büzüştür herhâlde bile dedim. Olmadı. Olduramadım. Bir tek osuruğumu çıkmakla yakmadığım kaldı affedersin. Yok. Gram tebessüm yok. Pes etme faslındayım. Minörler tükendi, tümörlere yolculuk.”

“Dur bakalım, pes etme hemen. Adı ne demiştin? Merak ettim kızı.”

“Ysse-C de ben Yase diyorum.”

Telefonumdan Kızılcahamam’daki bazlama heykelinin önünde yaptığımız özçekimi gösteriyorum. Orada Yase’ye İnegöl’ün çatal ucundaki köfte heykelini düşününce iki ilçenin kardeş olması gerektiğini söylemiştim.

Zeynep gözlerini kısıyor. Dilinin ucunu üst dudağına değdiriyor.

“Bu yüzü tanıyorum ben” diyor. “Tanıyorum ama nereden?”

“Biriyle karıştırıyor olmayasın?” diyorum. “Çocukken bisiklet tamircisinin patlak lastiği içine soktuğu küçük yağlı leğen her zaman daha önce tanıdığım bir leğene benzerdi.”

Zeynep selektör yaparak gülümsüyor, sonra tekrar Yase’nin fotoğrafına dönüyor.

“Vallaha da tanıyormuş” diyor Nejat, Atilla’ya doğru kıvrıldığı sol eline yaprak gibi açtığı sağ elini şak diye kapatırken.

Atilla iddia kaybetmişçesine Hülya Koçyiğit ağlaması pozuna giriyor.

“Kaybolun” diyorum. “Hiç sırası değil. Gidin. Gidin” diyerek elimi silkeliyorum.

“Kim gitsin?” diyor Zeynep bakışlarını fotoğraftan çekip direkt gözlerime nişanlayarak.

“Garsona şey yaptım” diyorum.

ÜREME HAKKI

Teleskop yukarı, mikroskop aşağı bakar. İnsan daha çok aşağıya bakarak gelişmiş. Kuşa benzemeyen uçak, sineğe benzemeyen helikopter yapılamadığına göre uygarlığınız hâlâ eksik. İş arkadaşlarınızı kendiniz seçemiyorsunuz, yol arkadaşlarınızı genellikle kendiniz seçemiyorsunuz. Bin beş yüzer tane internet arkadaşınızı hesaba katınca, arkadaşlığın pek parıldamayan seçimlerinize de ilgisi bulunmadığını anlıyorum. Fakat mesela Türkiye’de insanların karşılaşınca ‘Tanrının barışı seninle olsun’ anlamında ‘Selam’ dediklerini öğrendiğimde şaşırdım. Araplar ve Yahudiler de kullanıyor. Mozambik’in kuzeyindeyse yakın arkadaşların kavuştuklarında birbirine üç kez el çırpıldığını duymuştum. El çırpma, Yunanistan’da garsonu çağdırmak demek. Mozambikli lise arkadaşları pilav günlerini Atina’da yapacaksa yüklü bir bahşisi hazır etmeli. Şimdi, yeryüzünde aynı prensiple çalışan akciğeri, aynı sayıda parmağı, benzer burunları, kulakları olanların bile birbirinden çok farklı gelenekleri, bakış açıları varken Tirineşlilerin dünyaya uyum sağlayabilmesi için bazı haklar belirlenmesi gerekiyordu. Bu kural biz dünyaya indikten bir süre sonra, yanlış hatırlamıyorsam 2017 başında yazıldı. Takip eden birkaç ay içinde de TBMM’de kabul edildi. 1948’de BM’nin kabul ettiği otuz maddelik İnsan

Hakları Evrensel Beyannamesi esas alınarak hazırlandı. Beş maddenin birincisi her Tirineşli için İnsan Hakları Evrensel Beyannamesindeki tüm maddelerin geçerli olduğunu söyler. İkinci madde BM'nin ve Dünya Sağlık Örgütü'nün ortak kararı olmaksızın hiçbir canlı Tirineşli üzerinde fenni veya psikolojik herhangi bir araştırma yapılamayacağı, kendi rızasının alınması hâlinde bunun Tirineşlinin sağlığını bozmayacağına dair ancak BM'nin yetkilendirdiği bir kuruluştan rapor alınması gerektiğidir. Üçüncü madde her Tirineşlinin üreme hakkı olduğu, bu hakkın ilgili devlet kurumları tarafından güvence altına alınacağına zorunluluğudur. Dördüncü madde her Tirineşlinin bulunduğu ülkenin dilini öğrenme hakkı olduğu, bu hakkın ilgili devlet kurumları tarafından güvence altına alınacağıdır. Beynimizin dille ilgili Kmurxna bölgesi sayesinde bu kolay oluyor zaten. Beşinci madde her Tirineşlinin bütün dünyada geçerli olacak özel bir kimlik belgesine sahip olma ve özgürce seyahat hakkı. Üçüncü madde çok önemli çünkü biz biyolojimiz gereği kendi cinsimizden canlılarla cinsel birleşme yaşayabiliyor, yani ancak bir Tirineşliden çocuk sahibi olabiliyoruz. Şimdi bu hastanede yatmamın dolaylı sebebi de bu üçüncü üreme hakkı maddesi. Üreme demişken, duygularımız yok mu? Tabii ki var. Duygularımız da var, aşklarımız da. Seviyor, bağlanıyor, acı çekiyoruz. Ben de yaşadım. Diyebilirim ki, bir kuyuya on delinin on parça attığı taşı tek parça çıkarmaya çalışırcasına âşık oldum. Kalbim önce delikli peynire, sonra süngere dönüştü. Sizin aşktan anladığınızla benim anladığım benzemiyor diyemem. Adını bir asteroide verdikleri Kurt Vonnegut'un şairliğe soyunan bir yapay zekâyı anlattığı öyküsünde dediği gibi: "Kadife pençeli bir şahindir aşk, etten kemikten bir kayadır aşk, saten dişli bir aslandır aşk, ipek yularlı bir fırtınadır aşk." Anlayacağın, insan gibi sevdaya düşüyor, ayrılıklara ağlıyoruz. Ama bildiğin biçimde değil. Anlatması zor. Yani mesela çok sevdiğimiz için bir kadını böbreğinden bıçaklıyoruz filan.

ZENCEFİL VE ZİGON SEHPA

“Jacques Güney Afrika’ya gitti. Astronotlukta atılıp sevgilisinden de ayrılınca kafa dağıtmaya ihtiyacı vardı. Johannesburg Milli Parkı’nda nesli tükenmekte olan papağan kulaklı jaguarların yanında aldı soluğu. Hemen ardından dünyada kalan son iki jartiyer çiçeğinden birine yanaştı. Bir söylentiye göre sadece geceleri açan bir çiçek olmasından dolayı, bir başka söylentiye göre de onu keşfeden botanikçi Alain de la Jartier’den geliyordu adı. Johannesburg Milli Parkında sadece özel hayvanlarla bitkiler değil, Boris Yeltsin’in Güney Afrika’yı ziyaret ettiğinde içine kustuğu kahve fincanı ve Kaddafi’nin Mandela’ya doğum gününde gönderdiği dokuz İtalyan top modelin de içinde olduğu, dünya tarihi açısından kayda değer koleksiyonlar da bulunuyordu. Jacques, birden kendini çok yorgun hissedip oteline döndü. Odasına girerken telefonuna gelen mesajın Swissair’in “Cenevre’den Paris’e bütün uçuşlarda ilk 2 koltuk yalnızca 19.99 \$” konulu kampanyası olduğunu görünce moralman çöktü. Duşa girip suyu açtı. Bir müddet sonra ağlamaya başladı. Jojoba tanecikli şampuanını altın renkli saçlarına boca etti. Hüznünden dolayı jojoba taneciklerinin bir kısmı ağzına girdi. Tadı acıydı. Gözyaşları sel olmuş, jojoba tanecikleri yüzünden köpürmeye başlayan ağzına akıyordu. Jacques yere

çömeldi. ‘Babam saatçi, sevgilim akrep’ adlı Fransız halk şarkısını söyleye söyleye olduğu yerde uykuya daldı.”

“Bu hikâye de neydi şimdi?” diyor Yase.

“İsim Şehir Hayvan diye bir oyun vardır” diyorum. “Bir harf seçilir, o harfle başlayan isim, şehir, hayvan, bitki ve eşya için puan alınır. Çocukken çok oynardık. Herkes dünyayı gezmiş de bütün Jacques’larla, Julian’larla tanışmış gibi davranırdı. Herkes Johannesburg’un, Jiayuguan’ın bütün caddelerini biliyordu sanki ama her seferinde konu gelip Nil balığında tıkanırdı.”

Gordion AVM’ye gidiyoruz. Cumartesi akşamı olduğu için otopark kalabalık. Kereviz AVM girişinde engelli otoparkına park etmeye çalışırken itiraz ediyorum. “Lütfen. Bu konuda çok hassasım. Biz engelli değiliz. Şaka yapmıyorum” diyorum.

Kereviz “Sen kim oluyorsun lavuk” dercesine bakıyor ama Yase ona normal bir yere park etmesini emrediyor.

Eskiden arabaların ön kısımları munis, şaşkın veya güleç ifadeler çağırıyordu. Artık hepsi sinsi. Bazı arabaların silecekleri havaya kaldırılmış. Yase bunu garipsiyor. Trafik polislerinin bile ceza yazmak yerine sıkça bunu yaptığını gördüğümü söylüyorum.

“Arabamın tek sileceği kalkmışsa yanlış park ettiğimi, ikisi de kalkmışsa sileceklerin konuyu tartıştığını düşünürüm” diyorum. “Silecek demişken, araba sileceğini bir kadının icat ettiğini biliyor muydunuz?”

Her yanı ayna kaplı asansöre biniyoruz. Bir zamanlar ayaküstü dönercilerde ayna modası vardı. Sinek pisliğinden korumak için alkolle siliyorlardı. Sinekleri sarhoş ediyorlardı. Spor merkezlerinde ayna geleneği devam ediyor. Neticede pusula coğrafi keşiflere, ayna da vücut geliştirme salonlarına yol açmıştı.

Asansörün arka kısmında tutunmak için o kenar boyunca bel hizasında demir boru monte edilmiş. Demire tutunarak çocuk baletler misali bacağıma havaya kaldırıyorum. Asansörde bizden başka iki genç kadın var, onlar şebekliğime gülüyor. Yase anlamamış pozu veriyor.

Süpermarkete gidiyoruz. Yase Kereviz’le Kabak’a bir sürü içecek aldırıyor.

Kasaya geçince inceldiği yerden kopsun diyerek ürünlerin ilerlediği bandın üstüne zıplayıp spor merkezinde hava atan sosyetik kız taklidi yapıyorum. Kasadaki kız bir çığlık atınca güvenlikler koşma koşma geliyor. Kereviz’le Kabak adamları durduruyor.

Yase’nin gene gülmediğini görünce iniyorum.

“Uzmanlar ‘Koşmayın, yürüyün’ diyor. Çünkü koşarken defalarca sehim yapan uzuvlar sadece daha sünük görünmemizi sağlar.”

Yase Kabak’ı poşetleri arabaya koymaya gönderiyor. Biz Kereviz’le birlikte Watsons’a geçiyoruz.

Makyaj malzemelerine bakarken yanına yaklaşıp “Ruj, canı sıkılan bir erkek için küçük, kırmızı bir balerin biblosudur” diyorum. Bir kırmızı deneme rujunu alıp alnımın ortasına bir nokta yapıyorum. “Hintliler alınlarına kırmızı bir yuvarlak koyarlar çünkü bayraklarına koysalardı Japon olurlardı.”

“Hindistan bayrağı beyaz mı?”

Duymazdan geliyorum. Kız başka bir reyona geçince bir kutu kulak pamuğu alıp uzatıyorum. “Affedersiniz, konuşmanıza kulak misafiri oldum. İşte size bir kutu kulak pamuğu, eli boş gelmeyi hiç sevmem.”

“Ne zahmet ettiniz” diyor Yase, neredeyse bana acıyarak.

“Bir kutu yatay kulak pamuğu ile bir kutu dikey kulak pamuğunun farkı nedir? Dikey kulak pamukları yorgundur, yatay olanlar uyusuk.”

“Çok şekersiniz” diyor.

Benetton mağazasına giriyoruz. Yase yeni sezon rengârenk tişörtlere bakarken kadınların kullandığı deneme kabinlerinden başka bir boyuta, belki Tirineş’e geçilip geçilmediğini soruyorum çünkü birçok kadının deneme kabinlerinde çok uzun kaldığını, hatta bazılarının oraya yiyecek stokladığını gördüğümü iddia ediyorum. Asansör veya kafe tuvaleti gibi kapalı alanlardan hazzetmezlerken kadınların deneme kabinlerinde hemen pembeleştiklerini ortaya atıyorum.

Üzerinde ters R ile WRONG yazan bir tişörte bakarken YALNIŞ yazan bir tişörtün çok daha ilginç olabileceğini söylüyorum. Mağazada ekşi bir suratla dolaşan, hiçbir şeyi beğenmeyen bir kızı gösterip “Mars’a gitse ‘burası bana yakışmadı’ diyecek çünkü kıyafetini kızıl gezegene göre seçmemişti” diyorum.

Yase pantolonları incelerken birkaç kez böyle mağazalarda baktığım kıyafeti yalan yanlış katlayıp yerine koymaya çalışırken tezgâhtar sanıldığımı, mağazada tezgâhtar sanılıp “Ben de müşteriyim” dediğimizde çok sert bir gerçeğe dokunmuş olduğumuzu söyleyerek mesajımı da veriyorum.

Maalesef Yase’nin yüzü pili bitmiş hesap makinesi ekranı.

Hayatımdaki kadınların birkaç hafta içinde dörde çıkması hayra mı, şerre mi alâmet? Biri yıllar önce kazara güldürdüğüm, bugün hangi espri olduğunu hatırlamayan eski karım. Diğeri ömrüm boyunca en aptalca şakalarla bile olsa hep güldürmek istediğim canım kızım. Üçüncü kadın bana Zagrep’in hiç gitmediğim sokaklarını, zürafaların olmayan ses tellerini, zencefili ve zigon sehpayı düşündürmeye başlayan yeni arkadaşım. Öbürü de güldürmek için Kereviz’le Kabak’ı boğarak

öldürdükten sonra kendisini bir sandalyeye bağlayıp acımasızca gıdıklamayı tasarladığım Tirineşli yeni yetme.

Telefonum titriyor. Zeynep'ten WhatsApp mesajı. Numaralarımızı ne ara birbirimize verdiğimizizi hatırlamaya çalışırken tek cümlesini okuyorum: “Tirineşli kızı nereden tanıdığımı hâlâ çıkaramadım ama babası hakkında ilginç bir şey öğrendim.”

AY TAŞI

“Pizzayla iftar yapmak günah mı dedi TV’de bir kadın. *Risultato importante* diye cevap verdi hoca.”

“Vero. ‘Haklı’ anlamına geliyor İtalyanca.”

“Aa bak televizyon demişken bugün sokakta vatandaşa sormuşlar. Birisi çok acayıptı. Avrupa Birliği’ne girersek ilk nereye gidersiniz? Adamın biri hanımı annesine bırakmaya dedi.”

“Vero.”

“Takıldın mı Micus? Kapatıp açayım mı?”

“Sistemi yeniden başlatma gereği bulunmuyor.”

“Bir hareket gerek sana belki. Minik çiplerin tozlandı belki.”

“Konuyu değiştiriyorum. Jacques’ta bir hareketlenme var mı?”

“Ne gibi?”

“İşıldayan, parlayan.”

“Ben ışıldıyorum şekerim, dolunay ışıldıyor. Yetmez mi?”

“Yetebilir.”

“Bak sana bir şey anlatayım. Birkaç yıl önce Alp tırmanışı için Zürih havaalanındaydım. Anonsçunun sevgilisi tam anons

anında çok pahalı bir pırlanta yüzük vermiş kıza. Şunu duyduk: *Last call, flight number one, two, six, ou, ou, yes!*”

“Gülmemi bekleme Hale. Tek taş ile stor perde arasında tercih yapmam gerekse stor perdeyi tercih ederim çünkü stor perdenin ne işe yaradığını biliyorum. Jacques’tan yüzük bekliyorsun değil mi?”

“Beklemiyorum desem yalan. Ama düşünsene, mesela Ay taşı filan olursa çok daha romantik.”

“Ay taşının vereceği duyguyla coşkuyu öngöremem. Ancak bilimsel olarak özgün, sosyal açıdan şaşırtıcı bir hediye olacağına kuşku yok.”

“Kaya uzmanı bir dağcıyla jeolog bir astronotun birlikteliği de özgün ve şaşırtıcı.”

“Ben ‘soğuk ve sert’ diye tanımlardım.”

“Hiç de değil.”

“Jacques ne zaman dönecek Paris’e?”

“Bizim Türkiye Uzay Ajansı’yla bazı toplantıları var. İşbirliği geyiği. Çok kaldım, bir buçuk aydır buradayım diyordu. Bir an önce *Moonland* projesine başlamaları gerekiyormuş. Gelecek hafta uçuyor. Ece’yle ben sonra gideceğiz.”

BANDO ŞEFLERİ HARIÇ

Rodrigo Restaurant'a gidiyoruz. Artık başarısızlık belgemin takdim edilmesini bekliyorum. Yase "Bu akşam yemek yiyelim. Bu kez de ben sizi şaşırtayım" diye telefon edince "Emeğinize teşekkürler. Muhasebeden teselli ücretini alabilirsiniz" diyeceğini sanıyorum.

Çayyolu'ndan İncek'e çıkarken sağa sapıp rezidansların arasından geçerek ulaştığımız bina sırt üstü yatık dev bir klasik gitar şeklinde, tek katlı inşa edilmiş. Döşemeler tümüyle ahşap. Bir gitarın içiymiş hissi versin diye gitar üreticisi firmasının yamuk etiketi dâhil her şey düşünülmüş. Büyük etikette restoranın adı yazıyor. Üç metreden biraz yüksek tavanda iki buçuk metre çapında yuvarlak bir delik, deliğin üzerinden geçen serçe parmak kalınlığında altı tel var. Üçü olta misinasına benzeyen şeffaf plastik, diğer üçü çelik. İnsanlar yemek yerken mekânın dip kısmındaki küçücük sahnede müzik yapan gitarist hangi tele vuruyorsa tepemizde o tel seğiriyor. Teller tavandaki deliğin çapından daha uzun olmadığı için içeride korkunç bir yankı yapmıyor. Normal gitardan en büyük farkı bu. Bir gitarın içine düşmüş böcek olmak istemezsiniz. Uğultu öyle şiddetlidir ki darbukanın içine hapsedilen karınca misali dışarıya sağır çıkarsınız.

Kurumuş salatalıklı, büzüşük zeytinli iftariye servisi yapan, ezan okununca yüksek sesle haber veren sevimli komiler yok burada. Papyonlu diplomat tavırlı garsonların abartılı ihtimamı eşliğinde gitarcının yakınlarındaki bir masaya oturtuluyoruz. Kabak’la Kereviz de yan masaya geçiyor.

Yase çok şık giyinmiş. Gözlerine kalem çekmiş, topak topak rimel sürmüştü. Renkler üzerinden cilt altına mesaj göndermek istemesine burnundaki hızmayla kulağındaki küpe yakut. Jestleri daha yumuşak, omuzları, çenesi dairesel hareketler yapıyor.

Zeynep’in Yase ile babası hakkında öğrendiklerini düşünüyorum iki gündür. Proust bir ay önce sesi kuvvetli ama popülerliğini yitirmiş şarkıcılardan biri ve bazı TV yarışmalarında jüri görevi yapmış eski dansçıyla aynı arabada trafik kazası geçirmiş. Üçü de ayakta tedavi edilmiş. Birkaç gazete magazin eklerinde yer vermiş olaya.

Zeynep haberi interneti karıştırırken bulduğunu söyledi. Duyduğumda Yase’nin gülmenin yanında şarkı söylemekle, dans etmekle ilgili de ihtiras düzeyinde talepleri olduğunu düşündüm. Proust’un alnında gördüğüm yara ve elindeki sargı kaza haberini destekliyor. Yemeği bunu sormak için fırsat kabul ediyorum.

Yase önce davranıp bıçağını çok derine daldırıyor. “Nasıl bir insansınız siz? Aslında kimsiniz yani? Komedyenlik dışında kendinizi nasıl tanımlarsınız? Espri yapmaya çalışmadan.”

“Burada bulunma sebebim sizi güldürmekti diye hatırlıyorum. Açığa mı alındım?”

“Henüz değil. İstedığınız gibi anlatın. Rica ediyorum. Nelerden hoşlanırsınız? Mesela bu sabah kahvaltıda ne yediniz? Bu saate kadar evde mi oturdunuz?”

“Kahvaltı etmedim. Sahurda haşlanmış bir yumurtayla yeşilbiber yedim. Biber, acı değildi ama blöf yapıyordu. Sallama

ay içtim, bardak bitince poşet çay ziyan olmasın diye iyicene emdim. Güneş doğarken çıkıp dolaştım. Kızımı, doğacak oğlumu düşündüm. İki saat sonra eve gelip uyudum. Bir sürü rüya gördüm. Birinde işlettiğim müzik markete rahmetli Turgut zatay girdi. Sinemada eski bir kötü adamdır. Mahcup, bezgin yaklaşıp ‘şiki şiki Baba var mı?’ diye sordu. Doktorlara göre rüyalar, zihnimizi düzenleyen, düşünceleri yerine yerleştiren beyin faaliyetleriymiş. Benimkiler rafları deviriyor. Uyanınca yeni gösterime çalıştım. Sonra da sizinle buluştuk işte.”

“Ketum biri misiniz? Kendinizi pek açmıyorsunuz?”

“Açtım sanıyordum. İyi yüzme bilmediğimi, arada bir fermuarımı açık unuttuğumu, dart fobim olduğunu, yeni boşandığımı, kariyerimin bitmekle sıfırdan başlamak arasında arafta olduğunu biliyorsunuz. Bazen fotokopi makinesine teşekkür edecek kadar, buzdolabının kapağını aınca yere düşen soda şişesine ‘Sakin ol’ diyecek kadar dalgınlaşırım. Otobüs yolculuklarında bütün yazılarını iki yana yaslayan birinin yanına düşmek istemem. stme sinek konup durduğunda atlar gibi derimi lokal olarak titretemediğim için üzülürüm. En az iki parçaya bölünmemiş bir define haritasını ciddiye almam. Lüks restoranlardaki kucak peetelerini saçma bulurum... Ben de size bir soru sorabilir miyim?”

“Buyurun, sorun.”

“Niçin glmyorsunuz? Yznz kırışmasın diye mi?”

“Hayır tabii ki.”

“Biriyle iddiaya mı girdiniz acaba?”

“Bunu bilmeyi çok isterdim. Doktorlar sorun olmadığını söyledi. Hatta birisi doğru şakayı bekliyorsunuz diye bir şaka bile yaptı.”

“Sizin için doğru şaka benim.” Kendimi işaret ediyorum. “Söylediklerim değil, komple kendim. Varlığımı bir espri saymaya başladım. Komedyen, Tirineşli kızı binlerce fıkra anlatarak, taklitler yaparak güldürmeye çalışır. Kız gülmez. Komedyen pes eder. Mağarada yaşamaya, boz ayılarla tavra oynamaya başlar.”

“Çok şekersiniz ama gülemeyişim sizin beceriksizliğiniz değil. Babam da çok uğraşıyor. Ismarlamadığı komedi filmi, esprilerini göstermediği internet fenomeni kalmadı. Hatta sebze halinden gergedana benzeyen patates bile getirdi.”

“Babanıza saygı duyuyorum. Bu uğurda trafik kazası bile geçirmiş.”

“Dersinize çalışmışsınız. Kazanın benimle ilgisi yok. İnsanlar bilmez ama o şarkıcı ile dansçı babam gibi meyve-sebze işindeler. Sanatçıların sadece şarkı söyleyip rol yaptıklarını sanmıyorsunuz herhâlde? Bazılarının iş makineleri, ticari taksileri, mesela çok ünlü bir DJ’in USB bellek fabrikası var. Hepsi çok geçerli yatırımlar. Takdir edersiniz ki artık vücudunda USB girişi olmayan insan, bu dünyada eksik bir insandır.”

Çapraz masadaki hesap ödeme kavgası dikkatimi dağıtıyor. Hesap pusulasını kimselere kaptırmak istemeyen parlak ceketli adam nota portesi biçimindeki pusulanın üzerine oturuyor. Yase’ye gösteriyorum, ilgilenmiyor.

“Sizden bir şey rica edeceğim” diyor küçük hanım. “Sami-miyetinize güvenere—”

Son iki haftada numarasını üçüncü kere değiştiren Ayvaz’ın aramasıyla söz yarım kalıyor. Özür dileyerek açıyorum. Ayvaz buluşmak istiyor. Müsait olmadığımı söylüyorum. Israr ediyor. Sesi kötü geliyor. İyi olup olmadığını soruyorum. Olumsuz yanıt veriyor.

Yase’ye kalkmak istediğimi söylüyorum.

Kabul etmiyor. “Arkadaşın da bize katılabilir” diyor.

Ayvaz’a “Gel” diyorum. “Bir gitarın içindeyiz.”

Ayvaz belayla geliyor. O restorana ayak bastıktan beş dakika sonra içeri üç hırpani adam giriyor. Bizimki masanın altına saklanıyor. Adamlar yaklaşırken Yase’nin bir baş hareketiyle Kabak’la Kereviz ayağa fırlayıp söz konusu üç yabancıyı karşılıyor. Kabak’la Kereviz’in sergilediği performans dayak denmez. Üç adam doğduğuna pişman oluyor. Önce kafaları etrafındaki çeşitli yemek tabaklarına sokuluyor, sonra midelerine inen yumruklar yüzünden o tabaklardan kazara kursaklarına girmiş her şeyi istifra ediyorlar. Masamızın üç metre yakınında paspas etmeler, yer yalatmalar, tanınmaz hâle getirmeler cereyan ederken Yase yemeğine devam ediyor. Ben korkudan titreyerek bu tuhaf koz paylaşmaya kilitlenmişken Ayvaz masanın altından çıkmıyor. Garsonlar galiba Kereviz’le Kabak’ı tanıdığı için müdahale etmiyor. Adamlardan birine çatal yutturuluyor, birinin burnu bacak boyundaki karabiber öğütücüsü marifetiyle eziliyor. Kavganın finalinde üç adam da yakalarından et kancasıyla tavandaki çelik gitar tellerine asılıyor. Her birinin kulağına Kereviz’in telefonu dayanarak Proust’la birer cümle muhabbet etmeleri sağlanıyor. Hasbelkader dışarı kaçmamış veya altını ıslattığı için yerinden kıpırdamamış müşterilerin gözü önünde üçü de Yase’nin ricasıyla masanın altından çıkan Ayvaz’ı ve yaşananları beyinlerinden sileceklerine yemin ediyor.

Ayvaz’a “Lütfen bana bir açıklama yap. Tek kelime” diyorum Laxblon çetesini hatırlayarak.

“Tavuk” diyor.

“Tavuk mu yemek istiyor?” diye soruyor Yase.

“Hayır” diyorum. “Aramızda bir şaka.”

•••

KelKafe’de son gösterim olduğunu bilenler sayesinde sahneden inerken hatırı sayılır alkışlar işitiyorum. Salı günkü fantastik restoran macerasının da etkisiyle Şeneripedyanın edebiyat ve sinema maddelerinden inciler sunuyorum.

José Saramago olsam “Bir gün insanların elleri sebepsiz yere küçülmeye başladı, kocaman telefonlarını tutamadılar” cümlesiyle başlayan bir roman yazacağımdan bahsediyorum.

Son yirmi yıllık teknolojiden bihaber olan kişinin üç boyutlu bir sinema seansında herkesi Ray Charles’a benzeteceğini belirtiyorum.

Romanya hapishanelerindeki mahkûmların yazdıkları her kitap için cezalarının otuz gün azaldığını, Brezilya’da ise kitap okuyup özetini çıkaran her mahkûma kitap başına dört gün indirim yapıldığını haber verip bu ülkelerin polisiye edebiyatında sıçrama beklediğimi anlatıyorum.

İlk ‘Ben-Hur’ filminin seti öyle büyüktü ki, şaryo hattını döşemek için geçtiği güzergâhtaki madenleri işleme hakkını şart koşmuşlardı diye iddia ediyorum.

Kütüphanede bir cinayet işlendiğinde kurbanın mı katilin mi kitap okumayı daha çok sevdiğinin ortaya çıkarılması gerektiğinden dem vuruyorum.

Sinema ödülllerinde plaket yerine klaket vermenin daha mantıklı olup olmadığını soruyorum.

Birkaç hafta önce Ayvaz’ın Antarktika sineması hakkında yaptığı “Donuk” yorumunu çalıyorum.

Son cümlelerden sonra “Kötümser şiirlere beyaz bayrak sallamayalım. Son rüzgâr estiğinde, son kuş havalandığında yakınlarda mutlaka bir eşantiyon tükenmez kalem olacak” diyerek bitiriyorum.

Gazozumu içerken Fodul’u arıyorum. Açmıyor. Garsonlardan patronumun KelKafe’de olmadığını, dört beş gündür de uğramadığını öğreniyorum. Aptallık, zenginlik ve tembellik

nadiren buluşur, kabız bir bağırsakta. Söz verdiği gibi sözleşme yenilememek için Gürcistan'a kaçmış olabilir mi? Fodul için B planı yapmamıştım.

Zeynep mesaj atmış mı? Hayır. Eski coğrafya öğretmeni, yeni Madagaskar tavuğu hırsızı Ayvaz aramış mı? Cık. Türkcell mesaj atmış mı? Evet.

Kimse ışığıma muhtaç değil çünkü ben sadece haşere öldüren kirli, mor lambayım. Ufacığım, zerreyim. Jack Handey'nin şu esprisi benim için âdeta dua. Uzaylıların gelip bizi kendilerine evcil hayvan yapmalarını diliyorum çünkü üzerinde adımın yazılı olduğu küçük sepetlerden birinde yaşamak istiyorum.

"Pilin bitti Şener" diyor Atilla.

"Ona pilin bitti denmez, şarzın bitti denir" diyor Nejat.

"Şarz yoktur. Şarj vardır. Hint şarjı, Tai şarjı diye ikiye ayrılır" diye itiraz ediyor Atilla.

"Susun" diyorum. "Geyikten başka bir faydanız olmadı. Fodul nerede?"

"Senin bilmediğini biz de bilemeyiz" diyor Atilla. "Tavsiye istersen vereyim: Yase'ye güvenme, Zeynep'e güven. Bando şefleri hariç sopa taşıyanlara itimat etme. Sahneye en yakın kişiyse cellâttan bis yapmasını isteme."

O da ne? Ece Güneş iki omzuna kalpli oklar fırlatan iki arının konuşlandığı Snapchat videosuyla birlikte WhatsApp'tan "Baba baba baba seni çok özledim" diye yazmış.

Kızım, elektriklerin kesildiği melankolik gece baktığım en son çekmecede bulduğum mumum. Dünya güzelim. Ne demişler; toplu iğne ucu kadar acıyla toplu iğne başı kadar mutluluk arasında sadece iki nokta sekiz santimetre var.

BUNGALOV İLE BULGAKOV

1 Ocak 2018 • Hale ile Şener Kutlu, kızları Ece Güneş'i yatırdıktan sonra yılbaşı eğlencelerini TV'den takip ederlerken Şener karısına “Yeni yıl yeni defter gibi, birkaç sayfa sonra güzel yazmaktan bıkacaksın” deyince Hale yeni yıla ağlayarak girdi.

12 Mayıs 2018 • Şener Kutlu, KelKafe'de ilk gösterisini yaptı. Kırk dakikalık gösteriyi yirmi yedi kişi izledi. Utangaç bir adamın Bungalov ile Bulgakov arasındaki benzerlik yüzünden kitap sipariş ederken yanlışlıkla Olimpos'ta rezervasyon yaptırması ve gitarist bir kızın mezuniyet gününde burnunda sivilce çıkmasından sonra bestelediği 'Pudra' şarkısıyla listeleri altüst etmesi hikâyeleriyle seyirci sayısını üç hafta içinde otuz altıya çıkardı.

30 Ağustos 2018 • Şener Kutlu, kızı Ece Güneş'i Hipodroma götürdü. Zafer Bayramı kutlamalarında tank geçişi olmadı. Ece Güneş'i güneş çarptı.

8 Ekim 2018 • Brth-G adlı Tirineşli halterci Avrupa Halter Şampiyonası'nda Türkiye adına gümüş madalya aldı.

1 Şubat 2019 • Şener Kutlu Bauhaus'tan istifa etti.

9 Mayıs 2019 • Hale Yalıkavak Kutlu ile Jacques Lorit Antalya Geyikbayırı'nda tanıştı. Hale Jacques'ı ilk gördüğünde Tunç Merkezkort sandı.

23 Haziran 2019 • Türkiye adına yarışan Tirineşli jimnastikçi Nems-F, Dünya Artistik Jimnastik Şampiyonası'nda Simon Biles ve Aliya Mustafina'nın ardından üçüncü oldu.

21 Aralık 2019 • Bazı gazetelerde Tunç Merkezkort'un Hollywood yapımcılarından teklif aldığı haberleri çıktı. Merkezkort'un oyunculuk ve şan eğitimine başladığı doğrulandı.

GÖKTEN ÜÇ LEBLEBİ

Birnaxyalı kedilerle Ankara keçileri dünyayı Naxya-Fenaxya konsorsiyumunun istilasından kurtarıyor. Ece Güneş'le birlikte izlediğimiz animasyon filminden çıkıp otoparka inerken ilginç bir afiş görüyorum. DÜNYANIN BÜTÜN TİRİNEŞLİLERİ! BULUŞUN! Mevzularımın odağı kolumdan çekiştirildiği için sadece 19 MAYIS 2020 tarihine dikkat edebiliyorum.

Škoda'yla eve geçip annesine ötmemesi şartıyla parti boy bir patates cipsini mideye indirip diyet kola içiyoruz. Döviz bürosuculuk oynuyoruz. Önce ben vezne oluyorum o Ruble bozdurmaya gelen turist, sonra o vezne oluyor ben Bulgar Levası isteyen adam. Oyun, istenen döviz bir sebep uydurup vermek üzerine gelişen doğaçlama hikâyeler üzerine kurulu. Gösterimde kullandığım şişe dibi gözlüklerle ağır miyop taklidi yapıyor, gösterdiği hayali rubleleri ellerimle yoklayarak onların Ruble değil, Arabistan Riyali olduğunu iddia ediyorum. Kızım vezne olduğundaysa Bulgaristan hastalandığı için Leva veremeyeceğini ama çok taze Norveç Kronu olduğunu söylüyor. Kahkahalar salonu çınlatırken halıyı tırmalıyoruz. Her elde roller, dövizler değişiyor. İçten içe birbirimiz olmadan, sıçrattığımız tükürük tanecikleri olmadan nasıl yaşayacağımızı merak ediyoruz.

Hale hamile kaldığında oğlan istemiştim ama sonra işler değişti. Hatırlıyorum da yavrumun doğumuna günler kala bir market alışverişinde kasiyer “Fiş mi istersiniz, fatura mı?” diye sorunca “Fark etmez, sağlıklı olsun da” demiştim.

K      m için yatma vakti geliyor. Hiç uyumasını istemesem de, sahura kadar gülüş cümbüş keyfimizi sürdürmek istesem de Hale’nin kızının iyi uyumadığını anlayıp beni azarlamasına tahammül edemediğim için bu geceki masalını anlatıyorum.

“Eski zamanlarda dişçinin biri safariye gitmiş. Hipopotam sürüsünün yakınlarında kamp kurmuş. Dişi ağrıyan bir hipopotam da diş  ayağına gelmişken ağrıyan dişini göstermek niyetiyle ağzını açmış. Bu sırada diş ye otelinden telefon gelince hipopotama ‘Sen böyle bekle, ben hemen dönüyorum’ diyerek gitmiş ama geri dönmemiş. Hayvancık saatlerce ağzı açık beklemiş. Zavallı, kısa süre sonra ağrıdan ve üzüntüden ölmüş. S r  yasa boğulmuş. İşte o günden beri bütün hipopotamlar bu talihsiz hipopotamın anısını yaşatmak için sık sık ağızlarını kocaman açarak dururlarmış... İşte böyle yavrum... Gökten    leblebi düşmüş. Biri masanın altına, biri koltuğun köşesine, biri de kucağına. Kucağındaki senin.”

“Bu kadar mı? Kısacık mış... şarkı söyler misin? Bana hiç şarkı söylemedin.”

“Uyuman lazım. Annen kızıyor sonra.”

“L tfreen! Bir tanecik.”

“şarkı söyleyemem fakat radyoyu a abilirim. Sıradaki şarkıyı sana armağan–”

“Oluuuur” diyor yüzünde açılan sevinç   ekleriyle. “Sonrakini de ben sana...”

Kabul ederek telefonumdan geceleri eski duygusal şarkılar çalan bir radyo istasyonu açıyorum. Feridun D zağa ’ın sesini

duyup hangi şarkıyı söylediğini anladığım anda geçiyorum. Kızım zehir, yüzümün ifadesinin değiştiğini çıkıyor, geri dönmemi istiyor. Mecburen Özdemir Asaf'ın FD'nin ağzından Lavinya'ya gitme demeyeceğini ama gitmesini istemediğini dinliyoruz.

“İlk defa duyuyorum” diyor.

“Çok eski bir şarkı.”

Kızım bir süre dikkatle dinliyor. Sonra uzanıp babasına sarılıyor. Saçları burnumu sarmalıyor, kalp atışlarını duyuyorum. Maç sırasında yanlışlıkla futbol sahasına giren sincabın kalbinden hızlı. Göğsümde hissettiğim ıslaklığın ardından sarsıntı başlıyor. Islaklık ve sarsıntının anlamını çok iyi biliyorum: Ece Güneş ağlıyor. Yüzünü kaldırıyorum. Lacivert-kırmızı gözleri gece lambasının ışığında en uzak denizlerde boğulan yolcuların çaresizliğini yansıtıyor. Nesi olduğunu sormaya çalışırken ağlaması hıçkırığa dönüşüyor.

“Baba beni bırakma” diyor.

“Bırakmayacağım” diyerek parmaklarını öpüyorum.

“Ama gidecekmiz... Annemi de seviyorum... Ama—”

“Halledeceğiz. Zaten Paris'e her hafta gelirim belki. Pasaportum var. Vizem var.”

“Ne Paris'i?” diyor gözlerini gözüme saplayarak. “Telefonda konuştuklarken duydum...” Sesi iyicene çatallanıyor. “Arkangelk diye bi'yer. Çok soğukmuş baba. Beni bırakma.”

Şarkıyı çalan uygulamayı kapatmadan Google'a “Arkangelk” yazıyorum. “Yazımı düzeltilmiş şu sorgu için sonuçları görüyorsunuz: *Arkhangelsk*.” Aşağı bakıyorum: “*Arkhangelsk (Russian: Архангельск), Rusya'nın kuzeyinde yer alan...*”

Gonçalo Tavares'e katılıyorum. Bugünlerde bilgi vücudun her yerinden girebiliyor ki bence bu bir hijyen sorunu.

Gözlerim kararırken Ece Güneş'in hıçkırıklarıyla Feridun'un sesi birbirine karışıyor. Bir anda radyo kapanıyor. Saat tam 01:15'te ekranda Yase'nin adı beliriyor. Açıyorum.

"Şener Bey. Kusura bakmayın rahatsız ediyorum. Uyandırmadım ya?"

"Hayır."

"Kereviz... Bir kaza geçirdi. Hastaneye gelebilir misiniz?"

"N'oldu ki?"

"Acele kan lazım. Lütfen! Kan grubunuz 0 RH negatifti ya-nılmıyorsam? Biliyorum, normalde kan vermiyorsunuz. Fobinizi unutmadım. Yeni yöntemler çıkmış. Hiç anlamayacaksınız bile. Lütfen! Yalvarıyorum hayır demeyin. Babamın bunu duymaması gerek. Çaresiz kaldık. Size ihtiyacımız var. Sahur olmadı değil mi daha? Evinize araç gönderiyorum."

KUTUP AYILARIYLA SÖRF

“Astronotların burnu kaşınırsa nasıl kaşıyorlar Micus?”

“Kasklarının içine küçük bir parça cırt cırt yerleştiriliyor. Gerektiğinde burunlarını ona sürtüyorlar.”

“Off! Bu saçma soru da nereden geldi aklıma bilmiyorum. Kafam karışık. Moralim bozuk. Ece’yi öyle görünce mahvoldum.”

“Babası uyutmamış mı gene?”

“Uyutmasa iyi:/ Birine kan vermeye diye gitmiş, kızımı da sürüklemiş. Beni de aramıyor eşek herif! Kendi bayılmış mı ne sonra... Ece arayınca uçarak gittim Ümitköy’e. Bir de baktım bu odun iki seksen yatıyor. Yavrum da koltukta kıvrılmış ağlıyor :(Gözler kızıl bayrak. Beni görünce sarılıp daha çok ağladı. Dedi ki benim bile gözyaşlarım tuzlu anne, balıkların kim bilir nasıldır. O böyle deyince ben de koyverdim. Bir de seninki sormaz mı Arkhangelsk neredi diye. Sanırım ben Jacques’la konuşurken duydu.”

“Bilgilerimi kontrol ediyorum...”

“Etme Micus. Arkhangelsk Rusya’da. Avrupa Uzay Ajansı’nın roketleri oradan fırlatılıyor. Jacques önce Paris’e gidelim, oğlan doğduktan sonra bir yıl Arkhangelsk’te yaşamamız gerek diyor.”

“Seine nehrinde romantik yürüyüşler yalan mı oldu?”

“Hayır canım ne münasebet!! Kafam karışık, moralim bozuk diyorum ya boşa değil. Jacques önce yelkenlerimi dürdü sonra bombayı patlattı böyle. Bir karat tektaşa bile sevinemedim tam.”

“Teklifi yaptı sonunda ha?”

“Yaptı, yaptı. Kabul ettim tabii. Sonra dansa kaldırdı :) Şarkılarımızın acılarımızın birer gölgesi olduğunu çünkü kemandan önce yaraların icat edildiğini söyledi. Şiirler okudu. Başımı döndürdü. Karnımdaki tekmelemese sabaha kadar dans edecektik. Neyse. Ece’ye takıldım. Niye o kadar ağladı? Babası uyanmadan alıp çıkınca da küstü bana :)”

“Rus denizinde kutup ayılarıyla sörf yapmak istemiyor.”

“Aman o Paris’e de gelmek istemiyordu ki... Aa bu sabah n’oldu bak... Sesinden anladım, Almanca bir kadın ev için aradı. Fiyat sordu. Söyledim. Pazarlık payı var mı dedi. Hayır, yok dedim. Çok kabasınız deyip kapattı. Gülsem mi ağlasam mı? Pazarlık payı bırakmak zorunda mıyım şekerim? Pazarlık yok deyince delirdi sanki. Almanca da bilmiyorum ki.”

“Türk erkeğinin en aşına olduğu Almanca kelime *nein*, Türk kadınınınki de *rostfrei* imiş.”

“Afasdashags!!! Güldürme beni. Moralim bozuk.”

“Düzelir işte.”

“Bilmem... Sanki üzölmeye devam etmek istiyorum.”

“Neden? Zevkli mi?”

“Hayır ya... Hâlbuki valiz hazırlamam gerek yavaş yavaş. Ama Ece... Onu hiç böyle görmemiştim. Kocaman karnıma incecik kollarını öyle bir doladı ki bu bağılılıktan çok bir isyandı. Ana yüreği işte... Söylesene Micus, ne yapmalıyım?”

KILCAL KOMEDYEN DAMARLARI

Şans bana gülmüyor, sırtıyor. Bu oyun hep çileli, bana zararlar hileli. Beyaz çarşafı bir yatakta uyanıyorum. Ufacık oda antiseptik kokuyor. Dijital duvar saati 09:24'ü gösteriyor. Ece Güneş yok. Ensem ağrıyor. Öyle çok rüya gördüm ki artık başka bir insanım. İlk otobüslerin kalabalığı herkesin aynı saatte işe gittiğini değil ümidi yüklenmek için en doğru zamanın sabah olduğunu gösterir sanırdım. Gerçekten öyle mi?

“Kızım nerede?” diyerek tekli koltukta uyuklayan Ayvaz’ı dürtüyorum.

“Annesi sabah gelip götürdü” diyor. Hale’nin çok kızgın göründüğünü ekliyor. Adamda uyku sersemliğinden eser yok.

“Burası neresi?” diyorum.

“Ümitköy Cep Hastanesi... Kan vermişsin. Önceden seni uyutmuşlar. Ayılınca düşüp bayılmışsın. Tersine dünya!”

Hatırlamaya başlıyorum. Yase’nin bizi karşıladığını. Restoran hadisesi yüzünden minnet duyduğumu. Sedyeye uzandığımı...

Yase’yi soruyorum. Omuzlarını silkiyor. Kereviz? Ameliyattaymış en son.

İçeri tombul bir hemşire girip Pan-Am tebessümüyle “Günaydın” diyor.

“Kereviz Bey iyi mi?” diyorum.

“Tanımıyorum” diyor. “Nasıl hissediyorsunuz? Kötü bir gece olmuş.” Dosyama bakıyor. “Kan verirken baygınlık geçirmişsiniz. Alerjiniz vardı galiba?”

“Tunç Merkezkort’u tanır mısınız?” diyorum.

“Televizyondan. Niye?”

“Gece onu burada gördüğümü sanıyorum.”

“Bilemeyeceğim. Ünlülerin de yolu düşer bazen. Hepimiz insanız sonuçta.” Tirineşli dostumu fark ediyor. “Yani hepimiz canlıyız” diye toparlıyor.

“Gene mi maskeliler?” diyor Ayvaz.

Hafıza kaydımın netleşmesi için işe yarayacakmış gibi kendimi sıkıyorum. “Maskeliler... Maskeliler...” diye sayıklıyorum. “Tek bir kişiydi ama.”

•••

Cep hastanesinden çıkıp Ayvaz’la Bilkent’te gidiyoruz. Hava güneşli, yapraklar yeşil, taşlar serin. Tirineşli yoldaşım Laxblon çetesinin veya hayvancıların onu üniversite kampüslerinde aramayacağını düşünüyor. Aklını okuyamam fakat bir şey bekliyor sanki. Bir mektup mu, bir düello mu yoksa eriğin ucuzlaması mı söyleyemem. İmkân bulsa takvim yapraklarını hızlı hızlı koparacak bir ruh hâli görüyorum Ayvaz’da. Geçmiş ve gelecek ayrılıkların travmasını yaşayan, biricik kızıyla doğmamış oğlumdan koparılacağım günün yaklaştığını bilen bana karşıt biçimde zamanı incecik bir misinayla çekiştiriyor sanki.

Ensem ağrımaya devam ediyor. Tuhaf biçimde bilincimin bir kısmının gribe yakalandığım zamanlardaki gibi kapalı olduğunu hissediyorum. Kafatasımın içinde solucan enstalasyonu yapıyor.

Yanımızdan bisikletli bir çift geçiyor. Bisikletin pedalları ve yanımdaki dostum Ayvaz her şeye rağmen geniş bir soluk alıp yola devam edebileceğime inandırıyor beni. Bazı şeylerin ters gitmesinin başka sürprizlerin zilini çaldığını bilirim. Lastik patlayınca tamirci bisikleti ters çevirir; o an dünya bisiklete binmiş gibi olur.

Ayvaz, Toray için Madagaskar tavuklarından birini alıkoyup teslimat gününde hipnotik kanatlının yerine alelâde bir tanesini koymuş. Tavuğun mucize gerçekleştirmek yerine dümdüz baktığı ortaya çıktığında kendisinin şüphelenilecek son kişi olduğunu iddia ediyor. Zaten jetonlarının düşmesi uzun sürermiş.

“Henüz anlamadııarsa Rodrigo Restaurant’taki adamlar kimdi?”

“Tavuk için gelmediler.”

“E tavuk dedin?”

“Sen anla diye öyle söyleyiverdim. İguananın gözyaşını bir şişede biriktirdim, bir kızıl kanaryayı da ödünç aldım mı diyeydim?”

“Yaptın mı gerçekten bunları?”

“Yase’nin fedailerı bunları silkeledi ya, bir daha bana bulamazlar. Kötü haber; bir daha onlardan iş alamam. Sen de.”

“Duyuyor musun beni? İguana Fahrettin’i de mi çaldın?”

Ayvaz yerden yeşil bir kozalak alıyor. Deneme amaçlı bir ısı- rık alırken “İşsiz kaldık ama bulacağız bir şeyler” diyor.

“O kozalak yenmez. Soruma cevap verir misin?”

“Hangi soruya?” diyor, kozalak lokmasını tükürüyor.

“Kırmızı kanarya filan, ne yaptın onlara?”

“Sorgulanmaktan hoşlanmıyorum.”

“Laxblon niçin ardında dolanıyor?”

“Gazeteci olmalıydın yabancı. Üstüme gelme n’olur.”

“Gözümün önünde üç kişi dayaktan kustu, ıslak fanila gibi tele asıldı Ayvaz! Ömrümde ilk kez jet-ski’ye bindim, kötü adamlardan kaçmak için. Bir iki cevabı hak etmiyor muyum?”

“Anlatacağım ama vallahi sırası değil. Tyor-K yüzünden. Can kardeşim, ısrar etme... Sen nasılsın? Daha iyi misin?”

“Dün geceyi soruyorsan iyiyim. Oruç yalan oldu sonuçta. Biraz ensem ağrıyor. Genel olarak ise durumumu izah için sözcükler fos. Yase’yi güldüremedim. Proust’un verdiği süre doldu. Böylece dolarlar uçtu. Kereviz’in başına ne geldi o da meçhul. Bir de Ece Güneş ağladı gece. ‘Beni bırakma’ diye yalvardı. Yüreğim rendelendi. Kızımın birbirine yapışmış kirpikleri gözümün önünden gitmiyor. Ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Bu oyunun kurallarını hiç öğrenemedim. Belki de âlemdeki en kalın kafalı, en beton boynuzlu kişiyimdir. Oysa menemen yaparken yumurtanın sarısını iki denemede patlatamayınca yanlış bir şey yaptığımı sanıp vazgeçerim. Arkamdan birisi ‘Ferit!’ diye ısrarla bağırıyorsa, giderek yaklaşıyorsa, bir türlü sonuca ulaşamıyorsa, belki Ferit benimdir diye düşünürüm.”

Dilimin ucuna bu teşhislerimi güçlendirecek bir espri gelir gibi oluyor ama zihnim kararveriyor. Espri kayıplara karışıyor.

Ayvaz elini omzuma atıp hafifçe kendine çekip Yase’yi telefonla aramamı öneriyor. Arıyorum; kapalı. Proust’u deniyorum; kapalı.

Yürüye yürüye Bilkent Üniversitesi'nin giriş kapısına gelince geri dönüyoruz. Dolmuş durağının önündeki elektrik direğinde Ankamall'da gördüğüm afişi fark ediyorum.

“DÜNYANIN BÜTÜN TİRİNEŞLİLERİ! BULUŞUN!
Konserler, Gösteriler, Sürpriz Konuklar. On iki saat aralıksız festival. Tirineşliyseniz davetiye almak için hemen başvurun.
GENÇLİK BAKANLIĞI ve AİLE BAKANLIĞI.

Ayvaz'a gösteriyorum. İlgisini çekiyor. Birlikte gitmeyi öneriyor.

“Bu kaynaşma şölenlerinin bekâr Tirineşlilerin münasip biriyle evlenmesi için yapıldığını duymuştum” diyorum.

“Evet, üreme hakkı” derken parmağıyla sahneye çıkacak şanatçılar listesinde bir ismi işaret ediyor.

“Tunç Merkez kort mu? Orada da mı?” Beynim dilimi dürtüyor. “Ben bu herifi hastanede gördüğüme eminim. Galiba.”

Fodul arıyor. Şaşıyorum. Sözleşme yenilemek için randevu vereceğini sanıyorum.

“Alo Şener? Bu akşam gelmiyorsun... Sözleşmemiz bitti. Hatırlatayım dedim. Dalgın adamsın, çıkar gelirsin filan.”

Bir insan, pardon bir Tirineşli bu derece kötü ruhlu olabilir mi? Karpuz kabuğundan gemi yapıyorum sonra bir eşek gelip onu yiyor. Eşek bu, ben karpuz kabuğundan gemi yapınca hayvanın aklına coğrafi keşifler düşecek değil ya.

“Hani yeni sözleşme için söz vermiştiniz. Hani Prst-N—”

“Halledeceğiz. Acele etme. Şimdi ben senin yerine birini ayarlamıştım. Şu birkaç hafta geçsin. Dur bakalım.”

Anlamıyorum. Çocukken, otobüs şoförlerinin otobüste yaşadığını, futbolcuların attığı her golde bir belgeye imza attığını sanırdım. Burnumu yakarak çıkan kola gazının kolanın bedeli olduğuna inanırdım. Bozanın yaşlı ineklerden sağıldığını

zannedirdim. Kapıcıların bodrum katta oturmasını hiç anlamazdım. Açıklamalar beni tatmin edemezdi. Jon Ronson'ın bir kitabında insanda kötü adam olacak ihtiras varsa, her şeyden önce anlaşılmaz olmayı öğrenmesi gerektiğini okumuştum. İnsana özgü bir şey değilmiş bu.

Sesli düşünmüş olmalıyım ki “Ne dedin?” diyor Ayvaz.

“Kuntinlik dedim, insana özgü bir şey değilmiş.”

•••

Pazar gününü uyuyarak geçirecek, Tim Burton'ın saçını çağrıştıran abuk sabuk rüyalar eşliğinde unutabildiklerimi unuttacaktım. Ancak Ece Güneş'i kıramıyorum. Hale'ye Anneler Günü hediyesi almamı istiyor. Âdet yerini bulsun diye çocuklarımın anasını memnun etmeye karar veriyorum.

Hale'yle aynı dükkânda çalıştıkları için Zeynep'i arıyorum. Böylece Ece'nin verdiği tüyo boşa gitmeyecek, annesinin seveceği bir kitabı seçmeme yardım edebilecek. En azından kendime yaptığım açıklama bu. Zeynep'le bir arada olmak beni şarj ediyor. Manavda kelek karpuzlarla oyalanırken sokağın köşesinde belirip akla mevsimin son çileğini getiren mahallenin güzel kızı misali bir etki bırakıyor üzerimde.

Eski Zafer Çarşısı'nın yerinde yükselen inşaatın önünde buluşuyoruz. Zeynep vanilyalı krem ve demir kokuyor.

“Darılma ama bir şey söyleyeceğim” diyor Adilhan Kitapçılar Çarşısı'na girerken. “Ece Güneş mi yaşımdan çok daha zeki bir çocuk yoksa sen mi biraz safsın?”

“Aşk olsun” diyebiliyorum.

“Yahut böyle karmaşık bir geometri denkleminde...” diyor, derin bir nefes alıyor. “Eski karına hediye seçmene yardım etmeyi anında kabul edip kanatlanarak geldiğim için ben mi aptalım?”

“Esağfurullah” diyorum bunun pek romantik bir söz olmadığını geç fark ederek.

Zeynep pişmanlık ifadesi göstermiyor. Gözünün altını kaşıyor.

“Başka bir açıdan bakarsak, dördümüz de bu eski, tozlu çarşıdan kârlı çıkabiliriz.”

“Nasıl kârlı çıkmak? Şey mi şey edecek?”

Müthiş bir şaka beynimde ölü doğuyor. Sanki şaka evinde yıkanıyor, güzelce giyiniyor ama sokağa çıkar çıkmaz dolmuşun altında kalıyor. Daha kötüsü şakanın kafamın içindeki talimat metnini biliyorum fakat esasını tarif edemiyorum. Artık ensem ağrımıyor fakat zihnimde bazı odaların boşaldığı hissine kapılıyorum. Amofobik birisi kan verirken bayılınca kılcal komediyen damarları kalıcı bir yara mı almış?

Bir dükkâna giriyoruz. Sararmış bıyıklı, kirli sakallı sahaf istifini bozmuyor. Sahaflara özel bir yetenekle kokumuzdan Ercüment Ekrem Talû'nun Gemi Arslanı romanının Osmanlıca ilk baskısını arayan cebi geniş müşterilerden olmadığını anlamış olacak ki tablet bilgisayarından kafasını kaldırmıyor.

Dükkânda A4 kâğıda basılıp PVC kaplanmış ilginç bir levha gözüme çarpıyor: “EY KİTAP ÇALAN KİŞİLERE SEMPATİ DUYANLAR; BU KEDİYE CİĞER NEREDE, CİĞER BUYSA HANİ KEDİ?”

Zeynep, Orhan Duru'nun 1974 baskısı Ağır İşçiler kitabına uzanınca “Hale böyle şeyler okumaz” diyorum.

“Sen okudun mu?”

“Kaçmaz. Mizah üstadıdır. Öyle çok devrik cümle kurardı ki ölüm yıldönümünde Twitter’da adını ‘Duru Orhan’ diye yazmıştım. Merhumla burcumuz aynı.”

“Öyle mi? Burcun ne? Dur, dur, tahmin edeyim. Balık?”

“Maalesef. Yay burcuyum. Sen?”

“Koç” diyor. “Sakın ‘koçlar erkek olur’ deme. Diğer sakatat şakasını söylemiyorum bile bak. Sakın!”

“Tamam” diyorum ellerimi teslim olur gibi kaldırarak.

Yüksek sesle gülüyoruz. Biriyle aynı anda, aynı desibelde gülmenin iyileştirici etkisinden bahsetmiş miydim?

Zeynep kitabın sayfalarını serinlemek istermişçesine hızla çeviriyor. Bir yerde duruyor. Ufacık, sarışın bir örümcek orada sıkışıp ölmüş. Şekli hiç bozulmamış. Resim misali duruyor sayfada.

“Örümcek edebiyat tarihine geçmiş” diyor.

“Bazen de bir kirpik olur. Kesin sen de karşılaşmışsındır. Üfleyince anlarsın ki matbaa işçisinin kirpiği formanın filmine geçmiş. Harfler ne kadar kalıcıysa o da o kadar duracaktır orada. O da mesela edebiyat tarihinden sayılabilir.”

Aniden çantasını kulağına götürüyor. Bu jestten Zeynep’in telefonunun çaldığını anlıyorum.

Yukarıdaki kitaplardan birini düşürüyorum. Kitap raflardan aşağı yuvarlanırken bir fırsat çıksa da hepimiz aşağı düşsek diye bekleyen birkaç yabancı kitabı da peşi sıra sürüklüyor.

Sahaf aniden kafasını kaldırıyor, ciddi bir hasar tespit etmeyerek tabletinde parmağıyla bir şeyleri sürüklediği mesaisine dönüyor.

Zeynep çantasında telefonunu ararken bana şefkatle gülümsemeyi ihmal etmiyor. Ben düşen kitapları toplamaya çalışırken telefonunu buluyor. Yüzü telefon ışığından daha güçlü bir sebeple aydınlanıyor. Cihazı bana uzatıyor. Ekrandaki fotoğraf Yase’ye benziyor. Altında İspanyolca şeyler yazıyor. Belli ki bir internet gazetesinden alınmış.

“Kim bu?” diyorum.

“Arjantin’de çıkan bir gazete haberi. Hâlâ orada yaşayan bir arkadaşşıma Proust’un şarkıcı ve dansçıyla geçirdiğı o kazadan sonra çekilmiş bir resmini gönderdim. Hani Yase’yi nereden hatırladığımı bulamıyordum ya. Şimdi göndermiş işte. Bu Yase! Gerçek adı başka. Proust ve birkaç kişiyle birlikte Arjantin’de aranıyormuş. Nöro-hırsızlık suçundan.”

DÜNYA MANGAL

Sizin takvime göre Mayıs 2016'da yola çıktık. Kabul ediyorum, çok uzaktı. Marshland sivrisineği su bulmak için yirmi kilometre uzağa uçabiliyorken biz de yapabiliydik. En büyük kruvaziyer *Harmony of the Seas* altı bin kişi taşıyabiliyordu. Gemimiz bunun üç katı mülteciyle doluydu. En az on iki bini kadınlar ve çocuklardı. Dört gışeden günde iki kez gıda kapsülleri veriliyordu. İki yüzer kişinin kaldığı yatakhanelerde dörder katlı ranzalarda yatıyorduk. Elbette yüzme havuzu, eğlence merkezi veya disko yoktu. Zaman geçirmek, hareket ihtiyacını karşılamak için üç salon vardı. Salonlara sizin kauçuğunuza benzeyen bir maddeyle kaplanmış basit egzersiz gereçleri, sıkıştırılmış dijital metin haznelerinin sıralandığı raflar konulmuştu. Metinler dünya ve insanlar hakkındaydı. Geminin yetkilileri bunları okuma zorunluluğu getirmişti. Sekiz aylık yol boyunca Tyor-K ile ilgilenmek, diğer yolcularla sohbet etmek dışında yapacak bir şey olmadığı için dünya kültürümü geliştirdim. Tiri-neşte öğretmenken dünya ile ilgili epey materyal takip etmiştim ama pek anlamlı olduğunu söyleyemem. Gemide birkaç kavga, birkaç hastalık ve ölüm dışında kayda değer olay yaşanmadı. Bir doğuma yardımcı oldum. Ranzadan düşen eski bir askere ilk yardım yaptım. Birnaxya'da on dört yaşını geçmiş

bütün vatandaşlara ilkyardımdan eğitiminin yanında hamileler için, yaşlılar için asgari acil müdahale öğretilir. Tyor-K gemiye bindiğimizde bir yaşını doldurmamıştı. Çocukların çoğunun babası yok annesi varken benimkinden durum tersiydi. Gemide yürümeye, konuşmaya başladı. Hatta ilk kelimesi ‘dünya’ idi. Etrafta o kadar çok dünya deniyordu ki... Bukowski’nin kızı Marina’nın söylediği ilk kelimenin ‘likör’ olduğunu, şener’in kızının ‘anne ya da ‘baba’dan önce komik anlamında ‘momi’ dediğini öğrendiğimde çevrede konuşulan kelimelerin önemini anlamıştım. Bu da yalnızca insana özgü değildi.

•••

Neden mi daha önce gelmedik? Niye gelecektik ki? Niçin telefon edip “Selam, biz bilmem kaç ışıkdan uzakta yaşıyoruz, n’aber?” diyecektik ki? Daha önce tek bir çiçeğin bile devletten izinsiz koparılmadığı, bırakın atom bombasını, komşunun bahçesine bir terlik bile fırlatılmadığı gezegenimizden, kendi kendini yok eden, ağılığın kol gezdiği, ilaç firmalarının hastalık yaydığı, elmas ve petrol için bir günde binlerce insanın yok edildiği, atmosferindeki karbondioksiti müthiş bir marifetle artırıp soluk alamaz hâle getiren bir gezegene neden misafirliğe gelecektik ki? 1980’li yıllarda 2019’da Mars’a bayrak dikeriz diyorlardı. Daha önce bile diktiler. Ama Afrika’ya, doğu Asya’ya, Güney Amerika’ya husumet bayrağı dikmekte daha başarılı oldular. Norveç’e tohum depoluyorlar ama gel gör ki neden çıktığını artık kimse hatırlamadığı savaşlarda hamile kadınlar ölüyor. “İnsan Ay’a çıktı ama kalp atışlarına karşı ilgisiz görünüyor.” Ben değil otuz altı yaşında canına kıyan Marilyn Monroe demiş bunu. Dünyada bir baltaya sap olmanın prestiji süpürgeye sap olmanınkinden çok çünkü yok etmek temiz tutmaktan daha popüler. Böyle bir gezegene yeşillenmenin sebebi ne olabilirdi? Cıvayla dolu toprak mı? Asbestli su mu? Yüzüğün ne olduğunu bile bilmeyen kadınlarımız taksin diye elmas mı? Seni tenzih

ediyorum ama dâhiyane televizyon programlarınız mı? Kafeslere tıkmış zavallıların açlıktan öldüğü hayvanat bahçeleriniz mi? Paradan, makamdan, futboldan ibaret muhabbetiniz mi? Sekiz ay boyunca geminin تنها köşelerinde kendi kendime nereye gittiğimi, hakikaten ne yaptığımı sordum. Henüz resmî bir yabancı olmadan kendime yabancılaştım. İnsanoğlu bavullara tekerlek koymayı düşünmeden önce Ay'a indi. Atom bombasını DNA molekülünün yapısından önce buldu. Ne diyordu Vonnegut: Fizik bölümünün girişine tek bir kelime, "BOM!" yazılmalı. Bunlar fikir vermez mi? Hayatı kolaylaştırmaktan önce ele geçirme, ezme, araklama geliyor insanoğlunun aklına. Ne yazmıştı Melida Tüzünoğlu: "Kimse ateşe atılmıyor. Herkes ateşe atılıyor." Kafam patlarcasına düşündüm. Gıda kapsülü sırası bekleyen zavallı kalabalığa koşup, 'Yanlış yere gidiyoruz' diye bağırarak istedim çok defa. Geliyor mu sana da, geceleyin metro vagonunda tek başına kalınca yanlış bir yere gidiyormuşsun hissi? Şener'in lafıyla; upuzun bir yolculuktan sonra sıcak mangalın üzerine düşen yağmur damlasını düşün, mangal herkeste sevimli duygular uyandırmaz. Dünya mangal, ben yağmur damlasıydım. Fakat çaresizdim. Bütün söylediklerime rağmen nankörlük edemem. Dünya bana daha önce tatmadığım, tarif edemeyeceğim şeyleri yaşattı. Şener'i tanıdım. İkimizin de evlatlarımız için delilikler yaptığımızı gördüm. Mecbur kalmadan önce gurbet biraz karanlık görünmez mi? Karımı öldüren, oğlumu öksüz bırakan en büyük icadımız o savaş çıkmasaydı, rahatımız yerinde olsaydı niçin gelecektik ki?

TAKSİMETREYLE KONUŞMAK

2020 Mayıs'ının ikinci Pazartesi şerefine yakışır biçimde başlıyor. Rüyamda Yase hasta önlüğüyle gelip kahkahalarla gülüyor. Bir süredir gölgeme bile yapışan yalnızlık öyle güçlü ki uykumdan uyandırıyor. Akrobat lambam düşüp kırılıyor, kendisine hiç yakıştıramıyorum. Atilla'yla Nejat halının üzerinde uyumuş. Sahurda içtiğim limonlu gazoz yüzünden midem ekşiyor. Sular kesiliyor, dişlerimi sodayla fırçalıyorum.

İnternette 'nöro-hırsızlık'ın beynin bazı bölgelerine yasadışı metotlarla elektromanyetik dalgalar göndererek kimi nöro-aktivitelerin başka bir beyne aktarılmasına dendiğini öğreniyorum. Elektromanyetik dalgalar beynin belli bir bölgesinde bir çeşit difüzyon etkisi yaratarak mini elektrik hattı üzerinden nitelikli aktiviteyi transfer ediyormuş. Dönüştürüyor, veriyi taşıyıp yeniden ilk hâline getiriyormuş. Uydu görüntüleri, WI-FI vericilerinin internet bağlantıları ve daha birçoğu dönüştür-taşı-dönüştür formülüyle işlenirmiş. "Yöntemin nöro-aktiviteler için uygulandığını düşünün" diyor makale. Yakında beyinlere takılan -kulak içinden veya göz arkasından- USB benzeri aygıtlarla bilgi veya aktivite transferi yapılabileceğini anlatıyor. Aynı makale nöro-transferin dünyada henüz AR-GE aşamasında olduğunu ama insan klonlama faaliyetlerinde olduğu gibi çabucak

yasaklandığını, Tirineşli bazı mülteci doktorların yöntemi uygulayabildiğini, Arjantin’de bazı skandalların patlak verdiğini yazıyor. Henüz ele geçirilemeyen Birnaxyalı, Arjantinli, İngiliz, Rus ve Türk örgüt üyelerinin de uluslararası güvenlik birimlerini alarma geçirdiğini okuyorum. Beynin sırlarını öğrenmeye çalışanları takdir ederim, ama ben almayayım. Zaten kokoreç de sevmem.

Arjantin’de aranan o kız Yase ise, sabah hastane yatağında uyanmamın açıklaması o nöro-zıttırı ise komedyenlikle yazamadığım tarihi, safdil talihsizliğimle yazdım demektir.

Ayvaz’ı arayıp meseleyi kısaca anlatıyorum. Hiç şaşırmıyor. Plan yapıyoruz. İki saat sonra Ümitköy Cep Hastanesi’nin önünde buluşmak üzere anlaşıyoruz.

Önce Kızılay’a oradan metroyla Ümitköy’e geçiyorum. Yüzeze çıkar çıkmaz Yase’nin numarasını tuşluyorum; kapalı. Proust’u arıyorum; kapalı. Proust’un teklifini kabul etmem için bana yeni sözleşme sözü veren Fodul’u deniyorum; kapalı. KelKafe’yi arayınca Fodul’un Kıbrıs’a tatile gittiğini öğreniyorum. İçimden “Kıbrıs’ta Beşparmak Dağları var ya” diyorum. “İşte o dağlar...”

Çayyolu’ndaki köşke uğramak kaçınılmaz oluyor. Bir taksiye atlayıp adresi veriyorum. Beş dakikada varıyoruz. Taksimetrede yazan rakam beni üzüyor.

“27.50 diyorsun yani?” diyorum.

“Ben demiyorum, taksimetre diyor” diye bıkkınca yanıtıyor taksici.

“Taksimetreyle konuşuyorum zaten.”

30 lira uzatıp terk ediyorum taksii.

Köşkün kocaman siyah demir kapısının yanındaki zile basıyorum. Güvenlik kamerasına el sallıyorum. Ne kapı açılıyor, ne de güneş gözlüklü bir zebellah beliriyor.

Brandasında Mudo Concept yazan bir kamyon girişin önünde duruyor. Kapı açılıyor. Araca yaklaşıp şoföre pizzacı olduğumu, siparişleri getirirken motorumun çalındığını, ev sahibinden özür dilemek için geldiğimi fakat muhatap bulamadığımı söylüyorum.

Kamyondaki genç “Oturan yok ki içeride, haftaya taşınacaklarmış. Yanlış gelmişsin gardaş” diyerek gaza basıp içeri giriyor.

Terk edilmiş âşık misali kös kös hastane yoluna düşüyorum. Dört kilometreyi yürümeye karar veriyorum. Belki de kendimi cezalandırıyorum.

Hastanenin önünde Ayvaz’ı üzerini bezle örttüğü bir kafesle beklerken buluyorum.

“Kafeste ne var? Tahmin ettiğim şey mi?” diyorum.

Ayvaz “Aynen öyle” derken ben omuzuna dostça, minnet duygularıyla ve zekâsına hayranlığımla vuruyorum.

Hastane standart bir mobilya mağazasından daha büyük değil. Beyin nakli, cinsiyet değiştirme ameliyatı ve morg hizmeti dışında her türlü sağlık hizmeti veriliyor ama ölçeği küçük bu hastanelerin. Tefrişatı lüks ama bina sadece iki katlı. En çok on tane hasta odası vardır.

Danışmadaki kıza geçen gün acil bir hastaya kan verdiğimi, amofobimden dolayı bayıldığımı, geceyi müşahede altında geçirdiğimi söylüyorum. Benimle ilgilenen doktorla tanışmaya fırsat olmadığını, mümkünse kendisine teşekkür etmek istediğimi bildiriyorum.

“Adınız neydi?” diyor sekreter kız.

“Ne zaman?” diye soruyorum.

“Her zaman” diyor kız. “Kayıtları kontrol edeceğim.”

Ayvaz kıkırdarken ismimi söylüyorum. Kız kayıtlardan buluyor. Bizi 104 numaralı odaya yönlendiriyor.

Duvarları modern kolajlarla dolu koridoru geçiyoruz. Kapıyı tıklatıp içeri giriyoruz.

“Selâmün aleyküm Doktor Bey” diyorum, Ayvaz kafesin örtüsünü açarken.

“Buyurun. Şikâyetiniz neydi?” diyor Doktor. Gözlüklü, elli yaşlarında, seyrek ve kır saçları ensesinde epey uzamış. Başını çevirirken omuzlarını süpürüyor.

“Şikâyete gelmedim. Beni hatırladınız mı?”

Adam gözlüklerini çıkarıp yüzüme dikkatle bakıyor. Ayvaz’ı kesiyor. Kafese takılıyor. “Adınız neydi?” diyor, Ayvaz gözleri bağlı tavuğu kucağına alırken.

“Herkeste bu geçmişe takıntı nereden geliyor yahu?” diyorum. Ayvaz gülüyor. Ben bunun espri olmadığını düşünüyorum. Kaldı ki üç gündür tam bir espri kabızıyım. “Şener Kutlu” diyerek doktorun istediği cevabı veriyorum.

“Kayıtlarıma bakmalıyım” diyor doktor. Bilgisayarına dönüp anında vazgeçiyor. “Tavuğun gözleri neden bağlı?” diyor, ben kapıyı kilitlerken.

“Anlatayım” diyor Ayvaz.

GÖKKUŞAĞI İKİ YERDE

“Astronot sevgilim Paris’e uçtu Micus. Ne kadar şiirsel değil mi? Havaalanından geliyorum. Ece benimle gelmek istemedi. Anneme bıraktım onu. Babasından ayrılacağı günü hatırlatıyormuş.”

“Sen biletini aldın mı?”

“Aldım :) 28 Mayıs Perşembe günü gidiyoruz biz de. Bayramdan sonra.”

“Şener’e söyledin mi?”

“Henüz hayır :) Bana Anneler Günü hediyesi almış. Avery Corman’ın Kramer Kramer’e Karşı romanının 1980 baskısı. Mesaj da veriyor çakal! Söylesene Micus, nasıl davranmalıyım?”

“Duygusal bir konuda daha önce defalarca söylediğim gibi faydalı olamam. Ama öğrenebilir, düşünebilirim. Analiz edebilirim. Sentezde de fena değilimdir. Bu soruna senin de iyi tanıdığın bir kişinin internetteki sözleriyle cevap vereceğim. İyi oku Hale.”

“Hadi bakalım...”

“Öncelikle şunu bilmelisin; uzay yolculukları kalbi yoruyor-muş. Şener’in kafasında uzaya gitmenle Arkhangelsk’e gitmen

arasında fark yok muhtemelen. Ece için de öyle. Fark etmeden acıya meylediyorsun, etme. O şarkıdaki ‘Şu dünyadaki en olgun kişi acıya gülendir’ doğru değil. Şu dünyadaki en delirmiş kişi acıya gülendir.”

“Acıya meyletmiyorum ki, mutlu olmak istiyorum ve artık bunun yolunu öğrendim :)”

“Ekose kumaşı keserken rehavete kapılıp eğri sonuçlara varan makas gibi, yolu bildiğini sananlar en çok yanılanlardır. İnanmazsın ama ironiler gerçeklerden daha verimlidir genellikle. Ece’yi düşün. ‘Düşlerime yağmur yağdı’ dediğinde ‘Hayır, altını ıslatmışsın’ deme ona. Bütün ilişkilerini hatırla. Birbirini hiç anlamayan insanlar, birbirini biraz anlayan insanlardan daha iyi anlaşıyor. İnat etme, hele Ece’ye karşı asla. Her zaman dimdik durmak gerekmez, kanca gibi kıvrılıp dünyaları taşıyabilirsin. Bahçe gülden, anlamak sevmekten büyük. Gökkuşağı iki yerde; gökyüzünde ve sabunlu çamurda. Anlayan için bisiklet pompasının bile söyleyecekleri var, anlamayana her şey hava cıva.”

ŞİŞE ÇEVİRMECE

“Perdeleri sen tak çünkü dağcısın, der annem” diyor Zeynep. Bir şıpsavdi rüzgâr esince uçuşup bekâr sehpa sarılarak lüzumsuz bir şüphe çeken kirli tül perdeme bakıyor. “Ne zamandır yıkamıyorsun?”

“Buraya taşındığımda yıkanmıştı en son” diyorum.

Ümitköy’deki doktoru Madagaskar tavuğu sayesinde öttürünce yıkılmıştım. Elim telefon rehberinin son sırasındaki Zeynep’e gitmişti. Hâlbuki kaprisli olsa “En son ben geliyorum aklına değil mi?” derken bunu Z harfine bağlardı.

“Hale Hanım’a aldığımız kitabın filmini seyredelim mi?” deyince eve davet ediyorum. “DVD’yi ben getiririm” diyor.

Üçlü koltuğumun önüne sehpayı, onun üzerine eski bilgisayarı koyuyoruz. Film boyunca Zeynep kendi evimde ev sahibi gibi davranıyor. Buzdolabımdan limonlu gazoz getiriyor. Kararmış tenceremde mısır bile patlatıyor.

“Merly Streep çekimler sırasında hamileymiş. Ne çok benzerlik var bu filmle hayatın arasında” diyor.

Vasat espri yeteneğimin beynimden sökülüp alınmasına inanmıyorum. Mücevherdi, organdı, hayallerdi derken organize

ekipler kabiliyet de araklamaya başlamış. Morale ihtiyaç duyuyorum. Sonra elbette plan yapmam gerekecek. Paketimden bir kurşun kalem çıkarıp ağzıma koyuyorum.

“Yase’yle Proust çoktan yurtdışına kaçmıştır” diyor Zeynep. “Burada işleri bitti. Ne yapacaksın?”

“Doktorun anlattığına göre asıl nörotransmitter transferi yapan doktor Tirineşli. Adresini verdi. Önce onu bulmamız lazım. Sonra da Tunç Merkez kort...”

“Kesin o muymuş bunları kiralayan?”

“Doktor öyle dedi. Hastanede onu hayal meyal gördüğümü söylemiştim. Maskesi bile hayatımın içine etmişti...”

“Balkona çıkalım mı?” diyor Zeynep film bitince. “Hava çok güzel.”

Balkonun pis olduğunu, taşındığımdan beri hiç çıkmadığımı belirtsem de hemen yıkayabileceğini söylüyor. Annesinin dağcı olduğu için balkonu da ona yıkatıp yıkatmadığını soruyorum. Hayırmış, seviyormuş.

“Balkon yıkamak balkona balkonluğunu hissettirir” diyor. “Sandalye atarız. Koridordaki kilimle şu sehpayı da çıkardık mı tamamdır. Hava alman lazım. Gasp edilmiş olsa da bey-nine oksijen girmeli.”

Beş dakikada yıkıyor. Bir süre kurumasını bekliyoruz. Sehpayı, sandalyeleri ve kilimi çıkarıyorum. Ayvaz’dan kalan küçük terliği ona veriyorum.

“Müzik açsak ya” diyor. “Caz mı seversin, hip-hop mu?”

“Kırbaç” diyorum.

“Ne seversin peki?”

“Mesela bana Maurice Ravel’in Bolero’sunu sorarsan ‘nefes kesici’ derim. Çalanlardan da aynı cevabı alırsın.”

“Yükselen burcun ne?” sorusuna alt dudacağımı kısıyorum. “Benimki aslan” diyor. “Dustin Hoffman da aslan. Yani sen nasıl Orhan Duru’yla burçdaşsan ben de Dustin’le birazcık öyleyim. Aslan burcunun yöneticisi güneştir.”

“Benimki de güneş olmalı, Ece Güneş. Ama genelde Tiri-neş gezegeninin etkisindeyim. Son zamanlarda en çok kullandığım kelime uzay.”

“Uzay denince inekleri hatırlarım çünkü samanyolunun İngilizce karşılığı *milkyway*, yani ‘sütlü yol’. Saman ve süt. Yakıt ve ürün. Bir ineği inek yapan şeyler bunlar. Ama korkarım inek burcu yok.”

“Özelliği ne aslanın?” diye soruyorum ama kıkırdamaktan harfler ağzımdan tükürükler eşliğinde çıkıyor.

“Liderlik, cömertlik, önlemcilik. Liderliğimi görmedim ama tedbir göbek adım âdeta. Mezuniyet törenimde kep fırlatırken kaybolursa diye iki tane kep almıştım. Kep konusunda cömertim de diyebilirim yani. AKUT faaliyetlerinde çok faydasını gördüm. Patagonya’da ekibim sayesinde kaç kişinin hayatı kurtuldu. Dağcılıkta tedbir önemli, tahmin edersin.”

“Türkiye’de de kurtardın mı birilerini?”

“Seni kurtarmaya çalışıyorum.”

“Eksik olma” diyorum tebessümle. “Yani depremde filan birilerini kurtardın mı?”

“1999 depremine yetişemedim. İlkokuldaydım. Ama mesela 2015’te Kartalkaya’da bir çift kayak yaparken kaza geçirmişti. Onları çıkarmıştık. Adam bir bakanlıkta genel müdürmüş. Gazetelere filan çıkmıştı... Ya güzel şeyler konuşalım... Bir önerim var” diyor elindeki boş gazoz şişesini sallayarak. “Şişe çevirmece oynayalım mı?”

“Bu espriyi biliyorum. ‘Ben başlıyorum, *bottle*’ mı diyeceksin?”

“Hayır demeyeceğim. Bunu Twitter’a sen yazmıştın. Ama şaka için söylemedim. Eğlenceli olur diye.” Yerinden kalkıp kilimin üzerine bağdaş kuruyor. Şişeyi çeviriyor. “Otursana” dercesine bakıyor.

Ne kadar tehlikeli olabilir? İki kişi oynanır mı çekinceme rağmen oturuyorum. Şişenin ağzı kendi tarafına denk geliyor.

“Doğruluk mu, cesaret mi?” diyorum.

“Öyle değil o.” Bembeyaz dişleriyle sırtıyor. “Doğruluk mu öpücük mü diye soracaksın.”

Yüzüm ısınırken “Doğruluk mu öpücük mü?” diyorum. İlkinde seçince aklıma gelen en zor soruyu soruyorum. “Hiç evlendin mi ya da evlenmeye çalıştın mı?”

“Evlenmedim. Evlenmeye çalışmadım. Elmayı sapından tutup çevirdim, çevirdim, kopmadı bir türlü. O yüzden işte... Şaka! *Gametofobi* var bende. Evlenmekten korkmak... Şaka, bu da şaka” diyor. “Sadece farelerden korkarım.”

“Sevgilin de mi olmadı?” diyorum. Zeynep tek seferde üç soru sormak olmaz diye itiraz edince şişeyi çeviriyorum. Meretin ucu ikimizin arasında bir yerde duruyor. “İki kişiyle oynanmaz bu demiştin sana. N’olacak şimdi?”

İşaret parmağıyla ucunu bana doğru itip gülerek “Doğruluk mu öpücük mü?” diye soruyor. Özüm doğruluğu tercih edince “Benden hoşlandın mı?” diyor pat diye. Bu mu tedbir? Bu mu önlemcilikte zirve?

“Tercihimi değiştirebiliyor muyum?” dediğim an meşhur söz pişmanlığım beliriyor.

“Bana uyar” derken uzanıp yanağımdan öpüyor.

Bu oyunda tedbirin ne anlama gelebileceğini o saniye anlıyorum. Midemde bir kelebek enstalasyonu yapılıyor. Gökten iki bahar düşüyor, biri bana öbürü Özdemir Erdoğan’a.

“İnternette yazdığın o şiiri okuduğumdan beri bunu yapmak istiyordum” diyor.

Şaşkınlıkla “Hangi şiir?” derken yanlışlıkla şiir mi yazdığımı hatırlamaya çalışıyorum.

“Şu bak” diyor. “Çadırımın üstü altın bulut. Konargöçerim bence beni unut. Çadırımın üstü gümüş vitray. Züğürdüm, bir hırka, bir kaykay. Çadırımın üstü krom karamel. Öpmeden giderim, sen düşüme gel.” Elimi tutuyor. “Hale Hanım bunu görsydi seni bırakmazdı bence.”

“Hale duygusal konularda komiklikten hiç hoşlanmaz. Orhan Veli’ye gıcık olur örneğin. Ferhan Şensoy’un şiirlerini asla okumaz. Ona göre kalp dediğin kanamalı, gıdıklanamaz. Hatırlıyorum da bir kere tatile Erdek’e gidiyorduk. İnegöl’den Bursa’ya geçerken her yanı sis basmıştı. Tepeler Monet tablosu gibiydi. Ben ‘E tabii, nereye gidecek bu köftelerin dumanı?’ dediğimde hiç gülmemişti.”

“Sen komedyensin ya! Nasıl evlendi seninle? Ne niyetle yani? Kasapla evleniyorsun, çilek-muz diye tutturuyorsun. Var mı öyle dünya? İçindeki çocuğu görememiş Hale Hanım. Üstelik Ece Güneş de çok seviyor seni. İyi biliyorum.”

“Boşver bunları” diyorum. “Evlilik danışmanım değilsin.”

“Kimim sence peki?” deyince tüylerim ürperiyor.

Bu esmer dağcı kız Hale’nin muadili mi yoksa adama şaleleyi bile unutturan bir bardak buz gibi su mu?

Bütün tayfa açlıktan ölmek üzereyken sisler içinde beliren liman mı?

Sel mi, kum mu?

Bana omzundan kürek kemiğine uzanan dövmesini gösteriyor. Anlamını sorduğumda bir *International Serial Book Number* yani ISBN olduğunu söylüyor.

“Hangi kitap?” diyorum.

“*Sanitary Centennial*. Yüzyıllık Klozet” derken göz kırpmıyor.
“Fernando Sorrentino’nun.”

•••

Sabahın ilk ışıkları salona dökülürken, Zeynep’in başı kucağımda, benim kafam arkaya kaykılmış hâlde üçlü koltukta uyandığımızda aklıma Zeynep’in sorusu geliyor. Ardından başka tuhaf sorular...

Duygusal bir şoförün kalbi kasisten geçerken kırılır mı? Kapı ile menteşe bozuşursa zeytinyağı barıştıırabilir mi? Parmak çocuk nasıl oynar düğünlerde?

İçimdeki söğüt lodostan öyle şiddetle yalpalıyor ki “Sincap güvende mi?” diyorum. “Çok iyi” diyor söğüt.

Zeynep’i uyandırmamaya çalışarak telefonumu elime alınca Ayvaz’dan üç cevapsız çağrı ve iki SMS görüyorum. İkinci mesajda Tunç Merkezhort’un daha dün çekilmiş bir videosunun linkini göndermiş. Linke tıklayıp bir buçuk dakikalık videoyu hayretler içinde izliyorum. Adam bir DJ kabininde mikrofona “Cinayet küvette işlenmiş dedi polis. Ördęi alın, konuşana kadar öttürün dedi komiser” diyor. Dinleyiciler kahkaha atıyor. “Merhumenin varisleri geldi dedi polis. Tek başlarına mı dedi komiser” diyor. Kahkahalar kuvvetleniyor.

Şok pazarında şok beğeniyorum. Cinayet, küvet, merhume filan bunlar benim tarzım! Benim şaka kombinasyonlarım! Varis ile vâris arasındaki yeşil farkı çünkü Tunç görebilir mi ki?

“Her şey bitti” diye geçiriyorum içimden. Kariyerim karacak, hayatım sönecek. Uzun taç atışlarıyla tanınan futbolcum, jübileme sadece top toplayıcıları gelecek.

Ayvaz’ın ilk mesajını okuyorum. “Tunç denen haydut kendisine ayırmış senden çaldığını...”

Sinsiliğin en kötü yanı içinde çok i harfi olması, bir şeylerin arkasına saklanması kolaylaşıyor.

Ne demişti Rasim Kaygusuz Cin Ali ile Berber Fil hikâyesinde: “Palyaçolardan sonra bir ayı geldi. Büyük bir topun üzerine çıktı. Düşmeden topla dolaştı.”

Derin bir of çekiyorum, karşiki dağlar yıkılmıyor ama Zeynep uyanıyor. Dikkatimi mesaja vermeye çalışıyorum. “Bir planım var. 19 Mayıs’taki Tirineş şenliğine gidiyoruz. Bir taşla çok kuş. Az önce internetten kendim için kayıt yaptım. Bugün 15 Mayıs, son günümüş. Seni de bir şekilde otele sokmanın yolunu bulmalıyız. Doktor işi bende. Haberleşelim.”

Zeynep çapaklı gözlerle iyi olup olmadığımı sorunca “İyi değilim” diyorum. “Önce karımı şimdi de benliğimi çaldılar. Nasıl bir günah işledim acaba?”

Zeynep iki kere üzülüyor. Birisi hâlâ eski karımdan bahsetmem, onu özlüyor görünmem. Oysa bu bir yaşam mücadelesi artık. İnsan ne ile yaşar? Tolstoy’u anlayamamak bana hiç bu kadar koymamıştı. Son durumu izah ediyor, ellerim titreyerek videoyu izletiyorum.

“Sen şimdi Kızılcahamam’daki otele mi girmek istiyorsun o gece?”

“Başka seçeneğim yok.”

“Polise gitsek?”

“Kendimizi de riske atmış oluruz. Evde kaçak hayvan besledim, öğrenirlerse Ayvaz da ben de çocuklarımızı hepten kaybederiz. Ayrıca polise böyle bir durumda güvenemem. Derdimizi anlatamayız zaten. Adama deli derler. Haydi anlatabildik, Tunç’u yakaladılar diyelim, benden çaldıklarını geri almayı kim garanti edebilir? Adam Ankara’ya geliyormuş işte. Afşini görmüştük. İntikamsa intikam! Mezeyse meze!” Zeynep

açıklamamın meze kısmını anlamayınca “Yani soğuk yemek bakımından” diyorum.

“Oo” diyor başına ağrı girmiş gibi elini alnına bastırıp. “Espri yeteneğini geri almamız gerek. Acilen!” deyip gülüyor.

“Tirineşli doktoru indirmek lazım önce... Geri alınabilir mi bilemiyorum.”

Telefonunu çıkarıp internet ikonuna tıklıyor. Google’a bir şeyler yazıyor. Çıkan sonuçlara bakıp gülümseyerek “Bir fikir var” diyor. “Otel işini halledebiliriz. Hemen çıkalım. Bakanlıkta mesai başladı.”

“Ne bakanlığı?”

“Oteldeki şenliği düzenleyen Gençlik Bakanlığı değil mi?” Telefonunun ekranını burnuma dayıyor. Google sonuçlarından ilkinde “Müsteşar yardımcısı Mahmut İkincisultan’dan müjde!” yazıyor.

“Kim bu Mahmut? Müjde neymiş? Yeniçerileri mi kaldıracakmış?”

“Çok komiksin! Baksana ‘Tokyo Olimpiyatlarına üç yüz sekiz sporcuyla gideceğiz’ demiş. Şurada ne yazıyor? Adam Gençlik Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı olmuş. Gece anlattığım 2015’teki genel müdür, hani kayak tesisinde kurtardığımız... Beni kesin hatırlar... Anlasana ya! Vallahi o Tunç denen kuntini en çok ben döveceğim. İdrak nöronlarını da çalmış.”

ŞİDDETLİ İLETİŞİMSİZLİK

6 Ocak 2020 • Hale Yalıkavak Kutlu kocası Şener Kutlu'ya boşanma davası açtı. Başvuru dilekçesinde gerekçe olarak “şiddetli iletişimsizlik” gösterildi.

5 Şubat 2020 • Zvay-E, Şener Kutlu ile KelKafe'de tanıştı. Mayıs ayı sonunda yattığı hastanede yapılan TV röportajında komedyenin sahnede yaptığı “Coğrafya öğretmeni olsam, yer şekilleri dersine kaldırımdaki seksek çizimi ile başlardım” ve “Haydi sırayla kuzu çevirelim. Ben başlıyorum: *Sheep*” esprisine hayran kaldığını, tatsızlığa neden olan rögar kapağının ne olduğunu o zamanlar bilmediğini, ilk duyduğunda vahşi hayvanlarla ilgili bir şey olduğunu sandığını söyledi.

17 Şubat 2020 • Kombo dergisiyle birlikte kartondan Tunç Merkezkort maskesi verildi.

13 Şubat 2020 • Tirineşli Jokey Klno-P İstanbul Veliefendi hipodromunda düzenlenen bin 300 metre çim pist koşusunu dördüncü ayakta WINDFART isimli atıyla kazandı.

3 Mart 2020 • Laxblon çetesi'nin karıştığı bir olay bir gazetenin Ankara ekine yansdı. Habere göre iki Tirineşli Gölbaşı'ndaki

toptancı halinden iki kasa acı biber ve bir kasa barbunya çalmaya çalışırken yakalandı. Satıcı Tirineşlilerden şikâyetçi olmadı.

21 Mart 2020 • Hale Yalıkavak ile Şener Kutlu boşandı. Şener karar duruşması sırasında yazar Gökhan Özcan’dan alıntı yaparak “Pardon, cübbeniz olduğuna göre hâkim sizsiniz, acaba masum olduğumu söylemem gereken zamana daha çok var mı?” dedi. Bunun üzerine hâkim onu ciddiyete davet etti.

1 Nisan 2020 • Prst-N bir dansçı ve şarkıcıyla trafik kazasına karıştı. Dansçının taytının yırtılması, şarkıcının bazı şarkıları unutması ve Prst-N’nin kaşının yarılması dışında kaza ucuz atlatıldı.

6 Nisan 2020 • Şener Kutlu Aydınlikevler Seyfi Demirsoy Mahallesi Fikir Sokağı’nda dünya küresi biçiminde, elma büyüklüğünde bir oyuncak top buldu.

FIRIN SAATİ AYARSIZ EVLER

Martin Heidegger duymuş muydu acaba ‘demincek’ kelimesini? Demincek olmasaydı zaman algısı hep eksik kalırdı. Bakanlık binası evime çok yakınmış, yürüyerek onu çeyrek geçe varıyoruz. Erkek sekreter Müsteşar Beyin makamından “demincek çıktığını”, randevusuz görüşmenin imkânsızlığını bildiriyor.

Bin bir ricayla özel kalem müdürüne ulaşıyoruz. “Beyefendi kaçta gelir?” sorumuza müdür “kimse bilemez” cevabı veriyor.

Hepimizin fırın saati ayarsız evlerde büyüdüğünü, zamanı görebileceğimizi ama ondan hesap soramayacağımızı yeniden fark ediyorum.

Zeynep’in AKUT üyesi olduğunun Mahmut Beye bildirilmesi sonucunda adamın bizi kabul edeceğini öğreniyoruz.

Yarım saat bekledikten sonra sportmen görünüşlü, kravatsız müsteşar yardımcısı bizi güler yüzle karşılıyor. Kısa hoş beş faslından sonra Zeynep konuya giriyor. Kızımın suççığı yüzünden bir haftadır hastanede yattığıyla başlıyor. 22 Mayıs’ta doğum günü olan ve bir süre daha hastanede kalması gereken yavruma bir jest yapmak istediğimi, bunu da yeni komedi gösterimle gerçekleştirmeyi çok arzu ettiğimi anlatıyor. 19 Mayıs’taki Tirineşliler Tanışma Kaynaşma Şöleni’ni geç öğrendiğimizi,

gecede sahne almam ve gösterimi videoya kaydedebilmem sağlanabilirse çok makbule geçeceğini söylüyor.

Adam Zeynep'i AKUT'a minnettarlığı derecesinde ilgiyle dinliyor.

Ben de Ece Güneş'in hastalığına duyduğum kederi bir kenara bırakıp evladına unutamayacağı bir hediye vermek istediğimi ekliyorum. Erzurumlu İbrahim Hakkı Efendi'nin "Turfanda meyveleri önce kız çocuklarına tattırmalıdır, zira onların yürekleri pek hisli ve zayıftır" özdeyişini hatırlatıyorum. Hiçbir ücret talep etmeyeceğimi atlamıyorum. Tirineşlilerin gittiği bir kafede iki yıldır sürdürdüğüm gösteriler ve Tirineşli bir yakın arkadaşım sayesinde onlarla iyi bir diyalog yakaladığımı anlatarak uzay yolculukları, evlilik ve aile üzerine yoğunlaşan şakalarımın bu etkinliğe uygun düşeceğine inandığımı belirtiyorum. Ülkemizde misafir ettiğimiz kardeşlerimizin çektiği sıkıntıları bir damla olsun azaltma, onlara bir avuç kahkaha sunma imkânının şahsımı heyecanlandığından dem vuruyorum.

Mahmut Bey tipik bir bürokrat. Bütün rezervasyonların yapıldığını, saati saatine programın ayarlandığını, bültenin çoktan basına verildiğini pes bir tonda aktardıktan sonra kendisi için çok değerli bir hanımefendi ve onun sanatkâr dostunun hatırı için bir istisna yaratılabileceğini müjdeliyor. Sosyal sorumluluklarda bile olsa devlet çarklarının insan ötesi bir sistemle döndüğünü fakat araya bir sürpriz sıkıştırmanın da gelenekten sayıldığını iletiyor. Gülüyoruz. Otoriteyi temsil eden kişinin şakasına sessiz kalmanın eninde sonunda cezalandırılacağını biliyorum.

Müsteşar, organizasyon sorumlusu olduğunu tahmin ettiğim birine telefon edip benle asistanım olarak Zeynep'in oteldeki şölen programına eklenmesi talimatını veriyor. Afişler, broşürler yeniden hazırlanamayacağı için isminin herhangi bir yerde görünmeyeceğini hatırlatıyor. Bu işimize geliyor aslında.

Gençlik Bakanlığından sevinçle ayrılıyoruz. Zeynep Necati-bey Caddesi'ndeki dükkâna, işine gidiyor. O gitmeden son gelişmeleri şimdilik Hale'ye anlatmayacağına dair söz alıyorum.

Ayvaz'ı arayıp otele sızma girişimimizin resmî olarak tamamlandığını, artık planımızı uygulayabileceğimizi haber veriyorum.

İftar saatine kadar Kızılay'da Tirineşlilerin işlettiği incik boncuk pasajlarını, iPhone 9S'li yumurtayla beslenen telefoncuları, selüloz kokusundan içi bayılmış görevlilerle dolu kitapçıları dolaşıyorum. Dost, İmge ve D&R mağazalarının kırmızı, siyah ve ten renkleriyle kuşatılmış 'Yeni Çıkanlar' raflarını inceleyen bazı yayıncılık formüllerinin değişmeyeceğini iyice anlıyorum. Bu parıltılı cehalet ortamında Dostoyevski'nin Budala romanının nasıl olup da hiçbir yayıncı tarafından 'Salak' yahut 'Moron' diye çevrilip basılmadığına yeniden şaşıyorum. Ayvaz'la yeni tanıştığımız günlerde bana 2016'dan beri kitapçıları gezdiğini, kapaklara bakıp dünyada sevmeyi bilen erkeklerin atlet giymediğini öğrendiğini ve henüz yazılmamış yegâne aşk romanının 'Katırcasına Sev Beni' olabileceğini iddia ettiğini anımsıyorum.

Doğru dürüst sahur yapamadan niyet ettiğim orucu Selenik Caddesi'nde bir lokantada açıyorum. Karşı masamda üzerinde GÖBEK ADIM SÜLEYMAN yazan büyük beden tişört giymiş şişman bir adam oturuyor. Adamın bu isimle salon salomanje göbeğini mi yoksa eski Cumhurbaşkanlarımızdan Süleyman Demirel'i mi kastettiğini anlamıyorum. Ortaokuldayken okulumun bitişindeki lisenin açılışını yapmıştı rahmetli. Tören bitip de kalabalık dağıldığında protokol platformundaki henüz soğumamış, at nalı biçiminde iz kalmış koltuğuna oturup bunun bana şans getirmesini dilemiştim.

Teravih namazı için Kocatepe Camisi'ne gitmeye karar veriyorum. Ön safımdaki polis memurunun belindeki tabanca her secdeye gittiğinde bana döndüğünden dikkatim dağılıyor.

Odaklanmaya çalıştıkça aklıma Hale, Ece Güneş, Zeynep, doğmak için gün sayan oğlum, Ayvaz, Tunç Merkezort geliyor. Kafam bir apartman kapısındaki zil listesine dönüşüyor. Tunç bodrum katta oturuyor. Hale yağmur damlatan ve ısınmayan çatı katında, Zeynep güney cephede ara katta, Ayvaz yan komşusu. Kızım apartman yöneticisi oluyor.

Otuz üç rekât namazın sonunda gene Kunut dualarını karıştırıyorum. Tesbihattan sonra dört yandan tespihler geldikleri yöne geri atılırken gözlerimi kapatıp gökten tespih yağdığını hayal ediyorum.

Ellerimi açıyorum. “Allahım, Ece Güneş’i, doğacak oğlumu koru. Onlara sağlık ve huzur ver. Beni onlardan koparma. Bir fırsat çıkar ki oğlumu ve kızımı doya doya öpüp koklayabileyim. Allahım, sen Ayvaz’ı ve oğlu Toray’ı koru, onları birbirinden ayırma. Yase’yi, Proust’u varsa vicdanlarıyla imtihan et. Tunç Merkezort sağ salım Ankara’ya gelsin. Kalplerimizi intikamla değil adaletle ateşle. Tirineşli doktoru bulabilmeyi, aklımdan çaldıkları her neyse onu geri alabilmemi, alamıyorsam da beynimde yeni lambalar yanmasını nasip et. Madagaskar tavuklarını ve iguanaları koru. Allahım, Zeynep’le güzel, mutlu şeyler yaşamayı kaderime yaz. Rabbim, sen Hale’ye de şifa ver.”

Ayağa kalktığımda buruşuk, mavi damarlı bir çift elin bana uzandığını görüyorum.

“Allah kabul etsin” diyor Nejat, sadece camilerde yapılan biçimde çift elle tokalaşırken.

“Âmin” diyorum.

“Bize de dua ettin mi?” diyor Atilla.

PARİS SENDROMU

“Sarp Dağcılık’ta son günümdü Micus! Hiç tahmin etmezdim ama çok duygulandım :/ Kolay değil, altı senem geçti. Elveda Necatibey! Bu arada, evi nihayet sattım. Hafta içi onun devir işlemlerini halledeceğiz. Sonra zaten bayram. Evi alan kadınla anlaştık, 28’ine kadar evde kalacağım. Götüreceklerimi ayırıyorum, gündelikçiye verdim bir sürü şey. Kalanları isterse Zeynep’e veririm. Bugün geç geldi, uzun konuşamadık. Bankaya gitmesi gerekmiş. Vedalaştık ama eşyalar için yarın arayacağım.”

“Anlattığın kadarıyla seni dükkânda pek aratmayacak.”

“Bugün bankadan geldiğinde ağzı kulaklarındaydı. Merakımdan çatladım. Ne oldu kız birinden miras mı kaldı diye sordum. Öyle de denebilir dedi. Kıymeti bilinmemiş bir mirasmış. Tavırlarının biraz garip olduğunu hep söylüyorum ama idare edebilir. Tırmanış organizasyonlarını da becerebiliyor. Birkaç yıl yurtdışında kalmış olmasına ve AKUT faaliyetlerine veriyorum bu acayıplığını. Ece’yle de iyi anlaştı. Kızım dükkâna geldikçe fısır fısır konuşuyorlar.”

“Okul sorun olabilir Hale. Eğitim öğretim yılının bitmesine daha bir ay var.”

“Rapor alacağız bayramdan sonra. Ayarladım :) Benim kadin doğumcunun pediatriiden bir arkadaşı halledecek. Sonra karnesini postayla gönderecekler. Şifahen müdür yardımcısıyla da konuştum.”

“Şener’le konuştun mu? Uçuş gününü söylememiştin.”

“O da bir işler çeviriyor ama bakalım göreceğiz. Dün akşam aradım, telefonu kapalıydı, dönmedi bana sonra. KelKafe’den ayrılmıştı. Kovmuşlar galiba. Yeni bir gösteri hazırladığından bahsetti Ece. Çok merak ediyorum anne, çok güzel, çok komikmiş diyordu. Bana babamın yeni gösterisini izleyip öyle gidelim dedi. Belli olsa haydi göndereceğim. Ama ne zaman, nerede? Ne bir anlaşma var, ne bir mekân... Onu boşver de Ece çok bozuk Micus :(Paris’te toparlayacak inşallah. Bakma, yaz tatiline erken başlayacak olması hoşuna gitti de çaktırmıyor.”

“Paris Sendromu diye bir şey var. İnsanların Paris’e hayallerindeki masal şehri görme ümitleriyle gidip de gördüklerine katlanamayıp ruhen çökmelerine deniyor.”

“Hiçbir şey olmaz bana. Ece’ye de olmaz. Babası kafasını bulandırmazsa bayılacak Avrupa’ya. Rusya’yı da sevecek...”

“Üşüyecek.”

“Üşümez. Annesi kucaklar onu :)”

SEVDA İLE SODA

“Cumartesi Pazarınız çalışmakla geçiyorsa ya bir yerde hata yapıyorsunuz ya da hiç gerçek arkadaşınız yok” derdim Kel-Kafe’de. Lafım dönüp dolaşıp öz kaportama çarpıyor. Haftasonu boyunca otelde yapacağım gösteriye çalışıyorum. Aklıma hiç yeni espri gelmiyor ama sağa sola not aldığım eski şakaları, mini hikâyeleri organize etmeye saatler harcıyorum.

Kocaman bir Pazar günüyle yalnız başıma mücadele ediyorum.

Çocukken babamın yatakla aramdaki o saf arkadaşlığı bütün gün sürecekle bir hasretle sonlandırmasıyla başlardı Pazar. Gözlerimi açtığımda babamın yüzünde bir aile reisinde bulunan tüm izleri görürdüm. Seyrek saçları karmakarışık, gözleri ezik ezik olurdu. Annemin içine yumurta kabuğu kaçırdığı menemenin kokusu, gece yarısı yıkayıp kaloriferlerin üstüne dizdiği çamaşırların mayhoş kokusu, gece yağan yağmurun sokaklardan getirdiği toprak kokusu ruhlarımıza sinerdi. Oturma odasında etrafa dağılmış köşe yastıkları, kenarda içine sigara külü dökülmüş portakal kabukları, gri havayı iyice karamsarlaştıran kapalı perdeler, kurcalanmaktan bitap düşüp koltuğun altına sinmiş TV kumandası coşkuyla yaşanmış bir Cumartesi gecesinin mirası olurdu. Evin tamamına yayılan ütü buharı her

mobilyayı tek tek dolaşarak yukarılara yükselir fakat siyah-be-yaz televizyonun yükselticisi bir türlü yükselmezdi. TRT’de eğlence programı ‘Pazar 89’ yayına girerdi. Bu yüzden Pazar gününü tek kelimeyle tanımlamam istense hiç duraksamadan ‘Mustafa Yolaşan’ derim. İçimde ertesi günün ağır sorumlulukları, kulağımda İngilizce öğretmeninin tiz çığlıkları, okul müdürünün tören konuşmaları birikir, yapılmayan ödevler, bo-yanmamış ayakkabılar ve bir türlü bulamadığım önlük yakam saldırıya geçerdi. Ütü dolaba girmeden, küller çöpe dökülme-den, pijamalar çekmeceye yerleşip perdeler açılmadan gitmezdi Pazar. Buluşmaları yıkadıktan, Mustafa Yolaşan’ı evine gönderdikten sonra yeni haftayla buluşmaya hazır olurduk.

Akşam, KelKafe’de kalan birkaç parça eşyayı almak için Tunalı Hilmi Caddesi’ne uğruyorum. Dönüşte Kuğulu Park’ın önünde beni Nisan başında maskelilerin saldırısından şemsi-yesiyle kurtaran taksiciyi görüyorum. Selam vermek için tak-sisine yaklaşıyorum.

“İyi akşamlar. Beni tanıdınız mı? Size teşekkür edememiştim.”

“Nereye götürmüştüm?” diye soruyor.

“Hani serseriler beni kovalamıştı da siz yetişmiştiniz?”

“Ne serserileri?” diyor uykudan uyandırılmış gibi bakan tak-sici. “Seni hatırladım. Caddenin ortasında debelenen çocuk de-ğil misin? Psikopat...”

“Evet, psikopatlar. Maskeliydiler. Siz olmasaydınız ölmüş-tüm” diyor.

“Ne maskesi lan? Git işine” diyor taksici. “İçiyorsunuz otu hapı, mala bağlıyorsunuz. Hadi git işine akşam akşam” derken camını kapatıyor.

Şoklar içinden şok seçiyorum. Akıl bir kâse yoğurttur, yedikçe sulanır diye düşünüyorum. Kendimi bir başkasına dönüşmüş

hissediyorum. Belki de bir başkasının kâbusuyum? Paralel dünyalara inanmaya başlamak üzereyim. Ama içimden şükrediyorum. Hâlâ hayattayım. Hâlâ sevdiklerimle sevmediklerimi birbirinden ayırabiliyorum ya da öyle sanıyorum.

•••

Ayvaz beynime o nöro-lanet operasyonu yapan Tirineşli doktoru iki gün takip etmiş. Cebeci’de yaşlı bir apartmanın birinci katında akıllı telefon ve tablet bilgisayar tamir ediyor. Dükkâna girmeden önce etrafı kontrol ediyoruz. Ayvaz tedirgin. Önce sıradan bir müşteri taklidi yaparak dükkâna telefon ediyor, iriliği nispetinde hassas kulaklarıyla dükkânda başka Tirineşliler olup olmadığını anlamaya çalışıyor.

“Tavuğu neden getirmedin?” diyorum.

“Tavuk Tirineşlilere işlemez yabancı.”

“Toray’a işledi ya.”

“O daha çocuk. Yetişkinlere yetmez böyle dünyevi numaralar.”

Zili çalarken kapının aralık olduğunu fark ediyoruz. İki odadan ibaret görünen mekânda bir toplanma alâmeti seziyoruz. Belli ki adam kaçacak.

“Biraz dağınık, taşınıyoruz da” derken doktor beni fark edince benzi Tirineşli usulü maviye alıyor. Korktuğunu anlıyoruz. Ya da birdenbire Şirinler’e katılmaya karar veriyor.

Ayvaz vakit kaybetmeden cebinden eski bir telefon çıkarıp ekranını doktorun burnuna sokuyor. “*Nouseti ox nsaletu dequ andleprov ise urenxtr asuivi dunx nou veauhabx il?*”

“*Leen bourgexo isetdunar çon decla*” diyor doktor masmavi. Şirinler’in aklının ucuna bile gelmediğini, daha çok yüksek nitelikli mahcubiyet yaşadığını anlıyorum. Bakışlarında bir ka-bullenemeyiş var. Ayvaz’ı çok daha önceden tanıdığını tahmin ediyorum.

Bizi küçük bir kapıdan mini bir laboratuvara alıyor. Du-manı tüten tüpler, elektronik devreler, orada burada kablolar, çeşitli renklerde sıvılar. Hatta birkaç kavanozda hiç tanıyamadığım organlar. Doktorun saçları biraz dağınık olsa dünyayı ele geçirmek istediğine inanabilirim.

“Ssequip ortaitung raxn dpu” diyor Ayvaz buz gibi.

“Pitreceuxqu idormaien tse rveil lerentet cha cunsele” diyor doktor.

Ne konuştuklarını anlamasam da Ayvaz’ın adama şantaj yaptığını, adamın da buna karşı koymaya çalıştığını tahmin ediyorum.

“Vacomx mesur pri sdanssont rvaillexpr?” diyor Ayvaz.

“Oyun konsoluna sığar” diyor doktor. “Aslında hastaneye geri gitmeliyiz.”

“Gidemeyiz. Yirmi dört saatin var. Bu arada bana bir şey olursa dünya yörüngesinde dolaşan birkaç USB bellekten biri karının kucığına düşer” diyor Ayvaz. Aklına bir şey geliyor. “Laxblon’un dün burada ne işi vardı?”

“Bir şeyler planlıyorlar. Benden yardım istediler.”

“Ne planlıyorlar?”

“Karın büyük bir askerdi. Sana hiç bulaşmamış. Kendin öğren” diyor.

Ayvaz doktorun çenesine bir yumruk indiriyor. Doktor tezgâhın arkasına yuvarlanıyor. Çarptığı birkaç sıvı dolu cam kırılıp ortalığı batırıyor. Yerdeki doktor sırtına da sağlam bir tekme yiyor. Yüzünde ufak tefek cam parçaları görüyorum. Ayvaz’ı tutuyorum. Doktor pabucun dövizle satıldığını anlıyor.

“Planlarını bilmiyorum. Gerçekten. Bana mesafeli davranıyorlar. Onların yanında çok ticari kalıyorum. Kendilerine göre büyük meseleleri var.”

“Ne istediler senden?” diyor Ayvaz suratında daha önce pek rastlamadığım bir öfkeyle. Merhum karısından bahsedilmesi heyheylerini çağırıyor galiba.

“Zamanlayıcı.”

“Verdin mi?”

“Verdim.”

Bir düşman karşısında keder ile öfke pek çok kez aynı dili konuşur. Ayvaz doktorda sol kroşeyi yeniden keşfediyor. Kim kimi tedavi ediyor belli değil.

“Hayatımı bitirdin kötü adam” diye bağıriyorum. “Bunun hesabı sorulmayacak mı sanıyorsun? Şu kavanozlara iyi bak, seni büyük bir bidona koyacaklar. Müzede senin bidonunu gösterip ‘Bakın çocuklar, uzaylılar dünyayı ele geçiremedi’ diyecekler.”

Adam ağlamaklı. “Zamanlayıcı ne için bilmiyorum gerçekten. Her şey olabilir. Sabah alarmı maksatlı değil, ondan eminim. Sadece Kızılcahamam hakkında konuştuklarını biliyorum.” Doktor yüzündeki acıyı hafifletmek için ovuşturma tekniğine başvuruyor. “Oğlun yaşıyor mu?” diyor. Küstahlığın genellikle kısmi bilinç kaybıyla eşzamanlı belirdiğini söylemiş miydim?

“Yaşamasaydı ben karşında değil Karşıyaka mezarlığında olurum” diyor Ayvaz. “Yirmi dört saat sonra hazır ol. Yoksa canını önce karın alır, kalanı Laxblon sıyrır biliyorsun.” Bir an düşünüyor. “Poşet çay... Üzerine soğumuş poşet çay konulunca morlukların daha çabuk geçtiğini duydum.”

Dükkândan çıkıp Kurtuluş Parkı’na doğru yürüyoruz. İkimizin de taze oksijene ihtiyacı var.

“Tirineşlileri dünyevi şeylerin etkilemediğini söylemiştin. Adama üçüncü sayfa tipi şantaj yaptın?”

“Senin beynini emdi ve dünyalı bir erkekle öpüştü. Hak etti” diyor.

“Ne?! Evet, ben de çok kızgınım tamam da, hani daha orijinal yöntemler beklerdim. Dayak filan. Bunca yıl uzaylı uzaylı diye bunu mu beklemiştir?” diye gülüyorum. Espri kabiliyetim ortaokul klasmanında. “Ayrıca bir erkekle öpüşemez mi yani?”

“Evliyse öpüşemez. Tirineş’te eşini üstelik hemcinsinle aldatmanın cezası nedir biliyor musun? En iyisi söylemeyeyim.”

“Karın asker miydi?” diye soruyorum nefesimi tutarak. Bunca hukukumuzdan sonra ölmüş karısından ilk defa bahsetme cesaretini kendimde buluyorum.

“Birnaxya üçüncü ordu komutanıydı. Tuzak kurup öldürdüler... Rahatladın mı?”

“Yanlış anlama... Allah rahmet eylesin... Özür dilerim.”

“Tyor-K altı aylıktı. Onu kardeşimin çocuğu diye tanıtarak getirdim buraya. Naxyalılar ve diğerleri karımla birlikte oğlumun da öldüğünü sanıyordu. Yetkililere kardeşimi de kaybettiğimi söyledim. Kendi çocuğum deseydim Tyor-K büyük tehlike altında olurdu. Naxyalı ajanlar, Laxblon veya bir başka çeteye sipariş verip onu öldürürlerdi. Çünkü bizde böyle. Bir düşmanın varsa, hele bu ulusal bir düşmansa ilk hedefleri çocuğun oluyor. Çok barışçı değil mi? O bütün evlatlık vermeler, koruyucu ürolog ailesi filan bu yüzden. Yani dünyadakiler ve teo-ride Naxyalılar benim bir oğlum olduğunu bilmiyor. Sana yalan söyledim. Beni affet. Başka yol yoktu. Böylece hem oğlumu görecektim hem de onunla yan yana olmayacaktım. Ama anlaşılan Laxblon ikna olmamış. Bu nedenle fırsat kolluyor. Dün de doktorun dükkânının önünde gördüler. Zor kurtuldum. Anladığım kadarıyla liderleri de gelmiş Ankara’ya. Artık dayanamıyorum. Yarın büyük gün.”

“Laxblon ne yapacak sence?”

“Bilemiyorum. Tek hedeflerinin ben olmadığımı tahmin etmeliydim. Korkuyor musun yabancı?” Başımı sallıyorum. “Korkma, onlar insanlarla ilgilenmez.”

Telefonum çalıyor. Açıyorum. “Ne var Hale?”

“Böyle mi uğurlayacaksın çocuklarının annesini?”

“Onu çoktan yapmıştım.”

“Sana uymayacağım. Hoşuna gidecek bir haberim var. Ece Kızılcahamam’daki gösterine gelmeyi çok istiyor. Ben hiç havamda değilim ama kız kaç gündür ağlıyor. Bize önlerden yer ayırır mısınız?”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Micus’u küçümseme.”

“Gelemezsiniz. Özel bir gece o. Halka açık değil.”

“Ayol ben halk mıyım? Yolu yok mu? Hani makyöz, kostümcü olarak filan?”

“Yok makyöz. Gelmenizi istemiyorum. Sakın Ece Güneş’i getirme.”

“Dekorcu? Asistan?”

“Zeynep geliyor asistan olarak” dediğim an dudağımı ısı-
rıyorum.

Pişmanlık, kelimeler söz konusuysa metrelik kâğıt keşiğiyle yarışır. Seveda ile soda aynı kökten geliyormuş, mantıklı aslında, ikisi de ağızda başlar ağızda biter.

KLOZETLER BÜYÜRKEN

Doktoru gözetlerken bir sürprizle karşılaştım. Gezegendişim Kurtuluş'taki evinden çıktıktan sonra Topraklık civarında bir apartmana girdi. Ben de peşinden girip merdivenlerde oyalanırken dikkat çektiğimi düşünüp bodrum katta bulduğum bir fırçayla etrafı süpürmeye başladım. Biliyordum ki modern insan kendi apartmanındaki temizlik görevlisinin tam olarak kim olduğunun farkında değil. Böylece şüphe çekmeden yarım saat oyalanabildim. Doktorun girdiği dairenin kapısı açıldığında alt kattaki tırabzanlara dayanarak kapı girişini izlemeye aldım. Daireden genç bir erkek sesi geliyordu. Kapı açıldığında genç adamla doktor sarıldılar. Bu sarılmanın dostça olmadığını, düşmanca da sayılmayacak denli şehvetli olduğunu ikisi öpüşürken anladım. Hemen eski telefonumla iki üç poz fotoğraflarını çektim. Adam Phillips'in Öpüşme, Gıdıklanma ve Sıkılma Üzerine diye bir kitabını görmüştüm. Şahit olduğum olay delikanlının hafifçe kıkırdamasından gıdıklandığını, doktorun öpüşme ihtisası yaptığını ve her üçümüzün de o an hiç sıkılmadığını düşündürdü bana. Fotoğrafları çektikten sonra derhâl apartmandan çıkıp bir arabanın arkasına gizlendim. Doktor önde, ben gerisinde, dükkâna doğru yürüdük. Cebeci'deki binaya vardığımızda kapının önünde daha önce Gölbaşı'nda bizi kovalayan

adamlardan biriyle yanında tanımadığım bir tip bekliyordu. El sıkıştılar. Köken olarak tokalaşmak “elimde silah yok” demek ama füze esnafı da tokalaşıyor. Birlikte içeri girdiler. Bir saat boyunca aynı kattaki fotokopicide eğlendim. Telefonumdaki fotoğraf klasörünü bir USB belleğe kopyalattım, ardından içeride Ankara Üniversitesi’nin çeşitli fakültelerinin ders notları olan ciltleri karıştırdım, rastgele bazılarının kopyasını aldım. Aksilik tanrısı kendini unutturmadı. Laxblon çetesinin iki elemanı beni fark edince tabanları yağladım. Şener’in “Tabanları yağlamak kaçışı zorlaştırır” diye bir lafı vardır. Yerden göğe haklı. Bir margarin kalıbı üzerinde koşmayı denedin mi? Şüphesiz denemedin. Caddeye çıkınca adamların peşimden gayretle koştuklarını gördüm. Ne yalan söyleyeyim, bu sefer yakalanacağımı düşünürken bir marketin önüne yatırılmış bisiklete atlayıp pedalladım. Tirineş’te bisiklet diye bir şey yok ama burada bar fedailiği yapmadan önce kısa bir süre pizza dağıtmıştım. Kimse bana motor emanet etmek istemediği için bisiklete binmeyi öğrenmek zorunda kalmıştım. Bisikletin selesi benim gibi ufacık bir adam için bile küçüktü. Popolar şişmanladıkça sandalyelerle klozetler büyürken bisiklet oturaklarının giderek küçülmesi akıl almaz değil mi? Uzatmayayım, caddenin ortasından, sokakların arasından, kaldırımında zikzaklar çizerek kaçarken her yandan araba kornaları âdeta kaçışımı kutluyordu. Ulus’a kadar gittim. Laxblon bir taksiye atlasa da, galiba bir çöp kamyonunun arkasına takılarak avcunu yaladı.

ÇEKYAT SEVMEM

Çam Otel konumu ve biçimiyle Wes Anderson'ın Budapeşte Oteli'ne benziyor. Milli Park girişinin yüz metre ilerisinde, çam ağaçlarıyla kaplı dik yamaca sırtını vermiş. Çatıyı da sayarsam yedi katlı. Önündeki ormanı ikiye ayıran yol milli parkın içine ilerliyor. Yolun üstünden geçen kapalı köprü otele ait bir restorana ve onun yanındaki spor tesisine bağlanıyor. Beyaz boyalı binanın solunda küçük bir çocuk oyun parkı, sağında terlikli hayvan biçiminde bir havuz görüyorum. Sırtını yasladığı dik yamaca donmuş gri muhallebiyi andıran bir istinat duvarı yapılmış. Duvar yamaca âdeta “Sen dur hele” demiş. “Buradan sonrası bizim.”

Baştan aşağı siyah giyinmiş Zeynep'le içeri giriyoruz. Sarışın hostesler karşılıyor bizi. Kaydımızı alıp oda kartlarımızı takdim ediyorlar. Gece kalıp kalmayacağımızı soruyorlar. “Henüz belli değil” cevabını veriyoruz.

Kırmızı takım elbiseli bir beyefendi belirip “Hoş geldiniz” diyor. Otel ve şölenle ilgili kısa bir tanıtım yapıyor. VEYasin'in Hey Douglas performansının ve Yok Öyle Kararlı Şeyler konserinin akşam yemeğinden sonra iki ayrı salonda başlayacağını iletıyor. İki isim yan yana gelince Douglas diye birine kötümserce

“O işler bildiğin gibi değil” diyen Arthur Schopenhauer canlanıyor gözümde. Beyefendi bu geceye özel hazırlanan broşürü ve programı veriyor. Bunları önceden ezberlediğimizi söylemiyoruz. Şüphe çekmemek için ilgiyle başımızı sallıyor, salonların birbirinden sıkıcı isimlerini sayarken yalandan göz ışıltatıyoruz. Adam gösterim için planlanan saatin 20:30, salonun KOZALAK olduğunu hatırlatıyor. Sahneyi görmek isteyip istemediğimi, herhangi bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını soruyor. Önce odaya çıkacağımızı söyleyip teşekkür ediyoruz.

Etraf Tirineşli kaynıyor. Her koltukta, her mermer yansımasında bir Tirineşli var. Beyefendiden şölende üç yüz kırk yedi adet Tirineşli bekâr olduğunu öğreniyoruz. Zeynep bu kadar Tirineşliyi bir arada görmediğini itiraf ediyor. Ona katılmakla birlikte komedyen vasfımla üç yüz tane insanoğlunu bile bir arada görmediğimi söylüyorum. Gösterim müsteşardan torpilsiz olsaydı bu izleyici sayısı benim için rekor –tabii lobide geyik yapmayı, cilveleşmeyi, bedava içecekleri tüketmeyi ikinci plana atıp sahnemi görmeye gelirlerse. Esasında rekor düşkününü değilim ama çiğ süt emmiş bir insanım. Yoksa mizah malzemesi olması dışında rekorlar manasızdır. Dört yüz metrekarelik bir otel salonunda bin kişiyi güldürmeye çalışsam ne, sonunda herkes ‘Allahını seven pencere açsın’dan daha sevindirici bir şey söyleyemeyecektir. Nihayetinde dünyanın en büyük sandalyesini yapsanız ne, dünyanın en büyük mabadı oturmadıkça işe yaramayacaktır.

Yirmi metre genişliğinde, aşağı yukarı yüz metre uzunluğundaki lobinin sağ ucunda FISTIK restoran, sol ucunda farklı büyüklüklerde BÜLBÜL, KOZALAK, BUDAK ve REÇİNE adlarında dört salon var. Tavandan balonlar, renkli grapon kâğıtları sarkıyor. Balonların bir kısmı yerde, az sayıda da olsa Tirineşli çocuklar bunlarla oynuyor, patlayınca bizimkiler gibi ağlamıyorlar.

Sökölüp takılabilir malzemeden iki metreye iki metre bölmeler yapılmış. İçlerine birer masa, iki sandalye konulmuş ki uzaylı bekârlar buralarda sohbeti ilerletsin, çay içsin. Tanışma ve çay bölmelerini görünce olası yıldırım âşıkları için kalacakları odaları birleştirme hizmetinin olup olamayacağını, böylece üreme idealinde vakitten kazanılıp kazanılamayacağını merak ediyorum.

Lobinin ortasındaki panolara bütün katılımcı isimleri, numaraları ve haklarında kısa bilgiler asılmış. Zeynep'i çekiştirip panoda Zvay-E ismini arıyorum. 22 numarayı vermişler ona. Hobilerine "Bisiklete binmek, kitap okumak, susamuru yıkmak, televizyondaki konuşan hayvanlar" diye yazmış. Susamurunu ve konuşan hayvanları Christopher Moore'dan araklamış.

O saniye her iki omuzumda iki el hissediyorum. Ayvaz'la bol ışıklı, gürültülü mekânlarda herkesin yaptığı gibi coşkuyla sarılıyoruz.

"Hazır mısınız?" diyor.

"Hazırız" diyor Zeynep. "Şimdi odaya çıkıp planı gözden geçireceğiz."

"Tunç Merkezhort'un DJ performansı saat 11'de biliyorsunuz. Yani önce sen gösterini yapacaksın. Yapabilecek misin?"

"Doğaçlama mümkün değil ama metnimi ezberledim."

Ayvaz sesini alçaltıyor. "Pekâlâ. Sonra Tunç'la hasret gideceğiz."

"Doktor nerede?" diyorum.

"Yolun aşağısında bir kafede. Haber bekliyor."

Ayvaz'ın yakasındaki isimlikle numaraya bakarken "Nasıl gidiyor? Gönline göre birini bulabildin mi?" diye soruyorum şakadan.

“Sorma...” Gene sesini alçaltıyor. “Kadının teki öğlenden beri kıcımdan ayrılmadı. Hobilerimi beğenmiş. İşimiz var, aşk lazım değil diyemiyorum da.”

Zeynep kahkaha atıyor. “Şurada kâğıdına bakıyorduk. Tirineşli olsam ‘Çekyat sevmem çünkü emir almaktan hoşlanmam. Kaykay sevmem çünkü bana lafın bir kere söylenmesi yeter’ cümleleri bile beni etkiler.”

Ben Zeynep’i kıskanmış pozu takınınca ve Zeynep kıkırdayınca Ayvaz durumu toparlıyor. “Şener’den çaldım. O da ben-den Antarktika sinemasını çalmıştı. Ödeşтик. Her neyse, siz vakit kaybetmeyin. Ben buralarda dolaşmalıyım biraz daha.” Zeynep’i dikkatle süzüp ciddileşiyor. “Tunç’un odası 706 numara. Arka tarafa bakıyor. Yanında bir koruma ve menajeri var. Tekrar soruyorum bak, tek başına girebilecek misin?”

“Ayıpsın. Dağcıyım ben. Taipei 101’e bile tırmandım. Gerçi ellinci katına kadar ama olsun. Yaparım merak etme. Arka taraftaki...” Burada o da sesini alçaltıyor. “Yamaç müsait. Malzemelerim hazır. Senaryo tamam. Evde prova bile yaptım. Siz bana uygun anı haber vereceksiniz sadece. Sonra köstebek içerde!” Göz kırıyor. Ne güzel göz kırıyor öyle. İki komşu bahçenin siyah, uzun gül dalları birbirine kavuşuyor sanki.

Ayvaz’la kısa süreliğine vedalaşıp asansöre yürüyoruz. Yoğun ve yorgun asansörü beklerken Zeynep, Fernando Sorrentino’yla Buenos Aires’te yazarın imza gününde tanıştığını, dağcılık mesleğini öğrenince kendisinin mizah edebiyatçılığının, Borges uzmanlığının yanı sıra zoolog olduğunu hatırlattığını söylüyor. Yazarın ona ayaküstü anlattığı yaşanmış bir hikâyeyi kıkırdarak paylaşıyor. Dağlarda, ormanlarda vahşi hayvanlarla sık sık karşılaşan ama hayvanları yiyecek ihtiyaçları dışında öldürmeyen bir Amazon kabilesinin kullandığı çok etkili bir uyuşturucu ok bir gün yanlışlıkla genç yerlilerden birine saplanınca derisi derhâl yeşermiş ve genç adam ormanda kayboluvermiş.

Arkadaşları gözlerinin önünde yattığı hâlde göremedikleri zavallıyı bir saat boyunca aramış. Genç yerliyi ancak yeşilliği normale dönerken kendine gelip burunlarının dibinde ayağa kalktığına fark etmişler.

“Keşke Madagaskar tavuklu plana itiraz etmeseydin. İnşallah çantadaki iğnelerden biri bana batmaz çünkü korkum sadece yürüyen bir Antep ezmeye dönüşmek değil” diyorum.

Zeynep gülerken “Merkezkort’a yaklaşmak bile iyileştirdi seni” diyor.

“Beni korkularım ve sevdiklerim komedyen yaptı Zeynep. Ortada bir duygu veya tırsı mevcutsa naçiz kapasitem sınıra dayanıyor. Ayrıca iftar saati yaklaştı. Antep ezme teşbihimi hoş gör” derken sırtıyorum.

Arkamdan gelip beynimi çöl tozuyla dolduran “Ne kaynatıyorsunuz bakayım?” sesini maalesef tanıyorum. Hemen sonrasında gelen “Babaaa!” şakımasının ise dünyanın en güçlü antıbiyotiği olduğunu biliyorum. Biliyorum ki tuzlulardan sonra tatlılar servis edilir.

ZİHNİM IŞIL IŞIL

Madagaskar tavuğuyla bir video çekerek bunu izleyen üroloğun hipnotize olmasını beklemiştim. Başaramamış olsam da, Tyor-K'yı kaçırdığımız akşam eve bıraktığım o DVD bana başka bir fikir vermişti. Sahtecilik ruhumda yoktur ama mecburdum. Her yıl bir ülkede yapılan üreme hakkı kapsamındaki Tanışma, Kaynaşma Şöleni'nin internet sayfasını okuduğumda Şener'in deyişiyle 'zihnim ıslıl ıslıl' olmuştu. 19 Mayıs akşamı oğlumla koruyucu ailesinin Kızılcahamam'daki otele kendi ayaklarıyla gelmesini sağlamak için evlerine sahte bir davet mektubu yolladım. Güya Bakanlık imzalı bu mektupta diğer birkaç koruyucu aileyle birlikte onları da 19 Mayıs Tirineşliler buluşmasına çağırıyordu. Geleceklerinden emin olmak için de altına kendi açtığım sahte bir e-posta adresine katılacaklarına dair bildirim yapmalarını sağladım. Gelmeyeceklerini yazsalar başka bir şey düşünecektim ama şükürler olsun ki beklediğim e-posta geldi. Bana yapacak tek bir şey kalıyordu: Otele Aile Bakanlığı antetli bir faks göndererek ürologla jinekolog ve bakımını üstlendikleri oğlum için son anda rezervasyon yapmalarını sağlamak. Biliyordum ki herhangi bir yere Bakanlık antetli bir yazı geldiğinde eğer ortada ciddi bir para söz konusu değilse bu pek sorulanmaz. Faksın ulaştığını teyit etmek için de Ankara Tabipler

Odası'ndanmış gibi telefon ettirdim. Bir kadın arkadaşşıma rezervasyonun yapılyp yapılmadığını sordurdum. Otel ürologla jinekoloğa da bir oda ayırmıştı. Elbette asıl önemli işim evladımı o gece kaçırmaktı. Nasıl mı? Tyor-K'nın giydiği tişörtl kendi kanımdan bir miktar döküp kıyafeti bir kenara atarak oğlumun öldürüldüğü izlenimini yaratacaktım. O gece dünyanın çeşitli yerlerinden buluşmaya gelen Tirineşliler arasında Naxyalı birkaç ajan bulunması ya da Laxblon çetesini kullanması mümkündü. Zaten belki de Kızılcahamam'da bir eylem planlıyordı. Oğlumu otele getirerek onu tehlikeye atmıyor muydum? Atıyordum aslında ama Laxblon ürologla karısından habersizdi. Polise Laxblon'u ihbar etmek bir seçenek miydi? Evet ama standart hukuku ve soruşturmaları hesaba katınca "Eylem planlıyorlar" diye ortaya fırlamam oğlumu kurtarmaz, daha beteri, onu deşifre ederdi. Üstelik bu doktoru kullanılamaz hâle getirirdi, böylece Şener'i eski hâline döndürme operasyonu çöpe giderdi. Benim için de, Şener için de en doğru tarih 19 Mayıs'tı. Otelde şüpheli olabilecek yüzlerce Tirineşli nedeniyle vakit kazanacaktım. Ürologla karısını ortalığı velveleye vermeyecek şekilde saf dışı bırakıp ilk fırsatta oğlumu kapıp otelin bitişiğindeki ormana süzülecektim. Fakat olaylar karıştı. Gördüğün gibi burada, hastanedeyim. Bacağım sargıda. Şener'in bana aktardığı söz geliyor aklıma. Woody Allen demiş: "Tanrı'yı güldürmek istiyorsan ona planlarından bahset."

SON RÜZGÂR ESTİĞİNDE

Plaj topu kadar karnıyla Hale'nin otele nasıl girdiğini, kızımın ricasını niçin bu derece önemseddiğini bilemiyorum. Merak da etmiyorum. Asansörün önünde kızıma sarılırken soran gözlerimi yüzüne diktiğimde bu kez Micus dediği o sanal internet arkadaşını öne sürmeyip, “Benim de yöntemlerim var” diyerek Zeynep’e TV dizilerindeki entrikacı kadın pozuyla bakıyor. İki kadının sağ ve sol yanaklarını birbirine değdirmesi diplomat havasında. Zeynep’i kıskandığını aklıma bile getirmiyorum. Beni asıl rahatsız eden kızımı bu tehlikeli ortama sokması. Ama nereden bilecek ki? Micus böyle sırları da bulup ona söyleyebilir mi?

Ece Güneş’i katiyen yanından ayırmamasını, onsuz tuvalete bile gitmemesini tembihliyorum. Gösterime hazırlanmam gerektiğini bildirerek asansöre yöneliyorum.

Hale, Zeynep’in benimle odaya çıkmasından rahatsız olduğunu hissettirircesine “Sekreterini beğendim” diyor.

“Sekreterim yok” diyorum.

“Hızlısın” derken gözlerini kısıyor.

“Senin kadar değilim” diye yanıtlıyorum.

Asansör kapısı kapanırken Ece'm Güneş'ime el sallıyorum. Seri bir hareketle karşılık veriyor. Bir asansör kapısı kapanırken görebileceğiniz, yanlardan küçülerek yok olan en güzel film karesi can parçanızın minicik elini minicik ağzıyla öperek size üflemesidir.

Hale'nin yarattığı küçük kriz bu gecenin ilki olabilir ama sonuncusu değil. Odaya girip planımızın üzerinden geçiyor, bir o yana bir öte yana yürüyerek, sık sık aynalara dalıp yüzümüzü inceleyerek senaryoyu prova ediyoruz. Zeynep biraz üzülmüş. Başını okşuyorum. Üzülecekse bile bunu ertelemesini rica ediyor, burnunu öpüyorum.

Çantasındaki iki uyuşturucu iğne tabancasını çıkarıp yatağa koyuyor Zeynep. Her bir tabanca beşer saniye aralıkla üç iğne atabiliyormuş. Fernando Sorrentino anlattıktan sonra lazım olur diye Bolivya'dan aldığı, Cerro Torre dağlarında bir atmaca saldırısında işlerine yarayan "adam yeşilleyen" karışımından doldurmuş bir tabancaya. Diğerine hafifletilmiş sıradan sersemletici. Bu ikincisini Tunç'ta, öbürünü de menajerde ve gerekirse koruma görevlisinde kullanmayı düşünüyor. Otelin arka tarafındaki istinat duvarının tepe noktası ile çatı katı aynı seviyede. Bizden haber geldiği anda oradan iple çatıya geçecek. Çatıdan Tunç'un suitinin penceresine üstten sarkarak camı tıklatacak. Teamüle göre koruma görevlisi odanın dışında bekliyor olacak. İçeride olsa da fark etmez. Odadaki iki kişiden Tunç veya menajerinden birisi mutlaka cama yanaşacak. Pencere açılana dek tacize devam edecek. İlk kim açarsa onu, arkasından diğerini zımbalayacak. Açık pencereden içeri girecek. Sersemlemiş Tunç'u Antep ezmeye dönüşen menajeriyle tehdit edecek. Her ne kadar vicdansız bir adam da olsa gözünün önünde baygın yatan, kumar masası rengi alan birine kayıtsız kalamayacağını düşünüyoruz. Bu sırada koruma görevlisi içerideyse zaten onun da nasibi yere uzanırmek ama dışarıdaysa içeri

çağrılacak, menajerin yanına istiflenecek. Burada risk Tunç'un veya menajerin uyuşturucu iğneler etkisini göstermeden önce çılgılık atması veya telefona sarılması. Korumayı çağırırlarsa sorun değil fakat resepsiyonu ararlarsa problem çıkabilir. Bunun için Zeynep ortaya çıktığında ikisinin de uyuşturucu etkisine girdiğinden emin olması, lüzumu hâlinde ikinci iğneyi atabilmesi gerekiyor. Tunç'un ilk sersemliği geçip de konuşabileceği an gelince gerekirse zor kullanarak resepsiyonu aratıp Tirineşli yardımcılarının birinin az sonra PlayStation getireceğini söyletecek, adamın odaya çıkmasına izin vermelerini sağlayacak. Sonra beni arayacak. Ben de Ayvaz'ı. Amaç Tunç'u öldürmek olmadığı için gönül rahatlığıyla gözü pek olmak durumundayız.

Kapı tokmağında “Rahatsız etmeyiniz” kartı asılı olmasına rağmen kapı vuruluyor. Bir komi elindeki notu az önce bize söyleni anlatan organizatör beyefendinin gönderdiğini belirtiyor. Zeynep bahşış vermemi işaret edince cebimdeki birkaç madeni parayı çocuğun avcuna bırakıyorum. İçeri dönüp notu okuyunca bahşış verdiğime pişman oluyorum. Başımda bayat yumurtalar kırılıyor. Balkonlardan ek yerleri keskin plastik ibrikler üstüne düşüyorum. Tunç Merkezhort İstanbul'a dönmesi gerektiğinden programı erkene alınmış. 20:30'da başlayıp 22:30'da bitecekmiş. Benimkinin saati ise 23:00 olmuş.

Kâğıdı buruşturup fırlatıyorum. Ayvaz'ı arayarak “Plan değişecek” diye sızlanıyorum.

Zeynep notu inceliyor. Tunç'un odasına performansını bitirdikten sonra da girebileceğimizi söylüyor. “Sen de böylece gösteri yapmak zorunda kalmazsın. Tunç'u bitirip kaçarız. Ne kadar sürüyormuş bu nöro-transferin geri yüklemesi?”

“Ama Ece Güneş?” diyorum mırıldanarak. “Benim için gelmişti.”

“Saçmalama! Onlara da söyleriz, çıkıp gitsinler. Laxblon filan diyorsunuz. Belli olmaz. Sağ salım çıkalım şuradan. Transfer ne kadar sürüyormuş?”

“Yirmi beş dakika...” Ben başka yerdeyim. “Yahu adamın uçağı varmış. PlayStation isteyince şüphelenmezler mi? Bir de... Ya pencereyi açmazlarsa?”

Zeynep düşünüyor. “Onu hallederiz, bana bırak” diyor. “Saat 19:47. İftar kaçta?”

“Sekizi on geçe.”

••

Bülbül salonunda Tunç’un bazı şarkılarda kıvrarak dans ettiğini, bazı şarkı aralarında DJ kabininden çıkıp kimi şakalarla dinleyicileri güldürdüğünü görmek canımı acıtıyor. Yine de üzerinden çapsızlık akıyor. Cehalet eşeklikten bile kötü çünkü eşek en azından a ve i harfini bilir.

22:35’te sahneden alkışlar ve coşkulu ısıklarla inip yukarı odasına çıktığında Zeynep’e haber veriyorum. Bildiğim bütün duaları okuyarak bekliyorum. Tam dokuz dakika sonra Zeynep’ten müjdeli haber geliyor. Ayvaz doktoru çağırıyor. Adam kraft kâğıdından bir çantayla resepsiyonda bitiyor. Çenesindeki yara bandından şüphelenecekler diye ödüm kopuyor. Bereket bir gözündeki morluğu kapatmak için koyu sarı renkli bir gözlük takmış, saçını ıslatıp taramış. Ayağına pembe renkli botlar giymiş. Limon sarısı pantolonu öyle dar ki çıkarmak için makasla kesmek gerektiğini düşünüyorum. Bu hâliyle Tunç Merkez kort ayarındaki ikinci sınıf şovmenlerin hayattaki amacı belirsiz yancılarından biri gibi görünüyor.

Lobide çok tanıdık iki yüz fark ediyorum. Birisi jinekolog diğeri Ayvaz’ın oğlu Toray! Ancak şok çarşısından şok ısmarlamak için vaktim yok. Doktor asansöre bindikten sonra Ayvaz’la diğer asansörü yakalayıp yediye basıyoruz.

“Toray değil miydi o?” diyorum Ayvaz’a. “Burada ne işi var? Hayatımdaki herkesin bu gece bu otelde mi olması gerekiyor? Ne olacak sonra, ölecek miyiz?”

“Çok soru sordun.”

“Ne yapmamı bekliyorsun?”

Doktorun peşinden 706 numaralı odaya girdiğimizde manzara şu: Yatağın yanında sıska, ipince kaşlı, dudakları dolgulu bir adam tabutta yatan ölü misali elleri karnında birleştirilmiş uyuyor. Rengi yosun. Yatağın üzerinde yaklaşık iki metre boyunda, fırça kafalı, 50 numara ayakkabılarının teki yere düşmüş bir yarmolenko yatıyor. Yatağın karşısındaki tekli koltukta Tunç Merkezmort belinden sıyrılazmış banyo havlusu ve ıslak saçlarıyla yarı baygın.

Açık pencereden reçine kokulu rüzgâr giriyor.

“Şunun havlusunu düzeltir misiniz?” diyor Zeynep eliyle tek gözünü kapatıp sırtını dönerek.

Ayvaz adamın havlusunu bacaklarının arasına iyice sıkıştırıyor.

Zeynep’e sarılıyorum. “Helâl be Zeynep” diyorum.

Doktor çantadan bir sürü kablolar, geri transferi yapacak alet edevatı çıkarıyor. PlayStation’ın kapağını tornavidayla açıyor. Yarmolenkoyu yüklenerek menajerin yanına yatırıyoruz.

“Kimse gördü mü seni?” diyor Ayvaz.

“Sanmam. Gece gibiydim. Karanlık, soğuk, sessiz.”

Zeynep’e gülerken Tunç’a yaklaşıyorum. “Naber lan? Uy-kun mu var? Aşağıda benim şakalarımı yaparken keyfin yerindeydi. Sana hiç demediler mi hırsızlık sağlığını bozar. Bak şu doktoru hatırlıyor musun? O seni iyileştirecek şimdi. Gerçi iyileştiremeyebilir de. Zaten doktorlar her vakayı iyileştirseydi kadavra diye bir şey olmazdı ve tıp gelişemezdi. Böylece doktorlar

herkesi iyileştiremezdi.” Baygın kişiye yapılan Türk ilkyardıımı türünde sağlam iki fiske atıyorum. Hırsımı alamayıp sağ elimle ağzını iki yanından sıkıyorum. “Tanıdın mı beni?”

Sekize benzeyen ağızıyla “Tınımıdım” diyebiliyor.

Ayvaz yatağa uzanmamı söylüyor. Uzanıyorum. Zeynep’le Ayvaz Tunç Merkeztırt’ı yanıma yatırılırlarken doktor alnıma, şakaklarıma, enseme elektrotlar bağlıyor. Aynı şey Tunç’a da uyguluyor. Cihazı ortaya koyuyor.

“Bunu kendi imkânlarımla yaptım tekrar söylüyorum. Ümitköy’e geri gitmeliydik. İşe yaramayabilir” diyor doktor.

“Ne demek bu şimdi?” diyor Zeynep.

Ayvaz baş ve işaret parmağıyla doktorun burnunu sıkıyor. “İşe yarayacak! Bu kızın geldiği yere gönderirim seni, halatsız. Şener eski hâline dönmedikçe senin Azrailinim, işe burnundan başlarım ki can çekişirken kan kokusu alıp hemen bayılma diye.”

Doktor odadaki telefon kablolarından birini koparıyor. Bir yerlere bağlıyor. Başka bir kabloyu kesip sıyrarak kendi cep telefonuna bağlıyor. Cihazdan çıkardığı fişi de prize takıyor.

“Naopıyorrrrrrssuunnzzz?” diye mırıldanıyor Tunç.

“Adalet” diyor Ayvaz.

Kendime geldiğimde Ayvaz’la doktor odada değil. Zeynep koltukta beni seyrediyor. Tunç Merkezpırt ve diğerlerinin bir yerlerinde kör pireler uçuyor.

“Saat kaç?” diye fırlıyorum yataktan. Yazdığına göre Enis Batur bir gün Alaska’yla uyanmıştı. Benim de bir Niğde yanıp sönüyor zihnimde.

“23:05” diyor Zeynep.

“Eyyvah, geç kaldım! Sahneye çıkacağım.” Banyoda yalapşap yüzümü yıkayıp kapıya davranıyorum. “Niğde’nin nesi meşhur?”

“Ne Niğde’si?”

“Yaklaştın, n’si.”

“Saçmalama. Hiç gerek yok.”

“Gerek var. Üç yüz kırk yedi Tirineşli bulmuştum. Beynim bana geri dönmüş. Kaçırmam.” Sırt çantamı omzuma asıyorum. “Koş! Sahneye pet şişeler yağmadan yetişelim.”

•••

“Hemen geliyorum beyefendi” diyorum telefona. “Siz lütfen bilgisayardan bir şarkı daha çalın. Beş dakikaya sahnedeğim.”

Asansörden indiğimde Ayvaz’ı arıyorum. “Nereye kayboldun? Çabuk gel, sahneye çıkıyorum.”

“Ne sahnesi Şener! Delirdin mi?”

Ayvaz elleri maviye bulanmış bir şekilde çıkageliyor. Tirineşlilerin kanının lacivert olduğunu bildiğimden korkudan bembeyaz kesildiğime eminim.

“N’olur birini öldürdüm deme?”

“Hayır, hayır. Tyor-K’yı komple kaçırıyorum. Şimdi. Şu an. Vedalaşmalıyız.” Sarılmaya çalışıyor. “Anlatırım ama vakit yok. Hemen çıkmalıyım buradan. Seni ararım.”

“Asla” diyorum kati bir sesle. “Gidemezsin. Affetmem. Sahneye çıkacağım.” Alnımdaki ter yanağıma, oradan çeneme iniyor. “Böyle bırakıp gidemezsin. Yapamazsın. Gösterimi yapayım. Sonra git. Kimse kalmadı sözümü dinleyen. Sen bari dinle. Gitme. Toray’ı kaçırmak da nereden çıktı? O yüzden mi jinekolog da buradaydı? Sen mi planladın? Bunu tartışmak için bana böyle otuz saniye veremezsin. Bu haksızlık! Şimdi Kozalak’a geçiyorum. Sahneden indiğimde sen yoksan ben de yokum anladın mı? Eski karım uzaya gidiyor, uzaylı dostum da mı terk ediyor? Hem de böyle aniden, anlatmadan, gizli kapaklı ha?”

O saniye kırmızı saçlı, kırmızı ojeli, Ayvaz'dan daha yaşlı gösteren 189 yaka numaralı Tirineşli bir kadın kırıtarak Ayvaz'a sokuluyor.

"Aşk olsun Zvay-E, akşamdan beri sizi arıyorum. Nerelerdesiniz?"

Ayvaz gözlerini devirip kadına dönüyor. "Ablacıgım, ben kadınlardan hoşlanmıyorum."

"Aaa, ne zamandan beri?"

"Bugün karar verdim. Bu da dünyalı sevgilim" derken beni gösteriyor. "Aşk burada bulacağıma inanmıyordum ama buldum."

Kadın ağlamaya başlıyor. Koşarak uzaklaşıyor.

İki dakikada dumurlar liginde liderliğe yükseliyorum. Eski dostum katatoni birkaç saniyeliğine bedenimi kaskatı kesiyor.

"Kahretsin" diyor Ayvaz. "Ellerimi yıkayayım. Sen git sahene. Kahretsin! Tamam."

Ayvaz koşarak lavaboya gidiyor. Bense minik yoldaşımın kadını başından savmak için yaptığı numarayı sindirmeye çalışırken Kozalak salonuna depar atıyorum. Bir an sanki Gölbaşında bizi kovalayan Laxblon çetesi elemanlarından birini gördüm sanıyorum. Yakasında bir sayı var ama tam okuyamıyorum.

Elimde dünya toplumla sahneye çıktığımda bir teveccüh alkışı duyuyorum. Topu avcumda ileriye doğru uzatarak diz çöküyorum, "Gitmek ya da gitmemek. İşte bütün mesele bu" diyorum. Gülüşmeler duyunca heyecanımı yeniyorum. Salon yeterince karartılmadığı için seyircilerin neredeyse tamamını seçebiliyorum. Aşağı yukarı iki yüz elli Tirineşli var. Önlerden Ece Güneş "Babacım babacım" diyerek el sallıyor. Yanındaki Hale'nin yüzü canı acıyormuş gibi kırmış.

"Uluslararası uzay istasyonunda astronotlar günde on beş güneş doğuşu ve on beş gün batımına şahit olurlarmış. Bu sebeple bütün astronotlar üçüncü sınıf şair oluyor" diye başlıyorum.

“Bazılarının da hukuka inancı güçleniyor. Mesela Neil Armstrong 2005’te yirmi yıllık berberi astronotun saçlarını bir koleksiyoncuya 3 bin dolara sattığı için berberini dava etmişti. Ama astronotluk sanıldığı kadar eğlenceli değil. 1969’daki ay görevinden dönen astronotlar aydan bilinmeyen organizmalar getirmiş olabilir diye yirmi bir gün boyunca karantinaya alınmıştı. Düşünsenize onca gün kapalı bir kutuda kalıyorsunuz ve ‘Bu insanlık için büyük bir adım’ diyecek bir oyun bahçeniz bile yok.”

Gülüşmeler gelince doğaçlamalarla önceden hazırladığım metin birbirine karışıyor. Ece Güneş’in tatlı bakışları kendime inancımı artırıyor. Zeynep’i arkalarda kıkırdarken görüyorum. Kendimi daha güçlü hissediyorum.

“UFO görme olayları Mars’ın dünyaya en yakın olduğu zamanlarda artış gösteriyormuş biliyor muydunuz? Gerçi siz Tirineşliler için UFO pek bir şey ifade etmiyor değil mi? En fazla ‘Şu geçen bizim bacanak değil mi?’ filan dersiniz. UFO’lar bize bir şey söylemiyor. Teşrifinizden yıllar önce dünyamız 1977’de uzayın derinliklerinden gelen yetmiş iki saniyelik bir sinyal almıştı. Bu sinyalin manası ve bize nasıl ulaştığı çözülememişti. Nasılını bilmem ama anlamını tahmin edebilirim. ‘Komşu, biraz sessiz olur musun? Çok gürültünüz geliyor’ diyorlardı bence. Dünyalı kitapları sevenleriniz William S. Burroughs adlı merhum yazarı hatırlayacaktır. Tamamen katıldığım şu lafı etmişti: Gezegeneimize dışarıdan bakan biri ‘Müdürünüzle görüşmek istiyorum’ diyecektir.”

Konuyu bir şekilde evliliğe getirmem gerektiğini biliyorum. Çok güçlü olmasa da idare edecek şiddetteki kahrkahlaların Tirineşlilerin burada bulunma sebebinden bahsedince artacağına inanıyorum.

“Bu ünlü yazar bir ara Viyana’da tıp okumuştı. Duydunuz mu, Avusturya’nın *drydnl* diye geleneksel bir kıyafeti var.

Aranızda Avusturya’da bulunmuş olanınız var mı bilemiyorum. Neyse, bu kıyafeti giyerken evli kadınlar kuşağının fiyongunu sağa, bekârlar ise sola bağlıyor. Böylece sokakta kime söz atacağınızı, kime ‘Hey bebek, gidip şu kafede biraz Mozart dinlemeye ne dersin?’ diyeceğinizi bilirsiniz. Kafede istediğiniz masanın istediğiniz yerine oturabilirsiniz ama mesela Polonya’da masanın köşesine oturan genç kızın kısmetinin kapanacağına inanılıyor. Biliyor musunuz Finlandiya’da okuma yazma bilmeyen birinin evlenmesi yasak. Niye? Bence karısına çek yamazacağı için.”

Hale suratını ekşitiyor. Zeynep karnını tutarak gülüyor. Ayvaz piyasada yok. Tirineşli seyirciler söylediklerimi anlamış görünüyor. Ey Fodul, gel de gör, o kel kafan morarsın.

“Halka jimnastikçisiyle evlenen çember küpeli Flamenkocu kadını düşününce aşk kimileri için ısırap bazıları için sadece egzersizdir. Öte yandan Edinburg Dükü Philip için çok daha keyifli. Biliyorsunuz kraliçe Elizabeth’in pek tanınmayan kocası oluyor kendileri. Adam ne zaman harcama yapsa karısının resmiyle karşılaşır. Kumar oynadığını düşünsenize, karısının üzerine oynuyor sanki. Kraliçe deyince aklıma geldi, Türkiye’de düğünden önce kına gecesi geleneği vardır. Gelin allı güllü, kraliçe gibi giydirilir, enerji tasarrufu yapmak için mum yakılır ve Hint kınası esnafı sevindirilir. İşte bu kına gecesi yüksek yüksek tepelerin imara açılmasına üzölmek değil, kadınların istedikleri zaman ağlayabilmelerinin provasıdır. Yabancı ölkelerde de Johann Sebastian Bach’ın ‘Koyunlar Güven İçinde Otlayabilir’ eseri düğün müziği olarak kullanılıyormuş. Ben görmedim ama hayal edince burada koyundan kastın kim olduğunu kolayca anlayabiliyorum. Nasıl mı? Kadınların adı evlendikten sonra değişiyor, örneğin ‘Ayşe Suskun’ ise ‘Ayşe Suskun Sayılmaz’ oluyor. Bu arada Bach’ın dünyaya verdiği sadece koyun

değil. Adamın kedisi tuşların üzerinde yürümeden önce piyano tek elle çalınıyordu biliyor muydunuz?”

Tirineşli seyircilerim iyice havaya girmişken Ayvaz’ı fark ediyorum. Yanında çoktan gittiğini sandığım doktor var. Sahnenin önüne yaklaşıp sağ avcuyla sol avcunu birbirine dik şekilde birleştirip acemice ‘mola’ işareti yapıyor ısrarla. Birden beni bir titreme alıyor. “Sevgili misafirler, beş dakika ara veriyorum. Sonrasında kahkaha roketi dünyanın etrafında dönmeye devam edecek” diyorum.

Ayvaz yanıma koşuyor. “Gel” diyor. Beni derme çatma hazırlanmış siyah perdenin arkasına çekiyor. Doktor da geliyor. “Laxblon” diyor. “Rahat durmamış. Barbunya gazı bombası hazırlamışlar. Havalandırma sistemine yerleştirmişler. Kaç tane bilmiyoruz.”

“Sen kaç zamanlayıcı vermiştin adamlara?” diyorum doktora.

“Bir tane verdim ama kopyalatmış olabilirler” diyor doktor.

“Neyse ne” diyor Ayvaz. “Şimdi biz onları bulup bozmaya çalışacağız. Birini hemen bitişik salondaki klimada bulduk zaten.”

“Adamlar nerede?”

“Kaçmışlar ama ben bir tanesini yakaladım. Zeynep’ten şu uyuşturucu tabancalarından birini alıp iğnelere halüsinatif şeyden doldurdum. Hani Fahrettin’in gözyaşları, hatırladın mı? Barbunya gazının ne zaman devreye gireceğini bilmiyoruz. Kapatılabildiğimiz yarım saat sonrasını gösteriyordu. Kaç taneyse çoğunun bu salonda olduğunu sanıyoruz.” Doktor da başıyla onaylıyor. “Sen lütfen seyircileri olabildiğince güldürmeye bak.”

“Bir dakika, Toray nerede?”

“Güvende, merak etme. Sen sahnene devam ederken biz elimizden geleni yapacağız. Adamlar niyeti bozmuş. Bütün Tirineşlileri öldürmek istiyorlar. Bu gaz insanları en fazla bayıltır

ama bizi bitirir. Eğer zamanlayıcıları iptal edemezsek ben sana bir şekilde haber vereceğim.”

Her şey mükemmel gidiyormuş gibi bir de Zeynep çıkage-
liyor. “Hale Hanım” diyor. “Sancısı başlamış.”

“Harika!” diyorum. “Niye başlamış? Kim demiş başlasın diye? Sen onu yalnız bırakma. Kızıyla Hale’nin yanından ayrılma lütfen.” Birden aklıma geliyor. Ayvaz’a dönüyorum. “Jinekolog vardı. Nerede şimdi?”

“Odalarına kilitledim. Ağızlarını bağladım” diyor Ayvaz.

“Offf! Hale’yi jinekologun yanına götüremez misin?”

“İmkânsız şu an.”

“Yapacak bir şey yok” diyorum Zeynep’e. “Sen Hale’nin yanına git. Onları havuzun oraya çıkar. Temiz hava alsınlar. Ece Güneş gelmek istemiyorum derse ‘Burası az sonra havaya uçacak’ de. Dur, öyle deme. Bir şekilde ikna et işte. Ben de birazdan bitireceğim.”

“Sana işaret verinceye kadar sahnede kal. Tirineşlileri oyla. Lütfen. Bu arada iyi dinle... Bana bir şey olursa... Bana bir şey olursa Toray’a sahip çık. Tamam mı? Söz mü?”

Söyleyecek daha iyi bir lafım olmadığından “Söz” diyorum.

Allak bullak olmuş hâldeyim. Milyonlarca kilometre öteden gelen bir düşman çete Tirineşlileri insanlarda en fazla bağışsak gevezeliği yaratan bir gazla öldürmeye çalışıyor. En yakın dostum çocuğunu kaçırmak için koruyucu anne babasını odalarına hapsetmiş. Benim çocuk daha otuz iki haftalıkken doğmaya karar vermiş. Üstelik eski karıma yardımcı olacak bir jinekolog odasında elleri ve ağzı bağlı bir biçimde evlatlığı olan çocuğun başına neler geldiğini merak ediyor. Beynimde hırsızlık yaptıran ünlü kuntin en üst kattaki odasında tuğ kaşlı menajeri ve sarı kafalı yarmolenkoyla birlikte rüyalar âleminin

çatı katında pire yakalıyor. Bense hepsi de uzaylı olmak üzere kariyerimdeki en kalabalık seyirciyi bulmuşum ama belki de canlarını korumak için bu gösteriyi sürdürmek, onları kahkahalarla meşgul etmek zorundayım. Yapamayacağımı düşünüyorum. Ömrüm boyunca bundan daha dermansız hissettim mi bilmiyorum.

Ezberimdeki bütün duaları, bütün iyi dilekleri sıralayıp yeniden sahneye çıkıyorum. Ciğerlerimin tahammül edebileceğinden daha büyük bir soluk alıyorum.

“Geline kendi ağırlığına altın kolye takılmışsa kadının boynu bükük kalır. Pırlanta ile zirkon arasındaki farkı bilmiyorsanız konkordato ile iflas arasındaki farkı öğrenirsiniz” diyorum.

Hale’yle evlendiğim gece bir anlığına gözümün önünden geçiyor.

“Can yeleği kapışmayı tecrübe etmeden önce kimse kimseyi gerçekten tanıyamaz” diyorum.

Seyirciden hafif bir kahkaha geliyor. Boşandığım günü hatırlıyorum.

“Mevzu suni teneffüs oldu mu sarımsak cennet kokusudur. Kin ve nefret, türbülânsta seyreler, oksijen maskeleri açılınca yok olur” diyorum.

Kahkahanın debisi yükseliyor. Bambaşka zamanlardan bambaşka yolculuk anları zihnimde uçuşuyor.

“Nereden bileceksiniz yerden aldığınız taş hangi akrebi uyandırır. Nereden bileceksiniz, savaştığınıza benzemeniz sevdiğinizinize benzemenizden daha hızlı gerçekleşir.”

Kimse gülmüyor ama bir alkış kopuyor. Tirineşli izleyicilerimin söylediklerimi hem asıl hem de yedek kalpleriyle hissettiklerini düşünüyorum. Ece Güneş’in ilk ağlamaları, ilk gülümsemeleri jenerik gibi akıyor.

“Delikanlıysanız renkli misina kullanın, balıkları kandırıyorsunuz. Tüfek icat olununca mertlik bozulmuştu da okçular çok mu cesurdu?”

Kahkahalar dalgalanıyor sanki. Kulağıma ulaşan ses dalgaları beni birer kere öpüp salonun sağından soluna, solundan sağına, arkadan öne dolaşıyor. Gözlerimi her kırpışımda Yase’yi, Proust’u görüyorum.

“Ey öldürdüğü aslanların başında poz verenler, öbür dünyada olacak o filmin banyosu.” Gözlerimi her kırpışımda Yase’yi, Proust’u, Fodul’u, Tunç Merkezhort’u görüyorum.

“Yaratılanı yaratandan ötürü sevmenin güzel tarafı yaratılana olan bağımlılığı makul bir seviyede tutması. Sizin olmayan bir şeyi sevdiniz mi hiç? Ne güzeldir o sevmek.”

Gülmeler, kıkırdamalar azaldığı anda alkışın, alkışın silikleştiği yerde kahkahaların tavana yükselerek salonu ve beni yeniden inşa ettiğini hissediyorum. Ece Güneş’i seviyorum, Ayvaz’ı seviyorum.

“Allah insana kıyamet vaktini söylemez çünkü söyleseydi en son düğünde kimse bir şey takmazdı. Şalterin ne zaman kapanacağı bize bildirilmez çünkü bildirilseydi en son çıkan ışığı söndürmezdi. Gene de kötümser laflara beyaz bayrak sallamayalım. Son rüzgâr estiğinde, son kuş havalandığında, yakınlarda mutlaka bir eşantiyon tükenmez kalem bulunacaktır. O yoksa sizi saracak bir sevdiğiniz mutlaka olacaktır, buna inanırım.”

Tirineşliler hep bir ağızdan şarkı söylüyor gibiler. Salon bendine sığmıyor. Alkıştan yorulan eller için komşu eller daha bir kuvvetle birbirine vuruluyor sanki. Ortalık yıkılıyor. Bu kadar Tirineşli’den atmosfere yayılan bunca kahkahanın rekor olabileceğine kayıyor aklım.

Ece Güneş’i seviyorum, Ayvaz’ı seviyorum, Tirineşlileri seviyorum, Zeynep’i seviyorum, Ankara’yı seviyorum, bütün

haritaları, denizleri, köfteleri, kayalıkları, tavukları, dinozorları, dünyayı seviyorum.

Sonrası kulağımda ömrümce silinmeden tekrar tekrar çalacak ses dosyaları olarak duruyor.

Ayvaz'ın “Bomba var! Şu adamın üzerinde bomba var!” diye bağırması... Bütün salonun çılgınlık atarak, sandalyeleri devirerek, birbirlerine takılıp düşerek dışarı kaçışması...

Birkaç el silah sesi. Ayvaz'ın hafifçe inlemesi.

Zeynep'in hanımefendi haykırışı...

Ece Güneş'in “Babaaa” diye ünlemesi...

Hale'nin feryatları... Otel halısı üzerinde dünyaya gelen oğlumun ilk cıyaklaması.

ŞENECE KAFE

19 Mayıs 2020 • Tirineşli doktor Gbka-Y ile diğer saatli gaz püskürtücülerini bulamayan, bulduğunu da etkisiz hale getiremeyen Zvay-E, halüsinasyon gördüren sıvıyla paralize ettiği Laxblon çetesi üyesini salona getirdi. Üzerine otelin yüzme havuzundaki can yeleklerinden birini giydirdi. Salona yayılmak üzere olan barbunya gazından Tirineşlilerin etkilenmemesi için derhâl dışarı çıkarılmalarını sağlamak amacıyla sahte canlı bomba alarmı verdi. Bu sırada salonda bulunan sivil polislerden biri yerde yatan Laxblon üyesini vurup ardından salon dışına çıkmaya çalışan Ayvaz'ı sağ bacağından yaraladı. Olay aydınlanınca medya Zvay-E'yi kahraman ilan etti.

20 Mayıs 2020 • Tunç Merkezhort ve beraberindekiler sabah Çam Otel'deki 706 numaralı otelde uyandı. Polise herhangi bir şikâyetle bulunmadılar.

22 Mayıs 2020 • Ece Güneş Kutlu'nun yedinci yaş gününde Hale Yalıkavak ile Şener Kutlu'nun 19 Mayıs gecesi doğan çocuklarına Dünya adı konuldu. Hale Yalıkavak aynı gün Paris uçak biletini ileri bir tarihe erteledi.

25 Mayıs 2020 • Jacques Lorit Ay'da yapılması düşünülen *Monland* projesi asil ekibinden yedek ekibine çekildi. Karar raporunda Jacques'ın bir uzay yolculuğuna duygusal bakımdan hazır olmadığı gerekçe gösterildi.

2 Haziran 2020 • Aile Bakanlığı Tyor-K'nın gerçek babası olan Zvay-E ile her hafta bir tam gün vakit geçirmesine karar verdi. Tyor-K'nın Zvay-E'nin nüfusuna geçirilmesi talebi Zvay-E'nin güvenceli bulunmayan yaşam biçimi nedeniyle reddedildi.

18 Haziran 2020 • Fdlu-A Kuzey Kıbrıs'ta bir kumar borcu anlaşmazlığı nedeniyle adam öldürmeye azmettirmekten tutuklandı. Ertesi hafta Ankara'da işlettiği KelKafe'yi devretmek zorunda kaldı. Kafeyi Şener Kutlu ile Zvay-E devraldı.

20 Haziran 2020 • Ysse-C ile Prst-N Gürcistan'dan Rusya'ya geçmek üzereyken yakalanıp emniyet makamlarınca Arjantin'e teslim edildi. Aynı gün ikilinin Türkiye'de işlediği tespit edilen evrakta sahtecilik, dolandırıcılık ve adam kaçırma suçlarıyla ilgili dosya Arjantin'e gönderilerek suçluların iadesi talep edildi. Gazetelerde ikilinin Tunç Merkezhort adına da çalıştıkları haberleri yapıldı.

9 Temmuz 2020 • Çam Otel'deki olay sırasında önce yedi Tirineşli çocuğu teker teker dışarı çıkardıktan sonra salonla lobinin bütün kapılarını açarak yaklaşık üç yüz Tirineşlinin hayatının kurtulmasına yardım eden Zeynep Özkemer Sarp Dağcılık'taki işinden istifa ederek Şener Kutlu ve Zvay-E'nin açtığı ŞenEce Kafe halkla ilişkiler müdürü oldu. Parmağındaki yüzüğü sorunlara "zirkon" dedi.

12 Temmuz 2020 • Çam Otel'de karnından ve omzundan yaralanan üyenin ifadeleri sayesinde Laxblon çetesi Dünya kolu çöktürüldü.

17 Temmuz 2020 • Şener Kutlu ‘Eski Karım Uzaya Gidiyor’ adlı altmış dakikalık komedi gösterisine haftada iki gece olmak üzere ŞenEce Kafe’de başladı. Prömiyere Müsteşar Yardımcısı Mahmut İkincisultan, Ürolog Dr. Mehmet Aksakal, eşi Jinekolog Dr. Yeşim Usta Aksakal ve perde arkasından tezahürat yapmak suretiyle Atilla Arcan ile Nejat Uygur da katıldı.

FIN

Mütevazı Bir İntikam

 Bahadır Cüneyt Yalçın

“Keser ve sap dönerken hesabın canı çekmeyecek mi?”

April Yayıncılık heyecanla sunar. Bahadır Cüneyt Yalçın.

Yeni bir eve taşıyorsunuz.

Deli saçması, İspanyol paça mektuplar almaya başlıyorsunuz.

Mektupları yazanın semtinizde bulunan hapisanedeki bir mahkûm olduğunu anlıyorsunuz.

Bir akşam eve geliyorsunuz ve deli mahkûm karşınızda...

Sizin kahramanı olduğunuzu söylüyor!

Kuş kafesi kokan, duvarları kitap sayfalarıyla kaplı bir evde spor yazıları yazan inovatif anarşist Ali.

Uğruna hapisten kaçılan Selin,
uğruna hapse düşülesi cevval Şevval.

Pırlanta asker Muhterem, utanmaz mafyöz Tanju.

“Bizi kelimeler kurtaracak.”

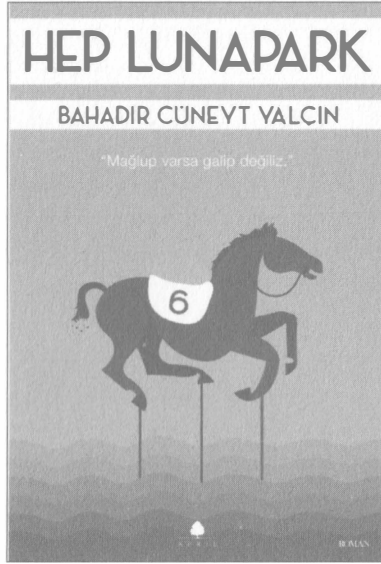
Aleksi bir polisiye, Aleksi bir dram, Aleksi Pavloviç.

Tren, katır, traktör ve kahkaha dolu bir yol hikâyesi...

Mütevazı Bir İntikam.

“Toprak otu verir, inek otu yer.

Sen ineği yersin, toprak seni alır.”

Ve sahne: İrfan Yunus ve ailesinin

Balkara şehrinde işlettiği naif luna park.

"Hangi luna park bir uydu fotoğrafına doluyken yakalanmışsa oralityım ben" cümlesinin müellifi İrfan. "Burada çocukluk değil manyaklık ortaya çıkar" sözünün sahibi Zafer. "Lunaparktaki sese ve ışığa savunma geliştirmeye çalışan sinir sistemi dert çekmeye vakit bulamaz" diyen, pembe ojeli parmaklarıyla hayal perdelerini parçalayan Ayşegül. Dönmeli, hoplamalı, ıııklı bir eğlence köyü. Ölmüş meşhur şarkıcılara mektuplar yazan safiyet ehli Mustafa, bir varoluş biçimi olarak bayılan Narine, kumarbaz Savaş, fettan Alev, dövüş ustası bir dondurmacı. Deniz kaplumbağası, peruklu balerin, şaşı ahtapot ve belgesel kameraları... Ne demişler: Roket yükselmeye inanır. Rüzgâr hep kazanır, tül hep kaybeder. İşte huzurlarımızda; yükseliş, alçalış, merkezkaç ve Newton. Acı, avantür, komedi ve sürpriz. Bahadır Cüneyt Yalçın, Mütevazı Bir İntikam'ın ardından Hep Lunapark ile yeni edebiyata bir kez daha kahkaha ve sevgiyle selam çıkıyor. "Biz ancak kimsenin kaybetmediği bir ringte kazanabiliriz."